

НАПИСАНО

с

белези

readlife

Адриана Лок

Влюбването е лесно.

Разлюбването е най-трудното нещо на света.

А Елин и Тай са ужасни в това.

Първият път, когато местната баскетболна звезда се усмихва на Ели, тя е загубена. Беше толкова дяволски лесно да си паднеш по тъмнокосия градски герой с неговата чаровна усмивка и силно атлетично тяло.

Хиляди сънливи усмивки, безцелно каране по селските пътища, и скърцане на задната врата след дневна смяна, и реалността удря. И удря силно. Влюбването определено бе лесната част. Да наблюдаваш разпада бе непоносимата.

През сълзите, колебанията и спомените за живота построен заедно, светът продължава да се върти. С всяко завъртане идва яснота и надежда - понякога под формата на чифт кални ботуши до входната врата или от думите на мъдър приятел.

Когато Тай се завръща с новооткрита решимост да събере семейството си отново, Елин е разкъсвана между битките от миналото и възможността за нов старт. Това е мъжът, който притежава сърцето ѝ, мъжът, когото обича повече от всичко останало. Но също така е и единственият човек на света, който може да ѝ причини най-силната болка.

Животът не винаги е лесен. Любовта не е за слаби сърца. Но с живота идват уроци и Тай и Елин имат белези, за да го докажат. Но дали тяхната любов написана в тези белези ще ги задържи заедно... или ще ги раздели.

Глави 48

Написано с белези

Адриана Лок

Превод

READLIFE . EU

Корица - Катрин Владимирова

Редакция: Татяна Петкова

ПРОЛОГ

ЕЛИН

Седем години по-рано

Поглеждайки над рамото си, водата долу е отразена в ярките зелени очи на Тай. Изваяното му лице и целуната от слънцето кожа се усмихват към мен.

Все още не успявам да намеря съответствие на усмивката му. Когато ме заслепи по този начин, без да пропусне, замайването избликва в мен. Винаги ми е било трудно да повярвам, че *той* е моят *приятел*; още по-трудно бе да повярвам, че съм годеницата му. Че утре ще стана негова съпруга? Ще притежавам фамилията му през остатъка от живота си? Това бе степен на въодушевление, която все още не можех да проумея.

- Наистина утре ще се оженим, нали?

- Да.

Той се навежда напред, целувайки ме нежно по челото.

Тялото ми се измества спрямо неговото, когато той поема дълбоко въздух в мускулестите си гърди. Оставям гърба ми да се притисне в него, чувствам ударите на сърцето му през тънкия плат на лятната ми рокля.

- Нервен ли си? - Хващам ръба на роклята си, чакайки някакви знаци, че приятелят ми през последните шест години е премислил.

Дълбокия му смях танцува над върха на Лунната планина, нашето любимо място, докато обвива ръцете си около мен, придърпвайки ме по-близо до него.

- Абсолютно не. - Той полага брадичка на върха на главата ми. - Говорили сме за този ден от години, Елин. По дяволите, дори и когато бях на петнадесет, знаех, че един ден ще се ожения за теб.

- Този ден е на разстояние от няколко часа - прошепвам аз.

- Не си нервна, нали? - Той се извива, за да може да види лицето ми, тонът на гласа му е гравирани с тревога, че може би съм.

- Не - засмивам се, а трепет на вълнение се промъква в корема ми. - Чувствам се така, сякаш вече сме женени. Утрешният ден просто ще го направи официално.

Преплетените ни пръсти са в скута ми. Годешният ми пръстен, нещо, което Тай отложи да купи, докато спести собствени пари, блести на последната следобедна слънчева светлина. Вероятно не струва много пари, но знаейки, че е спестявал за него, отишъл е до бижутерийния магазин и го е избрал, обадил се е на баща ми и е поискал ръката ми - въпреки че е знаел, че ще я получи - го прави да струва за мен повече от всичко на света.

- Ще бъде за двама ни - посочвам аз. - Господин и госпожа Уит.

- Ще бъде за двама ни... докато не те забременя - диша в ухото ми той. - Искam с теб да имам проклет баскетболен отбор. Момчета. Всичките.

- Може би и едно момиче?

Топлината на устните му изгаря кожата ми, когато притиска целувки зад ухото и надолу по врата ми. Свободната му ръка лежи плътно върху корема ми, преди бавно да се насочи към върха на бедрата ми. Събирайки роклята на топка на пъпа ми, дланта му ляга в основата на корема ми, пръстите му кръжат, дразнейки ме с близостта си до центъра ми.

- Може да започнем да опитваме още сега - предлагам, а дъхът ми е накъсан.

Той застива, единственото движение идва от повдигането и спадането на гърдите му.

- Обичам те, Ел. - Той стиска ръката ми. - Знам, че съм го казвал милиони пъти, но аз

наистина те обичам. Винаги съм те обичал. Ти си всичко за мен.

- И аз те обичам.

Борейки се да намеря начин да кажа на глас всичко, което чувствам, осъзнавам: може би няма думи. Може би това е любовта; нещо толкова красиво и перфектно, че може единствено да я чувстваш.

Сгушвайки се колкото мога по-близо до него, повтарям думите си от преди:

- Обичам те, Тай. В добро или зло.

- Докато смъртта ни раздели.

ГЛАВА ПЪРВА

ЕЛИН

- Предизвиквам те.

Стрелвайки с мръсен поглед Линдзи Уотсън, се отпускам в стола до работното ѝ място. Въртейки се наляво и надясно в допълнителния стол във фризьорския салон, наблюдавам как прави последното подрязване на дългата коса с цвят на кестен на Бека Сноудън.

- Но би изглеждала толкова хубава червенокоса, Елин - казва Линдзи, игнорирайки празната ми заплаха. – Тъмночервеното ще направи тези зелени очи убийствени. Само ми позволи.

- Ооо, ще изглеждаш страхотно с малко червено - включва се Бека.

- Ще задържа основните вариации на моето обикновено русо, благодаря - отговарям. - Сигурна съм, че класът ми ще откачи, ако се появя с нещо ново.

Линдзи се засмива, а гласът ѝ се движи бавно през Блоун, салонът, който отвори преди няколко години. Сините ѝ очи блестят по начина, както го прави някой, който живее живота на мечтите си, когато всичко е точно така, както трябва да бъде. Това е невероятно чувство, което помня добре, преди.

Оставям стола да се спре, игривата ми енергия спада заедно с косата на Бека. Линдзи разговаря леко с нея, докато маха пелерината и я повежда към касовия апарат отпред. През прозорците блести светлината от красивия есенен следобед. Градският площад на Джаксън, Индиана, с население шест хиляди, е оживен.

- Ще изтичам до Фаунтен и ще взема питие - казва Бека, ровейки в чантата си. - Искате ли да ви донеса нещо?

- Не, мисля, когато си тръгна от тук да отида там и да си взема Бъмп - казвам. - По дяволите, обичам я.

- Не съм опитвала.

- Любимата ми е - казвам ѝ. - Канелената цитрусова напитка наистина е най-доброто в света. Преместихме се тук, когато бях в седми клас. Онзи първи ден след училище Линдзи ме заведе в Фаунтен и настоя да си поръчам една. Мисля, че след това станяхме най-добри приятелки.

- Разбира се, че станяхме. Как няма да искаш да бъдеш приятелка с някой с такъв превъзходен вкус? - шегува се Линдзи.

- Ами, ти се омъжи за брат ми, затова бих казала, че твоят вкус е безупречен.

- Чакай - казва Бека, обръщайки се да погледне Линдзи. - Женена си за брата на Елин?

- Така е. Сприятелих се с нея, за да мога да се запозная с нейния брат близък. - Линдзи ми се оплезва. - Джигс беше целта. Елин бе бонус.

Бека повдига вежди.

- Джигс? Това ли е името му?

- Казва се Джеймс - пояснявам. - Не съм сигурна защо го наричаме Джигс, но го правим. Всички го правят.

Поглеждам към пода, за да не могат да видят очите ми, и скривам факта, че лъжа. Той се нарича Джигс, защото в свободното си време баща ни бе дърводелец. Когато беше малко момче, брат ми бе обсебен от триона и татко започна да го нарича Джигс. Не споделях това, защото това просто би върнало тъгата, която днес успях да задържа да ме погълне напълно.

- Хей, този уикенд ще се пали голям огън - казва Линдзи на Бека. - Трябва да дойдеш.

- Не знам. Все още чувствам това място толкова неудобно. - Бека подава на Линдзи

кредитната си карта. - Тук съм от няколко месеца и се чувствам не на мястото си. Обмислям да се върна обратно в Тексас.

- Точно затова трябва да отидеш на големия огън - посочвам аз. - Срещни се с хора. Забавлявай се.

Бега повдига рамене, без да изглежда убедена.

- Може би.

Камбанката звънва, когато входната врата се отваря и струя от студен есенен въздух нахлува в салона. Носи аромата на хамбургери на грил, скриптящи листа и определено пикантен одеколон, който кара дъха ми да заседне в гърлото. В унисон, въпреки различните причини, главите ни се обръщат към вратата.

Бека ахва.

Линдзи гледа към мен с ъгълчето на окото си.

Сърцето ми пада на пода.

Смарагдовия поглед на Тайлър Уит ме намира, сякаш няма къде другаде да гледа освен мен. Тежък е, през стаята ме притиска в стола ми.

Не мога да дишам. Въпреки че челюстта ми е отворена повече отколкото ми харесва не мога да поема достатъчно кислород, за да не се чувствам така, сякаш съм на две секунди от това да припадна. Той просто стои там, не гледайки към мен, но виждайки право *през* мен. Сякаш изучава всяка мисъл, която минава през съзнанието ми. Имаше едно време, когато този поглед и чувството да бъда в центъра на вниманието му, бе най-успокояващото чувство на света. Сега той е откровено смущаващ.

Да върви по дяволите.

Столтът ми спира, носът на маратонките ми се влачи по пода. Откъсвам очите си от неговите, топлина обагря бузите ми и не съм сигурна кое чувство е причината, защото всяко чувство на света реве през мен.

Този сценарий съм си го представяла хиляди пъти. Моментът, в който го видя, се е разигравал отново, отново и отново в съзнанието ми. Картината винаги изглежда по различен начин. Всичко - от това да тичаме на забавен кадър един към друг, целувайки се, сякаш животът ни зависи от това, до това аз да посягам с всеки удар и ритник, за които мога да събера сила, право в неговото красиво, недоволено лице, колкото е възможно.

Независимо от версията, просто се надяхах, че може би, просто може би, времето ще е отслабило връзката ни. Че няма да почувствам подлудяващото привличане, което винаги съм усещала около него. Че по някакъв начин ще бъда в състояние да сдържа гнева си, с който се събуждах, и лягах в продължение на четиридесет и три нощи. Че ще мога да го видя и на мига да забравя всички причини, заради които съм го обичала, и ще си припомня всички причини защо се убеждавах да не го обичам. Гледайки към него през салона, нищо не намалява. Дори и една частица. Все още е там, всичко забележително и наелектризиращо, и обгръщащо, и сърцераздирателно.

Нервничейки на мястото си, си поемам дълбоко дъх и се опитвам да успокоя дишането си. Страхът от несигурността се люшка през мен. Ако трябва да си взаимодействаме, това щеше да приключи с борба. Това е единственото нещо, за което съм сигурна. Това е начинът, по който действаме сега.

Адамовата ябълка на Тай се движи, докато се принуждава да преглътне, и се колебае само за част от секундата, преди да влезе напълно в салона. След поглед, който ми казва едновременно всичко и нищо, той прочиства гърлото си и отмества погледа си от мен.

Уханието на одеколона му, същото ухание, което носи, откакто му купих първия флакон с първия ми истински чек, се разнася из салона.

- Хей, Линдз - казва той, а тонът му е топъл, все пак далечен. - Джигс наоколо ли е?

Когато проговори, гърлото ми се затваря, опитвайки се да погребее всички чувства, които заплашват да прелеят. Чувствата, с които и наполовина не се бях справила, както си мислих, че съм. Усещам присъствието му като пореден удар в корема.

- Не. Мисля, че е у дома. Работеше върху пикапа в плевнята.

Тай кимва, прокарайки ръка през своята гъста черна коса, която стърчи във всички посоки. Ъгловата му челюст е покрита с брада на повече от ден. Знам какво ще бъде чувството, ако прокарам ръка срещу нея, как главата му ще се наклони на една страна, точно преди игрива усмивка да целуне устните му. Мога да си представя усещането от белезите, които обезобразяват изваяния му гръб от инцидента в мината, който промени живота ни по всеки един възможен начин през последната година. Мога да си представя кривата му усмивка, казвайки ми, че всичко ще бъде наред. Очевидно, това е лъжа.

Неговото 186 см. тяло, облечено в дънки и чиста бяла тениска, изглежда стройно и здраво като баскетболния герой, както е възхваляван да бъде. Изглежда добре. Изглежда като моя Тай.

Отново - *да върви по дяволите.*

Хващайки стола, забранявам на себе си да избълвам милионите въпроси, които се търкалят в съзнанието ми. Няма да попитам, защото не искам да му дам силата, проговаряйки първа. Детинско е, убедена съм в това, но не ми пука. Трябва да оцелея както мога. Знаейки, че се държа здраво за нещо, ме кара да се чувствам по-малко безсилна в най-губещата ситуация в живота ми.

Сега накуцването в походката му е по-слабо, отколкото си го спомням и искам да го попитам как се чувства. Но не го правя, защото на него не му пука как се чувствам след като си тръгна.

Ръцете ми се задържат над стомаха и се боря да задържа сълзите, които мокрят вътрешните ъгли на очите ми. Няма да се разплача. Не тук. Не пред него, мъжа, който изглежда като човека, в когото се влюбих толкова лудо. Но това вече не е той. По дяволите, не съм сигурна напоследък коя съм аз. Просто знам, че заедно сме твърде различни, твърде непостоянни, за да се сработим.

Линдзи поглежда към мен с ъгълчето на окото си, устните ѝ са извити съчувствено заради съкрушението, което чувствам. Тя знае. Тя е единственият човек, който знае дълбочината на болката ми, защото беше там за всичко, на предния ред на страданието.

Поглеждам към Тай и той гледа към мен.

Краищата на устните му започват леко да се накланят нагоре, да ме заслепят с тази самонадеяна усмивка, която на първо място ме накара да си падна по него. Докато дъхът ми секва в гърлото ми, започнатата му усмивка е уловена върху лицето и той поглежда към Линдзи.

- Ще отскоча до там. Ако го видиш, кажи му, че съм го търсил - казва той със суров тон.

Поглежда отново към мен. Оптимизмът ми се изстрелва доста високо, очаквайки, надявайки се той да каже нещо. Нещо. *Здрасти. Майната ти. Как си?* Ще приема каквото и да е от тях. Но не получавам и една дума и това ме срязва до моето вече кървящо ядро.

Не искам да наранявам. Вече не.

Той се обръща, плъзга една ръка в джоба си, отваря вратата с другата и отново излиза от

живота ми така внезапно, както го направи и първия път.

- Мамка му! - възкликва Бека, която пуска чантата си върху плота, докато вратата се затваря. Нанизът с ключове изтраква. Обръщам глава към нея, раздразнението ми прелива и получавам предупредителен поглед от Линдзи.

- Промених мнението си. Ако този мъж присъства на големия огън, бройте ме. *Кой беше това?*

- Ъх... - започва Линдзи, но я срязвам.

- Това е съпругът ми - ръмжа, ставам от пластмасовия стол и го оставям да се върти и върти, докато излизам през задната врата.

ГЛАВА ВТОРА

ТАЙ

Докато ме нямаше, листата успяха да сменят цветовете си и да изсъхнат. Вееха се с бриза и се търкаляха надолу по алеята, която води към плевнята в имота на Джигс.

Чудя се дали Елин е изнесла чифт стари дънки и суитшърт, и ги е пълнила с листа. Това е едно от любимите ѝ неща, които обича да прави по това време на годината, и се бях присъединил към него, без да се проваля. Питал съм се това щепа пъти, но не съм минавал през къщата, за да видя дали плашилото е там. Бях в града от достатъчно време, за да видя колата ѝ пред Блоун и да отбия.

Това не беше планирано. Наистина, да я видя, бе крайната ми цел, но щях да го направя, след като дойдох тук. Говорейки с Джигс. Да видя къде се намират нещата. Но видях колата ѝ пред Блоун - пикапът на собствена воля се отби.

Звукът от Джигс, набиващ с чук метални пръстени, ехти надолу по пътеката. Почти имам намерение да се върна в пикапа си и да си тръгна. Въпреки мисълта, че той е най-добрият ми приятел, той е братът близък на Елин, и тяхната връзка е много по-силна, отколкото нормалните брат-сестра закачки. Преди шест години родителите им загинаха в инцидент с лодка, не много след сватбата ни, и това ги сближи, въпреки че бяха близки, още по-силно.

Да се видя с Джигс би било интересно. Не съм говорил и с двамата, откакто напуснах града. Бях глупак, който се предава, струпвайки това върху него, но той е моят най-добър приятел - статусът на брака ми е нещо независимо. Най-малкото поне се надявам на това.

- Какво става? - пита Джигс, извеждайки ме от мислите ми, докато се приближавам към вратата на плевнята. - Беше време да се появиш. Имам нужда от помощ да подкарам това нещо.

- Ти си лош механик.

Облекчението ме залива от неговото небрежно, негрубо посрещане.

Той кимва и се обляга на рамката на ръждясалия пикап, боята се е олющила от старата структура.

- Истина е. Но точно за това сме приятели. Ти не си.

- Задник - засмивам се, стискайки го за рамото, докато минавам покрай него във вътрешността на плевнята.

- Какво те накара да ни озариш с присъствието си?

Предпазливостта е тук, жълтият флаг ме предупреждава да действам предпазливо. Той е първо брат на Елин, преди да е мой приятел.

Знаех, че връщайки се в града, ще означава да отговарям за нещата. Да погледна в очите хората, за които ме е грижа, и да видя ярост или раздразнение... или разбито сърце. Да си представя как се справям с осъждането бе по-лесно в чифлика, на осемдесет километра оттук.

- Няма ли да ми отговориш, Уит? - Работните му ръкавици са свалени и хвърлени през плевнята. - Радвам се да видя грозната ти мутра, но трябва да дадеш някои обяснения.

- Знам. - Свиване и събиране на каквато и гордост можех да намеря наоколо и поемам дълбок дъх.

- Съжалявам.

- Не е достатъчно добро.

- Какво искаш да знаеш? - питам, несигурен откъде да започна. Всичко е толкова

объркано, че не знам по кой път да поема.

- Къде, по дяволите, беше?

- Северно от Тера Хоут . Фермата на Сесил Крюгер. Беше приятел на баща ми.

- И ти не помисли да се обадиш? Да отговориш на някои от нашите хиляди шибани обаждания?

Главата ми се отпуска, погледът ми попада върху изхвърлената халка от кен върху прашния под.

- Разбих телефона си и не го замених. Щях да... - Повдигам брадичка. - Джигс, ще бъда честен с теб. Тишината беше хубава. Нямаше спорове. Нямаше напомняне колко прецакан съм или колко прецакано е всичко.

- Затова ти просто го прецака по-лошо? - смее се гневно той.

- Реших, че може би и за двама ни с Елин е по-добре да си вземем почивка. Също така, знаеш, да имаме известно време да обмислим нещата.

Прах покрива ботуша ми, докато ритам земята, очаквайки го да отговори. Оставен съм на милостта му. Каквото и да каже, заслужавам го.

- Защо се върна? Защо сега? - пита най-накрая той.

- Защото е време.

Очите ни се срещат над капака на трактора. Той търси моите, търсейки значението на думите ми. Заедно главите ни кимват в разбиране.

- Не може да очакваш нещата да се върнат към начина, по който са били - казва той, вдигайки гаечния ключ.

- Не очаквам.

- Тогава какво очакваш?

Това е прост въпрос. Един, на който не мога да отговаря. Дори не знам как трябва да се прибера у дома. Съпругата ми ме мрази. Най-добрият ми приятел е скептичен към мен. Дори бях подал оставка като треньор на училищния баскетболен отбор, преди да изчезна, единствената истинска страст на живота ми. Какво остана?

- Защо не дойде да говориш с мен? Или с Корд, ако не си искал да говориш с мен за неща, свързани със сестра ми? Защо остави нещата да се случат по този начин, Тай?

- Искан ми се зная - мърморя.

Джигс въздъхва, обляга челото си върху рамката на трактора.

- Притеснявахме се за теб. Никой не можеше да се свърже с теб. Елин бе шибано бедствие. Тай, и аз честно помислих, че тя ще получи срив. Единственият, който те беше виждал бе Петис...

- Уоу, чакай. Петис?

- Да. Каза, че те е видял в Роквил преди няколко седмици.

Разтърсвайки мозъка си за това къде може Петис да ме е видял, всичко остава празно. Не го бях виждал. Като цяло нямаше къде да го видя. Преди да мога да помисля, Джигс проговаря:

- Част от мен иска да те убие и да те хвърля в езерото там - казва той, посочвайки с палец над рамото си.

- Може да е по-лесно.

- О, така ще е. Точно затова няма да го направя.

- Смотаняк - дразня го.

Джигс се смее, отблъсквайки се от трактора.

- Защо замина? - Преди да отговоря, очите му се присвиват. - Истинската причина, Тай. Зарежи глупостите. Кажи ми го направо.

- Знаеш ли как беше? - питам, огън се запалва в гърдите ми. – Беше, като да те смачка дърво на работа, разрушавайки целия ми живот.

Болката в мен тлее, превземайки самотата, че не съм с Елин, загубата на отбора ми, гневът от загубата на всичко, което някога съм искал, и за което съм работил, и поддържа пламъците, докато тя съществува.

- Не може да минеш през всичко това, Тай, и да не бъдеш засегнат. Кракът ти се счупи наполовина на около сто метра под повърхността на земята. Изкарахме те на носилка. - Тонът му е мрачен. - Мислихме, мамка му, че ще умреш. Всичко това ти се е отразило.

Кимвам.

- Да, но бих могъл да остана същия. Бих могъл да направя нещата по-добре, но не го направих. Оставих брака ми да се провали. Обърнах гръб на отбора си.

Тази седмица би трябвало да започнат тренировките. Погледнах часовника си точно в пет часа в понеделник и си ги представих, наредени на линията по средата на полето, чудейки се защо Рейнолдс е пред тях, а не аз.

Чудех се какво ли си мислят, какво са казали. Колко много гласови съобщения са оставени в гласовата ми поща от тях - от Дъстин, по-специално. Той е приел напускането ми най-трудно от останалите и трябваше да се обади. Но не го направих. Бях предал и тях.

- Това беше правилният избор - казвам на глас, може би повече за себе си, отколкото за Джигс.

- Може би. Но ти не беше просто техен треньор. Ти беше техен приятел, техен довереник. Не може просто да кажеш майната му.

- Вече го направих.

Той поглежда към мен и чака.

- Не знам защо съм тук - признавам. - Елин ме мрази.

- Да. Вероятно.

- Искане ми се да мога да я мразя.

Хвърляйки ми още един предупредителен поглед, той се разхожда из плевнята и събира ръкавиците си.

- Какво ще правиш? Какъв е планът, господин Прецакваш? Знам, че си се отбил в Блоун. Линдзи се обади, каза че Елин е напуснала точно след теб.

- Ще ти го кажа така - първият ми ход не се получи така, както очаквах.

- Не би трябвало да си очаквал, че тя ще изтича към теб. Корд я нарича Пит Бул с причина.

Не мога да преборя усмивката, която се разпростира през устните ми. Нейният огън и нейната борбеност са любимите ми неща в нея.

- Не съм – признавам. – Но не съм очаквал такава студенина от нея. Сякаш ме мрази.

- Може ли да я виниш?

- Не – преглъщам. – Но тя ми каза да напусна...

- Не ми пука какво ми казва Линдзи – вика Джигс, а очите му пламват. – Няма да я изоставя. Не ми пука, ако изхвърли боклуците ми на двора и изрита задника ми през вратата, ще седя на верандата, докато тя не ме пусне отново. Схващаш ли мисълта ми?

- Бях на шибаното дъно – викам в отговор, обиден, че той мисли, че просто съм си взел ваканция от живота си. – Не разбираш ли това? Инцидентът, болката, сметките се събираха,

защото нямаше извънреден труд. Наблюдавайки Елин, как се убива, за да поддържа и двамата ни, когато това е моя шибана работа! Когато взимаме от спестяванията, които държим настрана в продължение на години за да направим ин-витро. Дори не мога да чукам жена си, без да бъде отбелязано в някакъв шибан календар! След това, месец след месец, тя си прави проклет тест и е негативен и трябва да я погледна в лицето, и да осъзная, че аз съм този, който я е провалил! - крещя, а лицето ми гори на допир. – По дяволите, Джигс! Не съм я напуснал, защото звучи по-лесно! Нямаше друг избор!

- Нямах представа! – прошепва той, лицето му е по-бледо, отколкото някога съм го виждал.

Извърщайки се от него, започвам да изпълвам, отново и отново, с въздух дробовете си и се съсредоточавам върху успокояването. Когато се обръщам няколко минути по-късно, Джигс седи на охладителя, наблюдавайки ме.

- Просто исках да направя нещата по-добри – казвам. – Не можех да остана, борейки се с нея. Няма нищо по-лошо от това да гледаш в лицето на този, когото обичаш, и да виждаш... отвлечение. Безразличие. Чудейки се, дали тя мисли, че си мързелив, или безполезен, или чувства, сякаш не можеш дори да свършиш работата си и да й дадеш бебето, за което говорите, откакто преди дори да се ожените.

- Тай, човече, наистина не съм знаел.

- Знаеш ли какво е чувството? Знаеш ли колко кастриращо е да не си способен правилно да чукаш съпругата си? - Спирам, за да може казаното да попие. – Единственият път, когато забременя, тя абортира. Спомняш ли си това отпреди няколко години? Да, ами, тя никога не го преодоля. Може би щеше да е по-лесно, ако можех да направя така, че да се случи отново, но аз, *мамка му, не мога!* - крещя. – Кълна се в бога, това е твърде голямо напрежение. Това е проблемът. Всичко стигна върхна точка в деня, в който си тръгнах – казвам, в гласа ми има празнота, която чувам дори и аз. – Отправихме си остри нападки. Мисля, че болката, която и двамата чувствахме, се скри зад толкова много гняв. Беше по-лесно да съм ядосан, отколкото да ти пилят отгоре през цялото време.

Поклащайки главата си, се навеждам над работната маса. Чувството, че казвам това на висок глас на някого, бе хубаво. Управляемо. Джигс не казва нищо в отговор, затова продължавам:

- Тя ми каза да си тръгна и аз си тръгнах. Реших, че няма да стане по-лошо, ако си тръгна, и със сигурност нещата нямаше да се подобрят, ако остана. Липсва ми - въздъхвам. – Независимо за какво се опитвам да мисля, то е свързано с нея. Гимназията. Мината. Езерото. – Челюстта ми се стяга, докато поглеждам към него. – Нали знаеш, че животите ни са едно и също? Всичко, което преживяхме в животите ни, сме го правили заедно. Държах ръката ѝ на погребението на родителите ми, спомням си лимоновия пай на майка ви всеки път, когато отивах в мината. Знам, че мрази бурите, и обичах да съм до нея, когато се протегне.

- Тогава го оправи. – Джигс повдига вежди. – Отиди при нея. Говори.

- Не мога.

- Можеш – смее се той. – Просто си страхливец.

- Може би съм – ухилвам се. – Но се страхувам, че ще направя нещата по-лоши.

Джигс рови в червения охладител и изважда бира.

- Искаш ли една? – пита той, протягайки бутилката.

- Не. Благодаря все пак.

Капачката литва и се приземява върху прашния под. Той отпива дълга глътка и избърсва

лицето си с опакото на ръката.

- Ще дойдеш ли утре вечер за големия огън?

- Ще пропусна.

- Не може да го пропуснеш, глупчо. Правим го всяка година.

Грабвайки един гаечен ключ, започвам да работя върху генератора на трактора.

- Да, винаги сме го правили. Но някои неща се промениха.

- Може би в твоя живот, но твоите проблеми няма да преобават нещата ми. По-добре се появи или ще трябва да ти срирам задника. – Той чака отговора ми. – Ако това ще помогне, Елин няма да идва.

- Къде ще ходи? – питам прекалено бързо.

- Нещо свързано с преподаването или подобно – казва той, гласът му се изпълва със смях. – Затова бъди там.

- Ще видим.

Той се навежда под капака заедно с мен, държейки проводника далеч от пътя ми. Поглеждам към него с ъгълчето на очите си.

- Между другото – казвам аз, усмихвайки се самодоволно. – Ти не може да сричаш задника ми. Да не се заблуждаваме.

Той се засмива, стискайки рамото ми. Излизайки от плевнята, той ме оставя с неговия счупен пикап и мислите ми за жената, която обичам прекалено много, дори напълно.

ГЛАВА ТРЕТА

ЕЛИН

Задната врата скърца, докато я бутам, отваряйки я към кухнята. Оставяйки я да се тресне зад мен, слагам чантата си, преливаща с документи, които ми трябва за клас, върху кухненския плот. Трясъкът резонира през стаята, подскачайки от боядисаните в цвят на масло стени, цвят, който ни отне много време да изберем.

- Обичам този цвят! – извиквам аз, вдигайки мострата с този цвят, и бутайки я пред лицето му. – Ще бъде перфектен за кухнята в новата ни къща.

- Изглежда като пикня. – Той сграбчва китката ми, за да спра да я размахвам.

- Не е вярно – нацупвам се. – Красив е.

Вместо да издърпа мострата от ръката ми, той ме приближава по-близо до него. Навеждайки се надолу, устните му застават на сантиметри от моите.

- Цветът е като пикня, госпожо Уит. Но ако ти харесва, тогава ще го вземем, защото очите ми няма да са върху него, когато съм там. Те ще бъдат върху теб.

Мога да почувствам топлината на целувката му върху устните си, дори почти седем години по-късно, докато сърцето ми препуска в гърдите ми. Той винаги ми дава това, което искам, винаги ме кара да се чувствам като единствения човек на света, който има значение.

Как нещата станаха така ужасно грешни?

Стаята се чувства пуста, така празна, въпреки с дрънкулките по плотовете и съдовете от последната вечеря в мивката. Това е домът ми, но не го чувствам успокоително. Тук няма да се открие никакво доволство.

Така е, откакто той си тръгна. Въпреки че премахнах всички негови физически вещи, защото не можех да ги гледам без да поискам да се свия на кълбо и да умра, или да ги хвърля в огъня, в ямата отзад, и да ги изгоря до пепел, все още съществуват малки негови нюанси и ме удрят силно.

Петното от масло на пода до вратата все още е там, смолисто изглеждаща точка, направена от неговите минни ботуши, които стоят там след смяна. Никакви почистващи препарати няма да го изчистят. Опитвала съм ги всичките.

Малката кошница, която виси под шкафовете, сега е изпълнена с химикалки и маркери, не поради някаква причина, освен тази да заемат мястото на ключовете на Тай и пакетчетата с дъвки. Въпреки мисълта, че технически сега не е празна, усещането е такова. Защото това, което е вътре, не е това, което трябва да бъде.

Лицето му от преди, само за част от секундата изскача в съзнанието ми, и стискам очите си, сякаш това по някакъв начин ще го накара да изчезне. Сякаш действието ще барикадира неговия богат, топъл глас да отеква в ушите ми.

Вратата отново изскърцава и подскачам, очите ми се стрелкат към вратата, дъхът ми автоматично секва. Наблюдавам и чакам, за да се отвори на почукване, за определен глас да се обади във въздуха. Защото само двама души използват тази врата. Аз и Тай.

Вятърът разлюлява стъклото срещу дървото и надеждите ми се разбиват.

- По дяволите, Елин – мърморя, настроенията ми спадат по-бързо, отколкото мога да ги вдигна. Не пропускам поражението в раменете ми или извиването на долната ми устна, докато поглеждам към всекидневната. Късите косъмчета на тила ми се изправят, докато се вирам в гърба на празния диван.

- Познай какво ми се случи днес? – бавно се разхождам около дивана и заставам с ръце върху кръста, опитвайки се да не се пръсна. Той отново поглежда към мен. – Отидох до

банката, за да взема малко пари от спестяванията, за да платя застраховката на къщата.

Лицето му трепва само малко, угълчетата на устата му се извиват надолу дори още по-малко. Насилвайки се да преглътна, сдържам дъха си и продължавам.

- Над хиляда долара липсват от сметката ни.

Наблюдавам го със затаен дъх, надявайки се да го видя стреснат или объркване да пресече чертите му. Дори не ме поглежда. Просто гледа телевизията, сякаш е най-интересното нещо на света.

- Тай?

- Да? – Челюстта му се движи, огъвайки се под гримасата му. – Взех малко в брой. Какъв е проблема?

- Какъв е проблема? – възкликвам, а главата ми се замайва. – Това са хиляда долара! Това са пари за старта на семейството ни! Какво направи с тях?

Той се изправя от дивана, присвивайки се, докато тежестта му се установи върху краката му.

- Това са също мои шибани пари, Елин. Не е нужно да ти се обяснявам.

- Ако бяха двадесет или тридесет кинта – майната му, ако бяха сто долара – ще се съглася.

Разгорещените ни погледни се срещат. Моят е невярващ, неговият е в някакво състояние на защита, която не разбирам.

Мисля за изминалите няколко седмици и хлад бавно се извива през тялото ми.

Часовете, в които го няма. Внезапната потайност на телефонните му обаждания. Приглушените разговори, дистанцията, която сложи между нас. Споровете, които започват заради нищо и повече от готовност от негова страна да спи на дивана. Стомахът ми се изсипва на земята, коленете ми омекват.

- Тай? – питам го с треперещ глас. – Какво направи с парите?

- Това изобщо не влиза в проклетата ти работа.

Въпреки че очите му пламтят, тонът му е повече несигурен, когато думите изпадат, натежали с намеци.

Той стои, внимавайки за крака, който е наранен, когато в мината се срутва стена и затиска пиццала му. Оттогава той не е същият – физически и психически. Това създаде напрежение в брака ни, докато се опитвах да се справя с него емоционално и финансово.

- Тай? - задавам се.

Изглежда той разбира предположението ми, без да го казвам и съм доволна. Не мисля, че бих го попитала на глас дали планира да ме напусне, дали има някъде друга жена, която да го очаква. Не мога да се справя с това. Не ми пука колко лоши са нещата. Не мога да преглътна афера. Мисълта изпраща горчива жлъчка да пълзи нагоре по гърлото ми.

- Ако това е истина – казвам, изстисквайки думите през буцата в гърлото ми – тогава се махай.

- О, сега ме изхвърляш? – пита той, а гласът му се повишава. - Така ли стоят нещата сега?

- Къде наоколо си ходил да се чукаш? – изплаквам.

- Дали съм ходил наоколо да се чукам? – муси се той. – Сериозна ли си? Какво, мислиш, че може би съм искал да правя секс, който не е продиктуван от календар и термометър?

Смехът в тона му, подигравката, която си направи върху опита ни да си направим бебе, ме разпалва.

- Да ти го начукам – казвам.

- Бих се радвал, но все още не сме проверили датата – казва, самият той разгорещавайки се.

- Как смееш! Как смееш да хвърляш това в лицето ми! – викам, а сълзите парят очите ми.

- Да наречем нещата с истинските им имена, Елин.

Лицето ми се сгрява, бузите ми са попарени от сълзите, които се спускат над тях.

- Изневеряваш ли ми?

- Елин... - подиграва се той, сякаш името ми е мръсотия, които излиза от устата му.

- Така ли е?

- Искаш ли да съм го направил? Би ли направило всичко това много по-лесно за теб?

Може да ме мразииш и да се чувстваш добре, обвинявайки мен за всичко.

- Да, иска ми се. Разбира се, че ще го направя. – Извъртам очи. – Тай, толкова ми писна от това.

- Не колкото ми е писнало на мен.

- Тогава си върви.

Той се завърта, правейки широк кръг, така че да не можем неволно да се докоснем, така че да не мога да се пресегна и да хвана ръката му. Челюстта ми удря силно твърдото дърво, думи, просеци да бъдат казани, но не мога да ги открия. Мога само да наблюдавам как гърбът се огъва под ризата му, докато той излиза от живота ми, а вратата скърцаща зад него.

Тръпка, минаваща през цялото ми тяло, ме връща в реалността, в кухнята, в която липсва ароматът на кафето му или звукът на телевизията в другата стая. С буца в гърлото ми отивам във всекидневната. Взимам възглавница от дивана и я притискам към гърдите си, борейки се със скръбта и алчна за гнева, който е точно под повърхността.

- Това е само защото го видя. Това е. Не позволявай да влезеш в тази спирала, Елин – казвам на глас. Липсва ми. Мили Боже, липсва ми. Сълзите се стичат, безкрайно свидетелство за чувството, мечтите, отхвърлянето, липсата, които се вихрят в душата ми.

Може би затова той бе нетърпелив да напусне. Може би затова отне просто един малък удар от мен и той изкара задника си през вратата. Може би затова след всичките тези години, той осъзна какъв майтап съм като жена, една, която не може да зачене. С мен, няма да може да играе на гоненица в задния двор с малко момче, което изглежда като него, или да завива малко момиче в леглото, изглеждащо като мен. Няма надежда за никое от тях заедно с мен и това бе най-унизителното нещо, което някой може да изпита.

И ето, седя тук, сипейки омраза към него, тайно желаейки го да се върне. Думите ми казват колко ужасен беше да не бъде тук до мен и това е истина, но на сърцето ми му липсва да намери ритъма на неговото по средата на нощта.

- Не мога да направя това – прошепвам, хвърляйки възглавницата през стаята. Тя се приземява на крачка от секцията, отърквайки се достатъчно силно, за да разклати металната фигура във формата на въглищна кофа, която дядото на Тай му даде, точно преди да умре – като един миньор на друг. Наблюдавах свободното падане върху пода, почти на забавен кадър. Тя пада през ръба, превърта се, обръща се във въздуха, преди да се приземи здраво върху килима.

Знам какво трябва да направя. Или, по-скоро, какво не мога да правя повече. Да сложа край на собственото си пътешествие.

Тичам към гаража, маневрирайки през къщата по спомени, защото не мога да видя през

сълзите, парещи очите ми, и вземам кашон. Влизайки вътре също толкова бързо, започвам да прибирам това, което е останало от вещите на Тай и ги блъскам вътре. Не мисля за това. Фокусирам се върху факта, че не мога да живея повече в това безкрайно състояние на несигурност. Не мога да живея обичайки мъж, който не ме иска, в ситуация, в която съм обречена да се проваля. Време е да приема реалността.

Използвайки краищата на ризата, попивам влагата от лицето ми.

Фигурката с въглищата отива в кашона. Към нея се присъединява негова снимка от гимназията, държейки щатската титла във въздуха. Ръцете ми треперят, когато вдигам покривката на баба му от стойката, и я слагам върху останалите неща. Бледо розовото потъмнява от влагата, паднала от брадичката ми.

Подсмърквайки сопола, който виси над устната ми, се насочвам към спалнята, където няколко негови дрехи все още висят в гардероба. Минавам покрай стаята, която щеше да бъде детска, практикувайки „очите право напред“, затова не се разпадам. Това е мечта, която никога няма да се осъществи.

Взимам шапката му на Стрелите на Тенеси от закачалката в гардероба и изравям любимата му тениска от чекмеджето на скрина. Преди да ги сложа в кашона, улавям уханието на одеколона му и това е последната капка, която прелива чашата.

Падам на коленете си, кашонът пада на пода пред мен. Държа шапката му до гърдите си и ридаю.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

ТАЙ

Шумоля през торбата от боклук срещу стената и намирам чиста тениска. Навличайки я през главата, отбелязвам, че мирише на прах за пране. Някаква марка, която вчера взех от обществената пералня. Вълни от прекалено парфюмирани, евтини цветя наводняват сетивата ми. Не толкова начинът по който мирише, ме дразни, колкото на какво не.

Не мирише като дома.

Елин винаги използва същата марка, същия, който майка ѝ е използвала. Всеки път, когато зареждам пералнята с праха от разпределителя, се подсецам колко много ми липсва и как всяка малка част от живота ми се връща към нея. Дори шибаният ми прах за пране.

Отпускайки се върху футона в свободната стая на Корд МакКъри, облягам глава върху грубия материал и затварям очите си. Подготвяйки се за яростната атака на спомените, които ме изпълват всеки път, когато не се фокусирам умишлено върху нещо друго, съм почти облекчен, когато звукът от стъпки изтрополява през стаята.

- Добре ли си? - Гласът на Корд проехтява от коридора.

- Да.

Секунди по-късно, главата му изниква зад ъгъла. Пясъчно кестенявата му коса е подстригана късо, челюстта му е стегната, докато ме оглежда и решава как да подходи.

- В хладилника има храна и други работи. Пералнята и сушилнята са в стаята до кухнята.

Той се обляга на рамката на вратата и ме чака да отговоря.

- Благодаря ти, че ми позволяваш да остана тук.

- Ти си ми позволявал да оставям при теб един-два пъти. Радвам се да върна услугата. Може да останеш тук толкова дълго, колкото се нуждаеш - казва той, леко усмихващ се.

Това е нещо, което връщам с готовност, разбиране между двама мъже, които са се срещнали и свързали като шумни момчета в гимназията. Корд беше дребен, когато се премести в Джаксън, и бе въввлечен в бой още в първия си ден в училище. Аз се намесих, без да съм в състояние да стоя и наблюдавам новото момче от приемно семейство - факт, който научих от майка ми предишната вечер - бива смачкано от Шейн Петис, местния задник, а също така си спечелих три свободни дни.

От този ден нататък, Корд ме подкрепяше, както и аз него. Той е най-надеждният човек, когото познавам, и ето защо му се обадох, когато стана ясно, че тази вечер няма да се прибера у дома.

- Да се надяваме, че няма дълго да бъда тук - мънкам аз.

Брадичката му се навежда едва.

- Вероятно е просто шок за нея да те види да се появяваш от нищото. Просто ѝ дай малко време да се ориентира.

- Знаеш ли колко искам, мамка му, да отида у дома и да бъда със съпругата си? Колко ми липсва? Как искам просто да забравя всички тези глупости и да се върна към начина, по който бяха нещата преди шибания инцидент?

Той се подсмихва, очите му блестят.

- Мога да си представя. Тя буквално ти бършеше задника. Не знам как си оцелял.

От мен също излиза малък смях.

- Истина е. Но не е заради това. Просто... Корд, дори не знам какво да правя със себе си.

- Следвай вътрешното си усещане. Винаги вярвай на вътрешното си усещане. - Той намигва и се оттласка от вратата. - Взимам Йоги за плуване в езерото. Искаш ли нещо докато

ме няма?

- Ти и това шибано куче - мърморя, облягайки се отново върху твърдата възглавница.

- Смей се, колкото искаш. Тя няма да ме вкара в такива глупости - дразни той, преди да дръпне вратата, за да я затвори зад себе си.

Пружините на футона дерат гърба ми. Те се остъргват срещу белезите, гравирани там от инцидента, същите, които Елин проследява леко като перо, през нощта, докато спя.

Да я обичаш е толкова дяволски лесно. Естествено е като дишането или като биенето на сърцето. Дори, когато си хвърляхме обиди в момента, в който нервите ми бяха протрити, няколко секунди преди да ме помоли да ми каже да си тръгна и аз хукам - обичах я. Това никога не е било под въпрос. Да живееш живота си независимо от любовта е трудно.

Животът не се интересува от чувствата. Не му пука за това кого обичаш и с кого искаш да бъдеш. Той продължава да хвърля помия на пътя ти, опитвайки се да се пречупи, докато всичко, което знаеш е хаосът от всичко.

- Какво се е случило с гърба ти? - пита госпожа Крюгер, докато влизам в чифлика, сребърната ѝ коса е като ореол на светлината на отиващия си ден.

Намятам потната си риза над раменете. Капки пот се стичат надолу по челюстта ми и капят по гърдите ми от дългия горещ ден, работейки със съпруга ѝ на полетата.

- Те са от инцидента в мината.

Тя спира да разбърква в тенджерата на печката и се обръща към мен. Престилката ѝ е завързана около кръглия ѝ корем, тя хваща края ѝ и изтрива ръцете си.

- Знаеш ли, по-добре е да имаш белези, отколкото синина.

- Наистина ли? Защо?

- Синината минава, Тайлър. Белезите остават, за да ти доказват, че си се появил за живот. Това, че си живял. Това, че си се борил. Това, че си обичал. - Тя се взира в мен над върха на очилата си. - Знаех го в нощта, когато дойде тук, поиска да говориш със съпруга ми, това, че сърцето ти е разбито. През годините си съм виждала един -два пъти, страдащ от любов. Но мога ли да ти дам един съвет?

Кимвам, тялото ми избухва в студена пот под изпитателния ѝ поглед.

- Какво би казал за сърцето си? Тайлър, би ли казал, че сърцето ти е белязано или наранено?

- Белязано във всички възможни посоки - прошепвам без колебание.

Тя започна да се усмихва, но се сдържа.

- Кога разбра, че я обичаш?

- От момента, в който я видях.

- Разбирам - казва тя, гласът ѝ е почти шепот. Тя мислеше за един дълъг момент, преди да си поеме дълбоко дъх. - Не може да очакваш една връзка да успее, основавайки се на любовта, която си почувствал в началото. Ще успее, защото ти продължаваш да надграждаш над нея до края. - Тя махна очилата си и се усмихна. - Сърцето ти ще бъде по-белязано отколкото гърба ти в края на живота ти. Така е, ако живееш по правилния начин.

Топлина се натрупва в ядрото ми, краката ми потреперват под мен.

- Отивай вкъщи, Тайлър - шепти тя. - Отиди да изградиш отначало.

Думите ѝ звънтят през ума ми, докато се опитвам да открия удобно място върху този шибан футон. Звучи просто, да изградя това, което имахме отначало. Толкова просто, наистина, че се бях втурнал обратно в града, дяволски сигурен, че ще открия Елин, ще се видим, тя ще се пречупи в стегната усмивка, аз ще се усмихна в отговор и ще се оправим.

Никога не съм очаквал студенината в стойката ѝ, презрението, което е изпълнило красивите ѝ зелени ириси. Гняв? Да. Тъга? Разбира се. Но омраза? Това ме спря наред крачките ми.

Плъзвайки краката си, стъпките ми създават кръг в стаята, докато се опитвам да блокирам идеята, която ме притеснява повече от всяка друга - тя не иска да поправи това.

Сърбежът на безсилието си пробива път нагоре по гръбнака, карайки кожата ми да пламне. Вината е моя, целият този провал е моя грешка по толкова много начини.

Поемайки си дълбоко дъх, оглеждам стаята. Чувствам я празна и не мисля, че това има нещо общо с липсата на мебели.

От друга чанта взимам възглавница и одеяло и ги хвърлям върху футона. Ще убия гърба си като спя тук, но нямам желание да купя легло. Да купя мебел изглежда, сякаш планирам да пусна корени някъде, признавайки, че бракът ми е приключил, и докато знам, че това е просто може би, не мога да видя физическо доказателство за това.

Може да спя на футон до края на живота си.

Правейки си възможно най-комфортното, се опитвам да блокирам Елин и да се фокусирам върху това, което трябва да направя. Но лицето ѝ се изплъзва през съзнанието ми, докато очите ми се затварят.

- Помни доброто, което бе в мен, Елин - прошепвам, думите заобикалят буцата в гърлото ми.

Не провала.

Не слабостта.

Не мъжа, седящ на дивана, пиейки болкоуспокояващи, и без работа.

Преглъщам, притискайки буцата надолу и опитвайки се да си спомня всяка черта на лицето ѝ.

- Съжалявам, скъпа - прошепвам отново. - Толкова, дяволски, съжалявам.

ГЛАВА ПЕТА

ЕЛИН

- Кога ще започнеш в Ашби Фармс? – питам Джигс, наблюдавайки го как си взема маршмелоу от купата на средата на кухненския плот и го слага в устата.

- Понеделник. Това е време за прибиране на реколтата, затова за известно време ще е трудно. Надявам се да е за достатъчно дълго, за да мога да намеря нещо друго.

- Искат ми се някой друг да започне да наема трайно – въздъхвам. – Мразя, че основно единствената ти надежда за постоянна работа е мината.

- Дори и тя не е за постоянна работа сега. – Джигс свива рамене, взимайки още един маршмелоу. – Все пак са добри пари. Ще съм доволен да се върна.

Наблюдавам го как хвърля бонбона във въздуха и се опитва да го улови с устата си.

- Мама не искаше да работиш там.

- Не, но тя щеше да разбере. Това е Джаксън, Елин. Това правим тук. Дядо го е правил. Татко го е правил. Това е животът ни. Знаеш това. – Той го хвърля отново. Когато пада на пода, той ме поглежда и се усмихва. – Може да свикна.

Той се навежда над острова и притиска устни, държейки ги неподвижно, докато Линдзи се предава и го целува.

Смеейки се, той взима още един бонбон.

- Трябва да измисля нещо, нали? – Той улавя очите на Линдзи и разменят поглед, който възбужда интереса ми.

- Какво пропускам? – питам, намръщвайки вежди.

Преди да мога да продължа и да сръчкам брат си и най-добрата ми приятелка, чувам мъжки глас:

- Къде сте всички?

- В кухнята – крещи Линдзи. Тя взима торбите с чипс и ги хвърля в кошницата за пикник, точно преди Корд да влезе в кухнята с неговата широка, запазена марка, усмивка.

Корд МакКъри се мотае с нас от гимназията. Имахме специално приятелство, едно, което е трудно да се обясни. Може би защото остана при семейството ми за година и нещо след гимназията, когато баща ми го взе на работа в мината. Не знам. Това, което знам е, че с Корд не се виждаме всеки ден, понякога и седмица, но винаги сме били един до друг. То е повече като връзка брат-сестра, макар и не съвсем. Корд никога не допуска някой твърде близо до себе си.

- Здравсти - казва той, потупвайки ме по рамото, докато минава покрай мен. - Линдзи, мирише хубаво. Какво мога да опитам? Умирам от глад.

- Може да изчакаш останалите - казва Джигс, пресягайки се за друг маршмелоу.

- О, голяма работа, Джигс - смея се. - Бъркаше във всяко нещо, което готвихме днес. Вероятно все още имаш брауни по пръстите.

Той поглежда към ръцете си със самодоволна усмивка, преди да погледне към жена си.

- Това не е всичко, което има по тези пръсти.

- Джигс! - изчервява се Линдзи и хвърля кърпата към него, карайки ни да се разсеем.

- Отричаш ли? - дразни я Джигс.

- Момчета, искате ли да занесете всичко отзад? - казва Линдзи в опит да смени темата. Тя поглежда през прозореца към огъня, който започва да гори като следобедното слънце зад него. Около тридесет души вече са около него, мотаейки се. - Мисля, че е време това парти да започне.

- Разбира се - казва Корд, грабвайки хладилната чанта, която приготвихме по-рано с Линдзи. Джигс балансира с кошницата за пикник върху друга хладилна чанта и двамата излизат през задната врата.

Веднага щом излизат Линдзи се навежда върху плота, наблюдавайки ме.

- Добре ли си?

- Да - казвам, опъвайки моята червено сива фланелена риза, пръстите ми са само леко притеснени. - Защо?

- Не беше мислено тук през целия ден. Мисли за друго.

Сумтя, обръщайки се с гръб към нея. Не искам да помрачавам партито, заради това, че се чувствам, като че ли пропълзявам в дупка и проспивам живота си. Това, че дори не искам да съм тук. Това, че виждайки Тай завърнал се, в ярки цветове, е моментът, който завинаги промени начина, по който ще се чувствам по отношение на него.

Доктор Уокър сядва долу на стола пред кушетката за прегледи и поглежда към мен над черните си очила с телени рамки. Поема си дълбоко дъх, докато слага картон на малката масичка зад него. Ръцете ми намират края на бялата хартия, която виси отстрани и я мачка с юмруците си.

- Какво не е наред? - питам, а гласът ми трепери. На ръба съм да се счуля, сърцето ми бие толкова бързо в гърдите ми, че едва мога да си поема дъх. Така е, откакто той си тръгна и не мога да се справя повече. Имам чувството, че ще умра, и сякаш светът започва да ме смазва с тежестта си. Точно затова съм тук. Да го поправа. Да взема нещо, което да ми помогне да възвърна контрола над чувствата си. Но нещо не е наред. Мога да го видя в очите му, ползата от това да се виждам със същия доктор, откакто навърших четиринадесет.

Очилата са махнати и той прочиства гърлото си:

- Къде е Тай?

- Не знам - признавам през огъня в гърлото ми.

- Днес дошла ли си с някого?

- Не. Защо? Какво не е наред, доктор Уокър?

- Съжалявам да ти го кажа, но, Елин, твоите кръвни тестове показват, че си в процес на аборт.

Светът ми спира и започва бавно завъртане, което леко ме разтърсва, докато осъзнавам думите му. Вътрешностите ми се бунтуват, сякаш съм изпила прекалено много маргарити през Жадния Четвъртък с Линдзи, но нещо се забива в задната част на душата ми, което ми казва, че една маргарита точно сега би ми помогнала. Започвам да се люшкам на мястото си.

- Какво? - питам, опитвайки се да се фокусирам върху бръчките на лицето му. - Не съм бременна. Това е невъзможно - казвам, а тъжен смях се претъркулва през устните ми.

Със сигурност съм разбрала погрешно. Вселената не може да ми причинява това, не може да отнема единственото нещо, което с Тай сме искали повече от всичко на света. Не може сега да ми го причинява, когато всичко останало се разпада. Няма да съм в състояние да го преживея.

- Съжалявам - казва най-накрая той. - Била си само на няколко седмици...

Останалото е заглушено от крясък, който само аз чувам. Сърцето ми бие толкова силно, че мисля, че ще експлодира, докато докосвам стомаха си, и след това се отдръпвам, сякаш ще изгоря при контакта.

Аз съм бременна. Аз съм била бременна. Аз...

Главата ми пада напред и едвам я хващам с пръстите си. Цялото време, когато се опитвахме. Толкова много негативни тестове. Хиляди молитви без отговор. Не мога....

Раменете ми започват да навеждат тялото ми на една страна, но не ми пука достатъчно, за да се опитам да се уловя сама. Нека да падна върху студения линолеум. Може би това ще ме събуди от този кошмар.

Доктор Уокър е на краката си по-бързо, отколкото би трябвало да е възможно за един над шестдесет годишен мъж, ръката му се обвива около раменете ми, за да ме задържи да не падна от кушетката. Сълзите се спускат по лицето ми като продупчено сито, воят ми сигурно е достигнал до ушите на всички в сградата.

Той ме привлича към себе си и ме разбива това, че съм утешавана от медицински специалист, а не от съпруга си.

Тай. Къде си? Имам нужда от теб.

Чувам доктора да шепне на някого да се обади на Линдзи Уотсън в Блоун, имам чувството, че трябва да му кажа да не разваля деня ѝ, но не мога. Всичко, което мога да правя, е да чувствам как умирам.

- Елин? - пита Линдзи, изваждайки ме от мислите ми.

Свивам рамене.

- Какво искаш да кажа? Всичко е розово? Светът ми е светло и щастливо място?

Линдзи извърта очите си и отпуска ръцете си върху плота.

- Не, не искам да казваш това. Ти просто бе изгубена в мислите си днес повече от обикновено, затова помислих, че може нещо да се е случило. Съжалявам.

Поглеждам към чертите ѝ и веднага съжалявам за отношението си.

- Просто имах лоша нощ - въздъхвам, мислейки за предишната вечер, и как изобщо не съм спала. Всяка минута, която часовникът отмяташе, аз бях там и наблюдавах.

Искала съм само едно единствено нещо в живота си - семейство с мъжа, за когото съм сигурна, дори и сега, че е моята сродна душа. Ако не мога да имам това, какво ми остава? Как да заменя тази мечта, когато това е единственото, което има значение?

- Затова, че го видя?

- Да - прошепвам. - Нямаше го със седмици и... бум! Той се върна. И тогава дори не ми проговори, Линдз. Сякаш съм някаква непозната.

- Трябва му време.

- Време за какво? - поглеждам объркана към най-добрата си приятелка. Тя знае през какво минах. Тя ме взе онзи следобед и седя с мен по средата на леглото ми, докато се примирявах със загубата на бебе, което никога не съм знаела, че съм можела да имам. Тя беше тази, която събра парчетата през онзи ден. Как може да ми казва, че трябва време?

- Време да се оправят нещата, Елин. Той точно се прибра. Вероятно е също толкова смазан, колкото и ти.

- Той има предимство, че знае в какво се забърква. - Въздъхвам, очевидното ми изтощение натежава в гласа ми. - Късно снощи, седях на леглото и една мисъл ме удари: може би всичко е приключило.

Тя пребледнява, протягайки се за ръката ми.

- Не, наистина, Линдзи - бърборя, а гласът ми се напуква. - Може би е. Може би просто трябва да приема, че ние не сме тези, които сме били, и трябва да продължим напред.

Очите ѝ се изпълват със сълзи, долната ѝ устна трепери.

- Защо плачеш? - смея се. - Не може да плачеш или аз ще се разплача, а съм плакала достатъчно.

- Просто мразя това - подсмърча тя.

- Мразя това, но не искам да мразя *него*. И това е все по-лесно.

Тя оглежда стаята, преди отново да върне очите си върху мен.

- Винаги сме си казвали, че ще бъдем бременни заедно - прошепва тя.

Заобикалям острова, преди да спра като мъртва наскрел крачките си. Студена вълна минава през кожата ми.

- Чакай. - Преглъщам. - Да не си...

Поглеждам към най-добрата си приятелка и тя кимва бавно, очите ѝ са изпълнени с безпокойство.

- Линдзи! - възкликвам, бързайки към нея. - О, Боже мой!

Сълзи се спускат надолу по розовите ѝ страни. Хващам я и я привличам към себе си. Не мога да кажа нищо, буцата в гърлото ми е прекалено голяма, за да мине нещо покрай нея.

Развълнувана съм заради нея, моята най-добра приятелка е бременна с моята племенница или племенник и вече знам, че ще ги обичам повече от всяко човешко същество на планетата. Но в същото време съм с разбито сърце, защото е права. Щяхме да направим това заедно. Ние не само, че нямаше да го направим заедно, а аз трябва да започна от нулата. Без Тайлър.

- Съжалявам, Елин - подсмърча тя.

- Никога повече не казвай това - смея се, отделяйки се назад, изтривайки нейните и моите сълзи. - Радвам се за теб.

- Знам. Но аз дори не исках да ти казвам. Просто това е толкова нечестно.

Поставям усмивка на лицето си и заради двете ни.

- Такъв е животът и ти ще родиш нов живот, моя племенница или племенник, на този свят. Това не е нечестно по никой начин. Това е вълнуващо и точно така трябва да бъде.

Входната врата се затваря, карайки ни да подскочим, и неговият глас се търкаля през къщата:

- Джигс? Вътре ли сте? Линдз?

Хващам плота зад себе си за опора. Бузите ми са оцветени от сълзи, но съм прекалено замръзнала, прекалено неподготвена, за да ги изтрия, преди да ги види.

Тай заобикаля ъгъла и погледът му веднага попада върху мен. Спира наскрел крачка, игривата усмивка на лицето му изчезва.

- Аз, ъ - заеква той, поглеждайки към Линдзи: - Линдз?

- Здравсти, Тай - казва внимателно тя. - Джигс е отзад.

Той не помръдва и мускул, единствено очите си, и това е достатъчно, за да ме открие отново. Енергията между нас пращи, въздухът натежава за секунда.

Той сваля шапката от главата си, лъскавата му коса е все още влажна от душа. Движението е достатъчно, за да ме извади от унеса.

Поглеждам настрани, хващам кърпата от плота и изтривам очите си. Ръцете ми треперят, докато попивам лицето си.

- Добре ли си, Ел?

Думите му са толкова меки, толкова мили, че щях да помисля, че не са истински, ако Линдзи не поглежда към мен, очаквайки отговора ми.

Кимвам с глава, но разбира се, че не съм добре. Не съм била така от дълго време, но

защо той започна да се притеснява сега?

Фокусирам се върху нея, използвайки я като патерица, която да ме държи изправена.

- Ще тръгвам - прошепвам, желяйки само Линдзи да ме чуе.

- Недей - казва бързо Тай от другата страна на стаята. - Аз ще си тръгна. Джигс каза...

Смах нахлува вътре в стаята, когато Джигс и Корд се връщат. Джигс спира, когато осъзнава в какво се е напъхал. Той поглежда към мен, към Тай, а след това към тавана.

Поглеждам го рязко, знаейки точно какво е направил.

- Джигс е казал какво? - пита Корд. Той взима брауни и то е на сантиметри от лицето му, когато поглежда нагоре. Оценявайки ситуацията, знаейки че с Тай не сме били на едно и също място по едно и също време нарочно, той връща десерта на място. - Мога само да си представя какво Джигс е казал, за да направи така, че това да се случи.

- Вижте - започва брат ми, пъхайки ръце в джобовете - сега и двамата сте тук. Да отидем отвън и да си вземем хотдог и бира.

- Не знаех, че *тя* ще бъде тук - казва Тай директно към Джигс.

Поглеждам към Тай, озадачена от начина, по който използва местоимението, посочвайки ме. "*Какво толкова съм ти направила?*", крещя вътре в главата си. Вместо да кажа това или да хвърля кафената чаша до мен в лицето му, се обръщам към брат си.

- Попитах те дали *той* ще бъде тук. Ти каза не, в противен случай нямаше да дойда.

Главите им се обръщат към мен, реагирайки на гнева в гласа ми. Бузите ми са зачервени, наполовина от чистия гняв към брат ми и наполовина от срам. Дори и да бяха мои приятели, мое семейство, с изключение на Корд и на практика и той, това все пак е унижително. Знаят, че той ме е напуснал, и сигурно се чудят, какво не ми е наред след като съпругът ми, мъжът, когото съм обичала през целия си живот, си тръгва и дори не си прави труда да се прибере у дома.

- Джигс, излъга ли ме? - питам, усещайки ръката на Линдзи да почива върху моята.

- Виж, сестричке, не съм те излъгал. Не мислих, че ще дойде.

- Мога да си тръгна - казва Тай, пробивайки дупка в черепа на Джигс с погледа си. - Всъщност май трябва да вървя.

Раменете му се отпускат, неговата тъмносиня блуза Хенли показва широчината на раменете му и стегнатата му талия. Той се обръща към фоайето, когато Корд заговаря:

- Хай, човече. Защо не останеш?

Корд прави крачка към мен, блестящите му зелени очи са меки.

- Там има един ужасно голям двор не мислиш ли, Елин? Сигурен съм, че всички можем да се насладим на вечерта, и да си дадем един на други пространство. Искам да кажа, мамка му, спомняте ли си нощта, когато Джигс бе дяволски пиян и повърна всичко върху себе си? Ние всички го избягвахме като чума, защото вонеше толкова зле.

Споменът успокои напрежението във въздуха достатъчно за нас, за да се усмихнем. Не можех да погледна съпруга си, въпреки че знаех, че той ме наблюдава.

- Ти ще се справиш с това, нали, Елин? - пита внимателно Корд, придумвайки ме. - Ние сме просто петима приятели. Двама от нас в момента не се разбират, което, между другото, трябва да спре. Тай спи при мен и е дяволски разхвърлян.

Погледът му е фокусиран върху Корд и започвам да се усмихвам.

- Знам, че е такъв. Успех с това.

Няма да отричам облекчението на тялото ми, знаейки, че Тай е у Корд.

- Мога да си тръгна, Ел, ако това ще го направи по-лесно за теб - казва Тай,

причинявайки ми тръпка от интимността в тона му.

Всички отново поглеждат към мен, тежестта на погледите им е прекалено голяма, за да я понеса. Взимам таблата с брауни от плота и тръгвам към задната врата.

- Отнасям тези отвън. Тай може да прави, каквото поиска. Справи се чудесно с това да ме отбягва през последните седмици. Сигурна съм, че може да се справи още няколко часа.

Вратата се затръшва зад мен.

ГЛАВА ШЕСТА

ТАЙ

Огънят пращи, изпращайки искри към небето. Уханието на изгорени маршмелоу и хотдози се задържа в хладния нощен въздух, докато повечето от хората, с които съм израснал, са се отпуснали върху балите сено и столчета.

Партито е много по-спокойно, отколкото от останалите огньове на други места. Толкова много от момчетата, с които съм израснал, дори и някои от бащите ни, работеха в мината и сега са безработни. Сега не трябва само да изплащаме колите си; имаме семейства, ипотeki и сметки.

Щастливците го имат, предполагам.

Може би затова никой не прави нищо, за да има нужда този път от пожарната. Всеки има прекалено много на главата си - истински проблеми - за да прави глупости. Кое е добре. Дори не искам да съм тук. Дори нямаше да оставам, просто щях да се отбия и да кажа здрасти, докато не я видях. Сега не мога да си тръгна.

Въртейки бутилката с бира между пръстите си, наблюдавам Елин през огъня. Говори с Линдзи, ръката ѝ е върху корема на приятелката ѝ и осъзнавам, че са ѝ казали за бебето. Отпивам от бирата, повече за да потуша огъня в гърлото си, отколкото от жажда.

Бебе - това е, което винаги сме искали. Почувствах се виновен, когато през последната година от гимназията тя помисли, че е бременна, и аз бях щастлив. Има по-лоши неща от бебе. Мразех, че съм единствено дете. Искях хаоса на съседите с пет момчета.

Майката на Елин обичаше да казва, че двамата имаме един и същи дух. Ето защо толкова си пасвахме. Не я поправих, казвайки, че задникът на дъщеря ѝ бе това, което първоначално ме привлече, а заявих, че нейният сладък, безкористен дух бе това, което ме улови.

Тя да има децата ми, името ми, чувствах го като такава победа. Какъв успех. Какво повече би искал мъж, когато открие жена от калибъра на Елин, с която да има семейство?

Животът ни се изгради около това. Къщата, която взехме, бе с голям дъб, за който Ели помисли, че ще бъде страхотна гледка от детската. Работата ѝ като учителка щеше да я държи у дома за празниците и лятото, а работата ми в мината щеше да ни позволи да имаме достатъчно пари, за да отгледаме децата. Можеше дори да ѝ позволи да остане у дома, ако избере това.

Мисълта, че нещо от това може да се случи...

- Хей, човече - казва Кори, бутайки рамото ми. Настанява високото си тяло върху стола до мен. - Как си?

Свивам рамене.

- Да, чувствам го - казва той, следвайки линията на погледа ми. - Тя е доста секси.

Главата ми се завърта настрани, юмрукът ми е готов да удари лицето му. Не ми пука, че е един от най-старите ми приятели. Той току-що пресече линията.

- О, ти си помисли, че имах предвид Елин? - смее се той. - Всъщност говорех за Бека, но Елин също не е зле - дразни ме той, намигвайки.

- Просто щях да приключа с теб, МакКъри - хиля се, облягайки се на стола си. - Толкова близо бе да умреш тази вечер.

Корд се смее и потрива краката си.

- Да, добре, какво ще правиш, когато я видиш с някой друг? Мислил ли си за това?

Да, мислил съм и това ме кара да искам да свърша в затвора за дълго, дълго време. Вместо да отговоря, просто наблюдавам съпругата си от безопасността на тъмнината.

Светлината на огъня осветява нежните ѝ скули и пълнотата на меките ѝ устни. Косата ѝ се спуска върху раменете, права, не накъдрена или фиксирана, както го прави обикновено. По-слаба е отколкото си я спомням, липсват ми извивките ѝ и мразя да зная, че ги няма заради мен.

- Говорил ли си изобщо с нея? – пита Корд.

Започвам да отговарям, но вместо това стискам устни. Каквото и да кажа, ще ме направи да звуча като страхливец.

- Спомняш ли си, когато родната ми майка дойде да ме търси преди няколко години? – настоява той. – По дяволите, онова беше трудно, Тай. Израснах, мразейки идеята за нея. Никога не съм бил хлапе, което е искало да я познава. Бях дете в приемен дом след приемен дом, чудейки се защо собствената ми майка не ме е обичала достатъчно, за да ме задържи. Чудейки се, защо трябва да живея с алкохолик, който буйства на долния етаж или приемна майка, която ме има само заради чека, без в действителност да ме храни и да се грижи за мен. Искан да кажа, ако моята родна майка не може да ме обича, никой друг не може.

Той поглежда към нощта, настрани от всички и наблюдавам, докато вихрушка от спомените пресичат лицето му.

- Знаеш ли, спомням си една нощ как лежа в леглото без одеяло и възглавница, и беше дяволски студено – казва той повече на себе си, отколкото на мен. – Трябва да е било декември, защото си спомням, че виждах коледни светлини през прозореца. Стомахът ме болеше – той се свива – и имам предвид *болеше*. Не бях ял повече от половин сандвич в последните дни и шепа ледени животински бисквити, които бях откраднал от шкафа по средата на нощта. – Гласът му се пречупва и той се извъръща от мен, така че повече не мога да виждам лицето му. – Спомням си, че лежах там и се молах майка ми и баща ми, където и да бяха, да бъдат гладни, измръзнали и нещастни. Молах се да са мъртви.

Наблюдавам как раменете му се напрягат, стиска челюстта си и се чувствам напълно ужасно заради него.

- Човече, съжалявам. Не знам какво да кажа.

Той се обръща към мен:

- Мразех родителите си повече, отколкото един човек може да мрази друг. Техните решения съсипаха живота ми. И тогава майка ми се появи от нищото.

- Спомням си това. Тя дойде в Тороубредс, нали?

- Да. И тя ме попита кой съм и когато ѝ казах, тя започна да плаче – казва той, ъгълчетата на устните му трепват. – Нарекох я с всяко име под слънцето. Искан да кажа, наистина я разкъсах. Но след като се успокоих и шокът изчезна, отидохме до езерото, седнахме до водата и поговорихме. Беше... беше добре.

Той се умълча, взирайки се през нощта.

- Тя направи всички тези обещания, закле се, че иска да бъде част от живота ми. Не че ѝ повярвах, но въпреки това тя ги каза. След това отново изчезна.

- Съжалявам – отговарям. Чудя се колко честно мисли за това и как е да се чувстваш напълно сам. Защото той е. Без Джигс, аз, Елин и Линдзи, Корд е само себе си.

Обръща се към мен, очите му ме гледат напрегнато. Погледът му ми казва, че това не е просто една история от живота – той има право. И ако помисля достатъчно за това, съм почти сигурен, че мога да го разбера. Но кой иска да направи това?

- Разбираш ли това, което казвам, Тай?

Отпивам и поглеждам към Елин.

- Трябва да направиш опит да поправиш това – настоява той. – Твоите решения може да са преоблали нещата – нейните решения също – но ти трябва да вземеш добри, които да поправят щетите.

Игнорирайки го, отпивам отново.

- Тя може да не ти прости, че я напусна. Може да не иска нито една част от теб.

Завъртайки се, му хвърлям остър поглед. Той повдига рамене.

- Може да не иска - повтаря той. - Но съм почти сигурен от реакцията ѝ в момента, че е претоварена емоционално. Тя се опитва да осъзнае нещата, а ти си този, който е причинил болката, затова тя се нахвърля върху теб.

- Благодаря - сумтя.

- Ами, ти си този, който си тръгна.

- Млъкни, МакКъри.

- Истината боли, но така или иначе ще ти я кажа. - Той се навежда напред. - Не уважавах ли всичко, през което сте минали достатъчно, най-малко поне да говориш с нея?

- И какво да кажа, Корд? Че съм идиот, че я оставих, когато трябваше да се боря, че поех по лесния път....

- Ти не поех по лесния път - казва той. - Направи това, което мислеше, че е най-добро. Ти си тръгна, за да не станат нещата по-зле.

- Тръгнах си, защото бях на края на своите опънати нерви. - Изправям се, бутам стола толкова силно, че той почти пада. - Тръгнах си, защото не знаех как да поправам, каквото и да е. Тръгнах си, защото бях шибан страхливец.

- Тай, чакай...

- Трябва да се изпикая.

Вървейки към къщата, държа очите си отворени за Елин, но не я откривам. Имам нужда най-малкото да я видя, да съм сигурен, че е добре. Сълзите върху лицето ѝ, когато влязох тази вечер, ме пронизаха в гърдите и мисля, че кървах леко през цялата вечер.

Не е като да съм мислил, че тя не е плакала. Просто не мога да го гледам. Не мисля, че мога да се отърся от образа. От два до четири сутринта, часовете, когато през съзнанието ми минава всяка моя грешка, тази вечер ще са забавни.

Корд е прав. Разбира се, че е. Част от мен е отчаяна да говори с нея, жадува за някаква форма на взаимодействие с Елин. Но знам, ме трябва да се внимава, защото в нея има нещо различно. Нещо се е случило. Просто не знам какво и защо това е променило още повече нещата между нас...

Когато влизам, кухнята е празна. Вървя надолу по тесния коридор към малката баня в спалнята за гости, където съм оставал безброй пъти. Ръката ми се пресяга за бравата, когато вратата се отваря.

- Ох! - извиква Елин, а очите ѝ се разширяват. Тя прави няколко големи крачки назад във вътрешността на банята.

Под ярката светлина на лампата, мога да видя розовото по бузите ѝ от огъня. Мога да помириша парфюма ѝ, смесен с дима отвън. Уханието е на ванилия, което не съм помирисвал откакто влязох в къщата на следващия ден, след като си тръгнах, за да взема някои от дрехите си, докато тя бе на работа.

Дъхът ми замира, гърлото ми засъхва. Нестабилна съм върху краката си и ръката ми се пресяга за рамката на вратата за подкрепа.

Тя ме наблюдава, сякаш е притисната в ъгъла. Гърдите ѝ се повдигат и спадат, сякаш

току-що е приключила осем километровата разходка около града, която прави всяка вечер.

Трябва да си тръгна. Трябва да се обърна и да тръгна надолу по шибания коридор, да се кача в пикапа и да си замина. Трябва. Преди да причиня повече щети.

- Как си, Елин? - питам вместо това, защото тя е пред мен, и това е най-естественото нещо на света. Така трябва да бъде моят свят, тя и аз, достатъчно близо, за да се докоснем... но тя не трябва да има този поглед в очите си, и аз не би трябвало да се чувствам, сякаш съм нещастно повръщано.

- Тай - диша тя, гласът ѝ трепери толкова силно, колкото и ръцете ѝ.

Инстинктивно, тръгвам към нея, но препъването ѝ назад ме спира. Пъхайки ръце в джобовете, трябва да се отстраня от пътя ѝ и да я позволя да мине. Но след като не съм бил толкова близо до нея от дълго време, не мога да го направя. Имам нужда от всяка секунда, която ми даде. Не бях се оглеждал за нея, за да я срещна *така*, но сега след като ние сме тук, не мога да разбия момента. Не искам.

- Добре ли си? - питам, претърсвайки лицето ѝ за истината, защото не съм сигурен дали тя ще ми я даде. Дори не съм напълно сигурен дали искам да я чуя.

- Разбира се.

Тя нервничи и това е достатъчно да предизвика въздуха да излезе от дробовете ми, а невидим нож срязва стената между нас.

- Елин - започвам да умолявам, - аз просто...

Сълзи заливат очите ѝ, но устните ѝ образуват тънка, твърда линия.

- Ти просто *какво*, Тай? - изплюва тя. Думите излизат, ридание се смесва със свирепост, която ме отблъсква няколко крачки назад. - Ти просто искаш да стоиш там и да се държиш, сякаш сме приятели от гимназията, които просто са попаднали един на друг случайно на купон?

- Не - сумтя, наблюдавайки как тялото ѝ се стяга. - Искам да видя как си. - Позата ѝ леко се отпуска и решавам да достигна по-далеч. - Мислих си, че може би мога да мина през къщата. Бихме могли да поговорим.

Милион изражения променят лицето ѝ, преди погледът ѝ да стане като стомана.

- Знаеш ли какво? - казва тя, ръцете ѝ ме удрят в раменете. - Майната ти.

Гърбът ми се удря в рамката на вратата, докато тя натиска. Докосването ѝ, дори и с омраза, каквото е, все още предизвиква трепет през тялото ми, което веднага пожелавам да почувствам отново.

Искам да се пресегна и да я хвана, да я целуна, да я накарам да говори с мен. Но докато успея да си събера акъла, вратата в кухнята се затръшва.

ГЛАВА СЕДМА

ЕЛИН

Бирата е горчива, ледено студена и има вкус като на това, което си мисля, че е вкуса на урина. Никога не съм била пияч на бира, но също така, никога не съм била играч на бiliarд. И също така, никога не съм се чувствала толкова нервна да съм в Тороубредс, както се чувствам тази вечер.

- Искаш ли да играем отново? - пита Джигс, оправяйки топките. - Този път ще те улесня.

- Не, няма - смея се. Слагам бутилката до Линдзи и поглеждам към брат си. - Но да, оправи ги. Да играем.

Линдзи си избира едно парче от пицата с пиперони.

- Елин, подкрепям те да излезеш от къщата, но ти пиеш бира и играеш бiliarд, ме притесняваш. Дори не знам коя си ти в момента.

- Да, ами, аз също. - Вдигам бирата и я свалям, правя движение към Бека да ми донесе още една. - Предположих, че така е по-добре, вместо да седя у дома и да пия сама. Това казват, нали? Не пий сам.

- Значи целта за тази вечер е да пиеш?

- Не. Целта тази вечер е да изляза от къщата, но не мога да направя това без малко алкохол за кураж.

Линдзи въздъхва и разменя поглед със съпруга си.

- Не мисля, че това е добра идея.

Джигс се усмихва, очите му са натежели от тревога.

- Мисля, че това е блестяща идея. Елин иска малко забавление. Няма нищо лошо в това.

- Но Тай... - Започва Линдзи и след това поглежда към мен. - Сигурна ли си, че не искаш да се приберем у дома и да гледаме лигави филми? Джигс може да ни донесе нездравословна храна и можем просто да вегетираме пред телевизора.

- Не - настоявам аз. - Както ти казах, когато се обадох по-рано тази вечер, имам нужда да спра да стоя у дома и да се въргам. Имам нужда да се забавлявам. Господ знае, той се шляеше по шибаната страна.

- Това не е истина - казва Джигс, но млъква, когато го поглеждам с остър поглед.

- На коя страна си, братко?

- На твоята - въздъхва той, поклащайки глава.

Завъртам се, за да взема новото си питие от Бека, и леко залитам. Хилейки се осъзнавам, че главата ми е леко замаяна. Харесва ми. Вцепенено. Защо преди не съм го правила?

- Благодаря, Бека - казвам сияещо, но дори и аз знам, че ентусиазмът ми е фалшив. И все пак звучи добре. Звучи като това, както искам да звучи, така че продължавам с него. - Харесва ли ти новата работа?

- Добре е - шегува се тя. - Била съм сервитьорка цял живот, затова знам в какво съм се забъркала. Пияните идиоти отпред тази вечер ми вгорчават живота, но не е нещо, с което да не мога да се справя.

- Кой е? - пита Джигс.

Тя повдига рамене.

- Наистина не е голяма работа. Името му е Шейн или нещо такова, но не се притеснявай за това. Трябва да проверя някои маси отзад. Кажете ми, ако имате нужда от нещо.

Изчезвайки отзад, ѝ завиждам за лекотата, с която попада в нови ситуации. Това се

опитвам да направя и аз.

Това е първата нощ на новото ми аз. Или предполагам, че това е първата нощ на пътешествието да бъда новото аз. Това е моето аз да излезе оттам, да се забавлява, да прави неща в съботната вечер.

Това е моето аз да го направи, без да получи паник атака. Отпивам още една глътка.

- Елин, добре ли си? - пита Джигс, подавайки ми щеката.

- Мда.

- Колко още ще й позволиш да пие, Джигс? - пита Линдзи зад нас. - Тя е на четвъртото.

- О, тихо, Линдз - казвам, осъзнавайки, че в говора ми има повече сливане, отколкото съм си мислила. - Това е бира. Достатъчно възрастна съм. И след като ще ставаш майка, ти не си моята. Запомни това.

Джигс се смее и удря топката срещу другите, а звукът рикошира през малката кръчма. Тя е местна, място, където всеки посещава през почивните дни. Всеки от тийнейджърите иска да играе на игралните машини отзад, до петдесетгодишни и нещо двойки, желаещи сандвичи или парче пица, а също и седемдесет годишен възрастен мъж, който гледа повторенията на всяко спортно събитие в Джаксън през последния век - те всички са тук.

Той прави още един удар, преди да погледне съпругата си.

- Тя е голямо момиче и аз ще я закарам у дома. Остави я да се напие.

- Утре ще се чувства отвратително - протестира Линдзи.

- На първо място - казвам, чувствайки леко да залитам, докато се опитвам да се наглася за удар. - Аз съм точно тук. - Плъзгам щеката през пръстите си и напълно пропускам топката. - И ти си нямаш представа колко хубаво е чувството.

- Преди съм била пияна - казва Линдзи. - На сутринта няма да го чувстваш толкова добре.

Изправям се бързо, поклащайки се леко.

- Ами, ето какво. Утре, така или иначе, няма да се чувствам толкова добре.

Върху лицето на Линдзи се изписва съжаление и мразя това.

- Хей - казва Джигс, подавайки ми щеката си. Главата му се обръща към суматохата в предната част. - Бека спомена, че Шейн Петис е там. Отивам да проверя как е тя. Веднага се връщам.

Той поставя кратка целувка върху бузата на Линдзи, ръката му ляга защитнически върху корема ѝ и тръгва към шума.

- Ти - казвам, фокусирайки очите си върху Линдзи, когато над кожата ми се разпростира топлина - ще имаш бебе.

Тя се смее, а очите ѝ светват.

- Така е. Нямам търпение да разбера дали е момче, или момиче.

- Кога ще кажете на всички?

- Първо искам да изляза от първия триместър. Казахме само на теб... и Тай - задавя се тя. - И Корд разбра - продължава бързо. - Но само вие. Все още дори не сме казали на родителите ми.

- Майка ти ще е толкова щастлива - усмихвам се аз. - Няма да бъде в състояние да не бъде близо до теб, след като се роди бебето. Обзалагам се, че ще се премести обратно тук от Флорида.

Съзнанието ми започва да флиртува с идеята за това какво биха си помислили родителите ми, но я отблъсквам. Не тази вечер. Няма да правя това какво-ако или какво-би-

могло-да-бъде.

- Мислих си за това - казва Линдзи, пръстът ѝ се плъзга по ръба на чашата ѝ. - Ако Джигс не може да си намери работа тук, знаеш, може би ще е по-добре да отидем при майка ми.

- Какво? - викам, а ръката ми се удря върху масата пред мен твърде силно. И двете се сепваме. - Не може да ме изоставите тук. Джигс е единственото семейство, което имам. Е, и ти също. И бебето.

- Тихо - казва тя и притиска с пръст устните си.

- Не си сериозна, нали?

Ръка докосва рамото ми и подскачам, почти падам. Закрепена съм на краката си от Шейн Петис.

- Кой не е сериозен? - пита той.

Отдръпвайки се от докосването му, присвивам устни с отвращение.

- Какво искаш, Шейн?

Той се усмихва по неговия мазен начин.

- Как си, госпожо Уит? Или си предприела стъпки да си върнеш Уотсън?

- Върви по дяволите, Шейн - изстрелва към него Линдзи.

Той отметва глава назад и се разсмива, русата му коса пада над челото му.

- По-спокойно, сприхава жено - казва на Линдзи. - Просто зададох въпрос. Всички знаят, че са скарани.

- Е, това не ти влиза в работата - изговарям неясно.

Той ме изучава отблизо, но погледът му е твърде много за мен, твърде странен и затварям очите си. Лицето на Тай се опитва да мине през ума ми, но алкохолът ми помага да го блокирам.

- Права си. Не е. - Той слага ръка на гърдите си и ме поглежда тъжно. - Искане ми се да не зная нищо за раздялата ви. Просто ми е трудно да те гледам и да знам какво добро момиче си и също така да знам, че твоят мъж е наркоман.

Думите, асоциацията, е единственото, което чувам ясно като камбана. Юмрукът ми се свива около щеката, докато кокалчетата ми станат бели.

- Той не е наркоман, тъпаняко.

Ръцете му се повдигат във въздуха в знак на предаване.

- Хей, само знам какво съм чул.

- Чул си грешно - изплювам, взирайки се в него, доколкото мога с глава, която се клати напред-назад.

- Защо го защитаваши? Може да се справиш много по-добре, Елин, отколкото с мъж, който е инвалид и си купува хапчета от братовчед ми. Чувал съм, че бил отседнал през реката при някакви наркомани.

- Млъкни, по дяволите, Шейн - казвам. Стаята започва трмаво и бавно въртене и се пресягам за масата, за да се задържа, но не я откривам. Трудно ми е да чуя приглушения глас на Линдзи от дясната ми страна.

Шейн хваща ръката ми. Обикновено ще се боря срещу това, но имах нужда от стабилност. Той ме води няколко стъпки до билиардната маса и го следвам, знаейки, че Линдзи и Джигс са там. Ръката му намира извивката на бедрото ми и я отблъсквам в непохватен опит да го държа настрана.

- Шейн, остави я на мира - възразява Линдзи някъде зад мен. - Джигс ще дойде до

минута и ще те убие.

Спявам се и падам върху масата, ръцете ми хващат ръба и се улавям.

- Внимателно - прошепва той до ухото ми.

- Ще се оправя - казвам. И съм сигурна, че ще го направя. Така е докато не поглеждам нагоре към входната врата и виждам Тай да стои там, наблюдавайки ме.

...

ТАЙ

- О, мамка му - мърмори Корд зад мен.

Кръвта ми кипва, скоро след като виждам лицето на Шейн. Не мога да го понасям. Никога не съм могъл. Но виждайки го с ръка върху бедрото й - по дяволите, виждайки го на един дъх разстояние от Елин е достатъчно, за да накара главата ми да избухне.

Очите ми се срещат с тези на съпругата ми и знаей, че нещо не е наред. Тя едва реагира, когато ме вижда, просто ме гледа сякаш мисли, че ще изчезна, ако ме гледа достатъчно дълго.

- Пияна е - казвам, поклащайки глава. Движението я кара да погледне в страни.

- Какво, по дяволите, прави? - пита Корд, с ръка върху рамото ми. Сигурен съм, че това е така, за да може да ме дръпне назад, ако скоча да оправя лицето на Петис.

- Нямам шибана представа.

Шейн Петис е задник, който проявява типично арогантно поведение. Той е мъж, който ще каже на приятелката ти, че току-що някоя случайна мадама смуче пениса ти, и тя евентуално да спи с него в нейния момент на тъга... дори и пенисът ти да е бил в пандиза през цялото време. Имаше слухове, че слага нещо в питиетата на момичета, когато не гледат, и веднъж една непълнолетна го обвини, че се е опитал да я чука. Той, естествено, отрече това и нямаше доказателства, затова се отърва. Той е страхливец и сто процента жалко извинение за човешко същество.

Петис не ме забелязва и искам това да остане така. Линдзи стои зад тях с поглед на огорчение върху лицето й, защото знае, както и аз, че ако Елин беше трезво мислеща, тя никога няма да обърне внимание на Петис. Един път той се приближи до нея по време на Фестивала на възглещата и тя така го нахока по средата на разходката, че той избяга от местопрестъплението.

Не, ако Елин беше трезва, това не би се случило. Дори нямаше да се доближи до това.

Кимвам на Линдзи, показвайки й, че разбирам ситуацията, и след това отивам към маса в ъгъла зад едно саксийно дърво.

- Значи просто ще си седим там и ще пием бира и ще наблюдаваме тези глупости? - пита Корд. - Ти шибано сериозен ли си сега, Уит?

- Мда.

Оглеждайки залата, виждам, че Джигс се е насочил към тях. Той съзира сестра си с Петис и пука ръце пред себе си.

- Наистина, Тай? - пита Корд. - Просто ще позволиш това да се случи?

Петис застава на няколко крачки от Елин, докато тя се опитва да удари. Пропуска ужасно, смехът й преминава през кръчмата и стига до ушите ми.

- Да. Ще го направя.

- Защо?

- Защото така.

- Това е отговор на четвъртокласник.

Той е прав, но не мога да обясня. Просто искам да видя какво ще се случи. Тя заслужава

известно пространство да прекара хубаво време и точно сега, освен че е с Шейн Шибания Петис, няма какво да кажа.

Елин изглежда изпива цяла бутилка бира. Джигс ѝ казва нещо и тя се опитва да го бутне в гърдите, но пропусна. Той хваща ръката ѝ и я закрепва.

Гърлото ми гори, ръцете ме сърбят да взема бутилката и да налея малко разум в нея. Това не е Елин. Тя не е пияч на бира или момиче, което се прави за смях. Никога не се е държала по такъв начин.

Петис отново се плъзга до нея, ръката му се обвива около кръста ѝ, докато се опитва да ѝ вземе щеката. Той навежда и двама им върху масата и ѝ шепне нещо в ухото. Тя обляга главата си върху рамото му, миглите ѝ трепват затворени.

- Беше прав, Корд - присмивам се аз. Столът ми изстъргва, докато се плъзга зад мен.

- За какво?

- Не мога да се справя, виждайки я с друг мъж.

Тръгвам да прекосявам стаята. С периферното си зрение виждам Джигс да се изправя.

Когато ги достига, те са обърнати почти към вратата. Ръката на Петис почива върху тесния гръб на Елин.

Пресягам се и хващам ръката му, стискам я толкова силно, колкото мога, и я отмествам от нея, пръстите ми се впиват в плътта му.

- Какво, по дяволите? - вика той, завъртайки се да ме види. Вместо да бъде умен и правилно да разчете ситуацията, той се усмихва самодоволно.

Той винаги е бил глупаво копеле.

- Здрасти, Тай. Какво става, човече?

- Направи си услуга и изчезвай оттук. - В тонът ми липсва, каквато и да е топлина, въпреки че във вените ми тече горещо червена ярост.

Елин трепва.

- Тай, какво правиш?

- Спасявам те от това да се изложиш.

- Знам какво правя - отвърща тя, заваляйки леко. - Той ще ме закара у дома.

- Когато можеш да кажеш това без да забавяш думите, скъпа, тогава ще ти повярвам.

Шейн се смее и отново се пресяга за нея. Намалявам разстоянието между нас наполовина. Поглеждайки надолу и доколкото е възможно в очите му, се опитвам да внуша посланието за сериозността на ситуацията.

- Копеле, докосни я още веднъж. Предизвиквам те - ръмжа. - Нямам проблем тази вечер да отида в затвора.

- Тай! - Елин почти изкрещява, опитвайки се да ме избута назад. Вместо това главата ѝ се удря в гърдите ми. Усещането на тялото ѝ срещу моето, дори това да е по случайност, е достатъчно да ме накара да изгубя дъха си за една кратка секунда.

Петис се пресяга за нея, но спира, когато вижда лицето ми.

- Разкарай се оттук, Петис - казвам рязко, преплитайки пръсти с тези на Елин. Тя се опитва да се отдръпне, но хватката ми е прекалено силна.

- Защо правиш това? - пита тя, очите ѝ са пълни със сълзи, когато спира да се опитва да издърпа ръката си от моята. Раменете ѝ са увиснали, а устните ѝ треперят. - Какво съм аз за теб? Някаква твоя собственост?

- Не - казвам, придърпвайки я до себе си. - Приличаш на съпругата ми.

- Аз не съм твоя съпруга - прошепва тя, очите ѝ се борят да останат отворени. - Вече

не...

Петис се смее и се обръща.

- Забавлявай се с това.

Той излиза от вратата, Корд е по петите му, преди да мога да кажа и дума.

- Колко бири е изпила? - питам Линдзи.

- Четири.

- И как мислиш, че можеш да се справиш с това? - питам Ели, клатейки глава заради глупостта ѝ. Осъзнавайки какво би могло да ѝ се случи точно сега, ако не бях дошъл, ме кара да искам да се пръсна по шевовите. - Имаш ли някаква представа какво би ти сторил? Какво, за Бога, е станало с теб?

- Защо ти пука *кой* и *какво* ми се е случило? - пита тя, прозявайки се.

Стискам зъби, опитвайки се да сдържа нервите си.

- Внимавай, Ел.

- Просто ме остави на мира.

- Няма да те оставя така.

- Защо? В това си най-добър.

- Ако искаш може да обсъдим това, когато те закарам у дома - изръмжавам.

Очите ѝ се отварят.

- Няма да ходя никъде с теб.

- Опитай отново. - Повдигам я и я слагам върху рамото си, ритвайки вратата с ботуша си.

- Хей, Бека! - подвиквам над възраженията на Елин. Тя поглежда от масата, на която сервира, оценява ситуацията и се усмихва. - Пиши всичко нейно на моята сметка, става ли?

Тя намига и спирам да погледна Джигс. Чертите на лицето му са сурови, сякаш очаква да обезумея.

- Ние *ще* обсъдим това по-късно, Уотсън - обещавам му аз през стиснати зъби.

Елин бие по гърба ми, докато я пренасям през вратата навън.

ГЛАВА ОСМА

ТАЙ

Пикапът трополи, докато го направлявам по магистралата и след това върху чакълестия път. Купето е напълно тихо, единствената светлина, която нахлува е от блясъка на таблото, докато навлизаме по-навътре в провинцията.

По пътя няма други коли. Това е добре, защото не мога да отместя очи от мястото до мен. Елин седи с глава опряна на прозореца, очите ѝ са затворени.

Дишането ѝ е равномерно, спокойно и се опитвам да нагодя своето към нейното. Ако затворя очите си, бих могъл да убедя себе си, че сме у дома в леглото. Но не сме и съзнанието ми знае това, и водя вътрешна борба да не извадя пикапа от пътя и да я придърпам в ръцете си.

Част от мен, която е развълнувана от месеци, сега се успокоява. Просто да бъда в колата с нея е балсам за раната, която сълзи, откакто си тръгнах от нея. Тя е в центъра на живота ми, успокоява ме и се чудя как, по дяволите, позволих нещата да излязат извън контрол.

Елин мърмори нещо, което не мога да разбера. Лицето ѝ се изкривява, от каквото и да сънува, и се чудя дали осъзнава, че е с мен.

Колкото и да мразя това, че съм с нея заради *онова*, не мога да помисля за друго място, където да предпочитам да съм. Отблъсквам настрани несигурността на това как ще се справя със ситуацията, когато я заведа у дома, и вместо това се наслаждавам на усещането да бъда до нея... въпреки че беше на секунди на това тази вечер да е с Петис.

Не мога да си представя друг мъж да я докосва, да я чувства, да я познава по начина, по който само аз я познавам. Кожата ми ме гъделичка, кръвта ми препуска, достигайки точка на кипене. Дланта ми удря волана и кара Елин да подскочи.

- Тай? - пита тя, опитвайки се да се изправи. Ръката ѝ се повдига към челото, треперейки. Поглежда към мен напълно объркана, облягайки се срещу вратата.

- Просто те карам у дома - казвам, опитвайки се да не я плаша. - Виж.

Когато пристигаме, къщата е тъмна. Светлините по протежение на алеята към задната врата не работят и се чудя от колко време се нуждаят от поправка и колко нощи тя се е прибирала у дома късно, и е трябвало да върви в тъмнината.

Докато спирам пикапа, тя отново е заспала. Излизам и заобикалям. Въздухът е свеж, светлините на светулките мигат в тъмнината, карайки ме да мисля за нощите, които съм прекарвал на верандата с нея.

Дърпайки вратата да я отворя, я хващам, когато започва да пада навън. Усмивка се появява на устните ми, усещайки тялото ѝ леко да се обляга на моето.

Тя не се раздвижва при контакта, затова я взимам в ръцете си и я повдигам. Сърцето ми почти спира да бие и едновременно подивява.

Заравям лицето си в косата ѝ и я вдишвам, борейки се с присвиването в гърдите ми. Поглеждам към къщата и знаейки, че трябва да я внеса вътре, когато в действителност просто искам да я вкарам обратно в пикапа и да карам на някъде, където и да е, стига да сме заедно.

Имам нужда от нея.

По дяволите, имам нужда от нея.

- Ммм... - стене тя, обвиняйки ръце около врата ми. Главата ѝ се сгущва на рамото ми, както е правено хиляди пъти.

Повдигам крак и тръгвам към къщата. Главата ми вече се опитва да убеди сърцето ми, че трябва да я сложа в леглото, и си тръгвам. Отново.

Не знам дали ще мога да го направя.

Трябва да го направя.

Вкарвайки ключа си в задната врата, съм приятно изненадан, че все още става. Вратата изскърцва, докато я бутам да я отворя с бедро. Поне някои неща са все още същите.

Индикаторът за движение светва и осветява стаята. Кухнята изглежда, както когато си тръгнах, но нямаше бележка на масата, както тя обикновено ми оставяше, когато се връщах по-късно от работа. Без обещания какво ще ми стори, когато се пхна в леглото, без указания къде ще намеря вечерята, която е сготвила, без целувки от червило върху празен лист хартия.

- Тай? - прошепва Елин, дъхът ѝ е горещ срещу врата ми.

- Да, скъпа?

- Мисля, че ще ми стане лошо.

Притискам я по-близо до мен. Предпочитам да ме покрие с повръщано, отколкото да я сваля.

- Ще се справиш. Тук съм.

- Тай? - прошепва отново тя, този път по-сънливо.

- Да?

- Радвам се, че си тук.

Неспособен да отговоря, просто продължавам да вървя към стаята, която споделяхме двамата.

Подът стене под теглото ни, докато прекосявам всекидневната и надолу по коридора. Вратата на спалнята е отворена и леглото ни е осветено от лунната светлина, която струи през прозореца. Пристъпвам към едната страна на леглото, но не мога да я сложа. Просто не мога да се накарам да го направя.

Снимката от медения ни месец в Тенеси е все още на нощното шкафче. Моята отразителна жилетка от мината все още е на куката на гърба на вратата на гардероба и искам да я събудя, и да я попитам защо. Искам да я разтърсвам, докато не ми каже, че съм ѝ липсвал, че не ме мрази, и все още, по някакъв начин, ме обича.

- Може ли да ме сложиш долу? - пита грубо тя. - Моля те.

Поглеждам към красивото ѝ лице, очите ѝ са все още затворени и си мисля да кажа не. Вместо това отмествам завивката с малки жълти маргарити, която купихме в една събота сутрин от Тера Хоут и я слагам нежно от моята страна на леглото. Тя така и не отваря очи.

Борейки се с безброй чувства, такива, които заплашват да прелеят в ужасна бъркотия, свалям обувките ѝ и дърпам одеялата върху нея. Подпъхвам ги под тялото ѝ, запечатвам я от двете ѝ страни, надявайки се да я успокоя, и да сложа физически отпечатък за мен, тъй като не мога да легна при нея. Аз съм *толкова близо* до това просто да го направя. Но няма да се възползвам от ситуацията. Трябва да оправим нещата не да добавяме причини за противопоставяне.

- Би ли легнал при мен?

Смръщвам веждите си, напълно сигурен, че не съм чул добре, докато тя не пита отново:

- Би ли легнал при мен, моля те?

Поклащам глава, опитвайки се да вървя по тънката линия между това, което трябва да направя и това, което искам да направя.

- Нямаш предвид това. Просто заспивай. Ще бъда тук.

Докато изричам тези думи, душата ми се разкъсва на парчета, но единственото нещо, което може да направи тази ситуация по-лоша, е тя да почувства, сякаш се опитвам да се

възползвам от нея. А аз не искам да обърквам нещата, не повече отколкото вече ги направих. Дори и това да означава да отхвърлям всеки въздух, за когото съм жадувал от толкова време, аз ще го направя.

- Ти ми обеща това преди. - Гласът ѝ е по-ясен, отколкото бе преди, достатъчно за мен, за да зная, че тя нарочно държи очите си затворени. Тя просто не иска да ме погледне. И това ме кара да искам да умра.

- Елин....

- Ти си тръгна.

- Елин...

- Ти не се върна.

Думите ѝ са сподавени, едновременно от истина и измислица, защото каквото и да знае тя или не, съзнанието ми винаги беше тук. Никога не си тръгнах. Не и наистина.

- Не отговори на обажданията ми - промърмори тя. - Легни при мен. Покажи ми, че не ме мразиш.

Сълзи забулват погледа ми и се боря с тях, премигвайки. Това, за което ме моли е точно това, което искам да направя, това, от което се *нуждая*, но не и по този начин. Не и когато тя е толкова пияна.

Тя хваща ръката ми, предложението на нейните малки пръсти в моите ме разбива. Тя се опитва да ме притегли към себе си, но тя е прекалено проклета от алкохола. Вместо това задържам ръката ѝ, погалвам кокалчетата ѝ с палеца си, както правех, докато гледахме филм или карахме по селските пътища. Ръката ѝ винаги беше в моята... точно по този начин.

Чертите ѝ се изглаждат, а дишането ѝ става равномерно. Повдигам ръката ѝ по устните си и притискам дълга целувка по средата на дланта ѝ.

- Бебето...

Не мога да разбера останалото от изречението, но това е сол във вече зейналата рана, че тя мисли за бебето на Джигс и Линдзи, когато и ние трябва да сме в същата ситуация. Животът ни трябваше да направи този завои.

- Обичам те - прошепвам, задавяйки се с думите. Тя не реагира, твърде заспала, за да ги чуе. - Съжалявам. Съжалявам за всичко.

Копнежът удря силно, много по-силно от преди, да легна в леглото до нея и да я притисна до себе си. Преди да направя това, се извърщам и се насочвам обратно по коридора, оставяйки сърцето си до нея.

Поглъщайки насила въздух в дробовете си, около болката, която е почти непоносима, влизам в кухнята и включвам осветлението. Трябва да се овладее. И трябва да сритам задника на Джигс, защото отново ме вкара в ситуация с Елин, преди някой от двамата ни да е готов.

Изваждам новия си предплатен телефон, откривам името му и набирам.

- Хей - отговаря той. - Добре ли си?

- Майната ти, Джигс - изричам рязко.

- Успокой се.

- По дяволите, не ми казвай да се успокоя - предупреждавам го, чувствайки тялото ми да трепери. - Какво, по дяволите, си мислеше да ѝ позволиш да се напие по този начин? И какво? Просто стоя там и наблюдаваше как Пети се опитва да я чука точно по средата на Тороубредс?

- Тай...

- Майната ти. - Облягам се върху стената и се опитвам да не виждам двойно. - Не знам дали си си мислил, че е забавно или...

- А какво ще кажеш - прекъсва ме Джигс - да си затвориш устата и да помислиш за секунда за това? - Смахът му звънти в телефона. - Тай, тя ми е сестра. Мислиш ли, че не съм държал това под контрол?

- Ами, като се има предвид, че бях на две секунди от това да разчлени Петис, а сега стоя по средата на къщата ми, докато Елин спи... да. Изглежда не си държал това под контрол.

- Точно тук грешиш.

Спокойният тон в гласа му ми подсказва, че е прав. Притискам се още по-плътно към стената.

- Знаех, че си вътре, шибан идиот такъв. Корд ми изпрати съобщение. Затова я оставих да прави каквото поиска, позволих ѝ да се чувства така, сякаш е някакъв бунтовник... и да те оставя да видиш какво ще се случи, ако не оправиш нещата си. Може би това ще донесе и на двамата ви добро.

Пухтейки, се разхождам в кръг около масата.

- Не е твоя работа да правиш това, Джигс.

- По дяволите, ако не е. Какво се предполага да правя? Да стоя тук и да наблюдавам как и двамата сте твърдоглави и позволявате животът ви да отиде в канала?

- Това са нашите животи, така че, да. Точно това трябва да направиш.

Той се смее.

- Болезнено е да чувстваш това, нали? Боли да се изправиш пред това, което ѝ причини, вместо да избягаш. Добре дошъл в реалността, Уит?

- Какво искаш да направя?

- Бъди мъжът, който знам, че си. Колкото и да искаш да се преструваш, че не може да поправиш нещата и тя, по някакъв начин, вече не е твоя отговорност, просто тази вечер доказва, че това е лъжа. Мамка му, ти доказва това на огъня.

- Още един път, когато не е трябвало да се намесваш! Ти просто го направи по-лошо. Насилваш ни да бъдем заедно, когато не искаме.

- Наричам това глупости.

Тежка въздишка се отронва от устните ми. Всичко е толкова прецакано; дори не знам в момента какво чувствам. И съм дяволски сигурен, че не знам какво мисли Елин.

- Къде е тя? - пита Джигс.

- Спи. Мисля, че направо е в нокдаун.

- Какво ще правиш тази вечер? - Гласът му е внимателен и това кара главата ми да се побърка.

- Оставям тук. Не мога да я оставя сама. - Оглеждам кухнята. Все още се чувствам като у дома. Това е достатъчно да отнеме част от тежестта в гърдите ми, която стои там от дълго време. - Вероятно тази вечер насилих късмета си. Защо не планираш да се отбиеш сутринта и да я провериш? Нека си припомни всичко с теб, не с мен. Тогава, може би, мога да надградя върху това.

- Звучи добре.

Не пропускам усмивката в гласа му.

- Все още съм ти бесен, Уотсън.

- Ще се справиш.

- Ще говорим утре - казвам и приключвам разговора. Гневът ми е намалял и не искам

той да го разбере.

Изгасяйки лампата, се връщам във всекидневната. Събувайки обувките си и суичъра, отварям сандъка до стената. Възглавница и одеяло, които използваме за своите кино вечери, са закътани там, където трябва да бъдат.

Организирайки си малко гнездо върху дивана, лягам долу и се протягам. Къщата е тиха, толкова тиха, че ако се заслушам достатъчно, мога да чуя дишането на Елин в другата стая.

Диванът се огъва около мен, приветствайки ме с мека кожа, сякаш ме помни. Затваряйки очи, слушам повдигането и спадането на гърдите на Елин и се преструвам, че съм до нея.

На дивана в къща, в която не съм добре дошъл - това е най-щастливото място, на което съм бил от много дълго време.

ГЛАВА ДЕВЕТА

ЕЛИН

Мисля, че ще ми стане лошо.

Стискайки очите си от яростната атака на слънцето, което се излива от отворените щори, лежа напълно неподвижно, надявайки се, че гнилата жлъчка, която заплашва да взриви гърлото ми, ще изчезне.

Главата ми тупти, стомахът ми бълбука.

Слагам ръка върху корема си и осъзнавам, че съм със същите дрехи, с които бях вчера. Спускам я от стомаха към краката ми и съм дори с дънките. Никога не лягам с дънки. Когато бях малко момиче, майка ми често казваше, че докато спя кожата ми ще се забие в ципа. Ужасяваше ме да опитам. Все още е така.

Всичко е в мъгла, когато се опитвам да събера частите на това, което си спомням от снощи. Джигс и Линдзи ме взеха и отидохме до Тороубредс за пица.

Бира.

Запушвайки устата си, се опитвам да не повърна издайническата горчивина на бира. Поемам дълбоко дъх единствено, за да го възпра в гърлото си. Вихрушка от сенчести картини профучават през паметта ми, неясно слайд шоу... с изключение на лицето на Тай.

Той е с мен.

О, Боже мой.

Опитвам си да си припомня нещо, което да ми подсказе какво се е случило. Това е мъгла от спомени, гласове, интимност и все пак нищо конкретно.

През тялото ми минава нерва енергия, кожата ми изтръпва от възможността Тай все още да е тук.

Мили Боже, моля те, нека да не е тук. Моля те, нека да не съм направила нещо глупаво.

Дори не знам как да действам, ако вляза в кухнята и го видя. *Спах ли с него? Казах ли му за бебето? О, Боже....*

Отварям очите си, колебаещи се, преди да трепнат отваряйки се. Оглеждайки стаята, всичко изглежда напълно нормално. Нищо не е преместено, всичко е на мястото си. Няма следи от спор. Няма знак от него.

Отпускайки си малко време, за да се приспособя към светлината, игнорирам пулсирането в главата ми и отмествам завивките. Краката ми са на пода, изправям се, клатушкайки се за секунда, докато алкохолът се намести в стомаха ми.

С чувство на очакване смесено с тежка доза страх, тръгвам надолу по коридора. Ослушвам се за телевизора, за гласа му. Тихо е.

Диванът излиза пред очите и докосвам стената за подкрепа с едната си ръка, а другата покрива устата ми. Възглавницата и одеялото от сандъка са разхвърляна купчинка. Той винаги лежеше с възглавницата му под главата му, врата и гърба.

Останал е с мен.

Очите ми щипят, докато се изпълват с горещи сълзи, главоболието ми сега е блокирано от прилива на чувства. С повече спешност, отколкото ми пука да си призная, тръгвам към кухнята. Прекосявам стаята за половината време от обикновено.

Хвърлям поглед пред прозореца, единствено моята кола е на алеята. Милион въпроси се борят за внимание, хиляди възможности и сценарии препускат през съзнанието ми. Боря се да сглобя в едно събитията от снощи.

Нямам представа какво се е случило. Страх ме удря силно, когато осъзнавам, че

независимо от случилото се - той не е тук. Все пак, въпреки всичко, малко мехурче щастие стои върху раменете ми, защото *той е бил тук*.

Вбесяваме това, че той е бил тук, и ме прави щастлива. Не искам да го искам. Не искам да бъда щастлива, че той ми е дал частица от времето си, сякаш той може да се върне в живота ми и да реши да ми предложи част от вниманието си върху мен.

Бог знае какво е правил цял ден вчера или миналата седмица, или месеца преди това.

Чантата ми е върху масата. Отивам до нея и ровя вътре, докато откривам телефона си. Пръстът ми минава над името на Линдзи, когато чувам гуми да хрущят по чакъла.

С буца в гърлото си, поглеждам през прозореца. Джигс маха, докато върви към входната врата. Връщайки телефона си обратно в чантата, тръгвам към предната част и пускам брат си вътре.

- Изглеждаш ужасно - смее се той, разрошвайки косата ми, докато пристъпва вътре. - Така ли се чувстваш?

- В общи линии - промърморвам, следвайки го във всекидневната. Той вдига възглавницата и одеялото и аз автоматично отварям уста, за да протестирам, но бързо я затварям. Не знам какво знае и не искам да размътвам водата.

Джигс се намества удобно, вдигайки крака върху масичката за кафе и ме наблюдава самодоволно.

- Какво? - питам. Сядам върху креслото, а стомахът ми кипи.

Той повдига рамене.

- Нещо, което да искаш да ми споделиш?

- Не, но знам, че ти знаеш какво се случи снощи, и аз бих искала да го знам.

- Ти не знаеш?

Изглежда изненадан, отпускайки ръцете си. Взира се към мен през плътните си мигли, дар от баба ни.

- Джигс - питам, а гласът ми е неестествено равен. - Той остана ли?

- Да. Той те докара у дома от Тороубредс.

Светът ми се завърта в луда доза несигурност.

- Защо? Защо е направил това?

Джигс се смее.

- Ами, беше или той да те докато у дома, или да те остави да се прибереш с Петис.

- Петис? Никога няма да се прибера у дома с този кучи син.

- Снощи почти го направи - разсмива се той.

- О, Боже мой. - Покривам очите си с ръце, неспособна да го погледна. Неспособна да погледна себе си. Това не съм аз. Ако съм била готова да се прибера у дома с Петис... какво друго съм била в състояние да направя? Или кажа?

Бузите ми се зачервяват, стомахът ми отново се раздвижва, плискайки се с алкохола, който предизвика тази голяма бъркотия.

Не, аз предизвиках тази голяма бъркотия. Това е заради мен. Аз избрах да отида до Тороубредс с изричната цел да се изгубя.

- Свърши добре - казва брат ми. - Влезе Тай, видя случващото се и се намеси, спирайки го.

Гърдите ми се издуват и не мога да спра усмивката, която се появява на устните ми:

- Направил го е?

Няма да отричам, че тази малка хапка информация ме кара да се чувствам добре. Това,

че съм способна да вляза под кожата му, въпреки че не това е било намерението ми. Точка за алкохола, защото никога не бих опитала нещо подобно, ако бях трезва.

- Всъщност той те изведе от кръчмата. Щях да те докарам у дома, но в действителност той не остави възможност за дебат.

Погледът ми пада върху възглавницата в другия край на дивана.

- Тръгна си около пет сутринта. Обади ми се, когато си заспала, и отново говорих с него тази сутрин. Знам, че си мислиш милион неща, но снощи нищо не се е случило. Той просто те е сложил в леглото и е спал на дивана.

Давайки си момент да го осъзная, си представям снощи какво е изглеждало от негова гледна точка - аз, пияна, препъваща се и съвсем глупава. И той е дошъл като някакъв спасител и ме е докарал у дома, свидетел на моето пияно състояние.

Това не е образът, който искам той да има за мен, и Джигс го знае.

- По дяволите, Джигс.

- Слушай ме. Той...

- Не - прекъсвам го.- В момента не мога да мисля за това. - Надигам се от креслото, стомахът ми отново се бунтува. - Той не може просто с валсова стъпка да се върне тук, да ме доведе у дома и да ме види по този начин. Това не е добре. И върви по дяволите за това, че си му позволил. Аз съм твоя сестра, Джеймс!

- И той е твой съпруг.

Обръщам се към него.

- Такъв ли е? Или той просто е видял снощи нещо, което е оспорило мъжествеността му? Той видя Петис да ме забива и това го е накарало да се държи като алфа? Сякаш аз съм някакъв пожарникарски кран в състезание по препикаване?

- Не прави това.

- Защо? Защото на него трябва да му е позволено да идва и да излиза от живота ми, когато му харесва? Защото това няма да се случи.

Той се отпуска назад в дивана и въздъхва.

Очите ми се присвиват.

- Нямах представа през какво ме накара да мина. - Сигурна съм, че алкохолът, който все още се изпомпва през тялото ми, накара думите ми да звучат по-развълнувани, отколкото исках. Той не знае, че съм била бременна. Само Линдзи, а аз я заклек да пази тайна. Връзката от загубата на съпруга ми и тази на бебето в разстояние на няколко кратки дни беше прекалено голямо унижение, за да го призная. Не исках съжаление, касероли, картички. Просто исках да бъда тъжна. След това горчива. И всичко това сама, ако не бях с Тай. Заслужавах тази милост и това беше единствената тайна, която скрих от брат си.

- Знам, че той разби сърцето ти. Разбирам това.

- Не, не го разбираш - смея се гневно. - Нямах никаква представа колко дълбоки са белезите ми.

Джигс оглежда лицето ми, опитвайки се да види какво имам предвид. Смръщва вежди.

- Ще те изслушам, ако искаш да ми кажеш.

- Няма да го направя.

Извъртайки очите си, устата му се стяга.

- Двамата ще ме убие.

Сърцето ми се разпада, но така или иначе казвам думите:

- Не съм сигурна дали изобщо има „двама“.

Гледаме се, тъгата в стаята е почти толкова дебела, както беше, когато починаха родителите ни.

- Джигс, аз просто... аз наистина, наистина съм уморена от това - казвам през топката в гърлото ми. - Уморена съм да бъда тъжна и съм уморена от надеждата, че той ще се върне. Това, че той ме е довел у дома, не означава, че се е върнал. Това, че е ревнувал, и докато това е забавно и може дори леко да съм се радвала малко за това, това не означава, че ние сме заедно - подсмърчам.

Джигс се надига от дивана, но не се приближава до мен. Просто стои, раменете му са отпуснати, почти толкова тъжен от това, колкото и аз.

- Кога между вас нещата станаха толкова зле?

Взимам наша снимка. Прокарвам пръст по челюстта му.

- Дори не мога да си спомня. След инцидента беше добре. Или поне в началото. След това След това всичко се стовари отгоре от само себе си. Мисля, че той се депресираща. Знам, че аз почувствах напрежение да се грижа за всичко. Стана безработен, без застраховка и извънреден труд. Нещата станаха толкова напрегнати. Имах парите, за да опитаме да забременея, които бяхме заделили...

- Ох, сис.

- Джигс, започна да се чувства като черна дупка. Сякаш всичко се разпадаше и двамата се чувствахме по този начин. Повече нямаше нищо, което да очакваме с нетърпение.

Брат ми въздъхва, стискайки ръцете пред себе си.

- Знаех, че е станал до известна степен необщителен. Когато подаде предизвестието си за отбора, дойдох тук. Попитах го какво става и той просто каза, че повече не можел да го прави. Знаех, че това е глупост, защото за него тези деца бяха всичко. Но колкото по-силно натисках, толкова повече отказваше да говори.

- Дъстин дойде тук - казвам, гърлото ми се задави. - Не помогна. Не знаех какво да правя. Просто продължих да мисля, че ако имаме бебе, това би хвърлило известна светлина върху всичко. Да ни даде нещо, около което да се обединим. Вместо това, това ни причини дори още повече стрес и тогава трябваше да използвам парите, за да живеем и открих, че е взел от тях ...

- Перфектната буря.

- Да. - Поклащам глава, умората от ситуацията е силна. Оставям снимката. - Може би просто израснахме поотделно. Случва се.

Гласът ми се пречупва и докато очите ми се изпълват, цялото ми тяло започва да се тресе. Джигс прекосява стаята и ме привлича в прегръдка точно, когато сърцето ми започва да се раздробява.

- Имам чувството, че просто чакам деня, когато ще се събудя, и всичко това ще е някаква шега, някакъв кошмар. Но не е, Джигс. Истинско е. И този път ще приема това. Този път ще приема, че между нас се случиха толкова много неща, че това не може да бъде поправено.

Потрепвам, докато признавам на глас, за първи път, че това, което зная, е истина. Бракът ми е приключил.

ГЛАВА ДЕСЕТА

ТАЙ

- От известно време не съм те виждала наоколо - провлачва Мелиса, момичето, което работи в Съливан през повечето следобеди, давайки ми закачлива усмивка, докато ми взима парите. - Къде беше, красавецо?

- Наоколо.

- Липсваше ми твоята усмивка.

Слагам десерт върху тезгяха.

- Днес без тютюн за дъвчене? - пита тя, очевидно горда от себе си, че е запомнила това, което обикновено си купувах всеки следобед.

- Не, приключих. - Не изпадам в обяснение, че така или иначе в действителност не дъвча, това е някакъв вид навик, който имах от тийнейджър - купувайки кутия, прибирайки я в джоба си, след това я давах на някое бедно копеле, което попита дали мога да му заема малко.

- Ще бъдеш ли отново треньор? - пита тя, без да се бави. - Имаме нужда от теб. Вестниците в Индианаполис пишат, че тази година имаме шанс за щатската купа.

Повдигам рамене, игнорирайки малката пъпка гордост, която разцъфва в стомаха ми. - Те са добра група момчета - признава. - Тази година биха могли да направят големи неща. Рейнолдс ще ги подготви.

- Предполагам. Ще ни липсваш на игрището. - Тя ми подава поръчката. - Не се загубвай, Тай.

Взимам рестото си и игнорирам поканата й, която не трябва да бъде изказвана. Прибирам бонбоните от тезгяха и излизам. Слънцето блести, въпреки зловещите облаци, които се търкалят от запад. Примижавайки, отпивам от питието си и вървя към пикапа. Вдигам поглед, когато чувам отчетливия рев на дизела на Корд.

Той минава през паркинга на Съливан и вкарва пикапа си до моя, гумите пищят, когато спират на място. Изключвайки двигателя, той се усмихва.

- Здравсти.

- Здравсти. - Спирам до мястото на Йоги, за да му дам почесване зад ушите. - Какво правиш?

- Нищо особено. Ще заведа Йоги до Бъсърон Крийк, преди да удари бурята, може да половя малко риба. Мислих да дойда и да видя дали искаш да дойдеш?

Повдигам рамене.

- Не, въпреки това благодаря за поканата.

- Имаш нещо по-добро за правене?

- Всъщност не. - Поглеждам към приятеля си и се усмихвам. - Искаш ли да ми споделиш какво каза снощи на Петис?

Той се усмихва самодоволно, опитвайки се да задуши смеха си.

- Просто го посъветвах за правата му.

- Правата му?

- Да, правата му. - Той сваля шапката си и прокарва ръка през косата. - Правата му да живее, свободата и стремежът към щастие. Обясних му, че това са неговите конституционни права. Обаче, тези права не се прилагат за мъртвите и ако още веднъж бъде забелязан някъде близо до Елин Уит, се страхувам, че правата му ще бъдат прекратени.

Смехът ми предизвиква погледи от клиентите, които си пълнят газ на няколко крачки

встрани.

- Това е добро.

- Това е факт - усмихва се той. - Сега, какво ще правиш? Не съм те виждал у дома цял ден. Имах някаква надежда, че си с Елин.

Ритвам камък и гледам как се търкаля по тротоара. Не знам какво съм очаквал, как да се чувствам днес; предполагам, че не съм го мислил много. Просто снощи реагирах, когато видях Елин с Петис, и сега си плащам цената.

Тя е всичко, за което мисля всеки ден, но стана по-лошо, когато се измъкнах тази сутрин от къщата ни. Този път, когато си тръгнах, погледнах назад. Тази сутрин, аз се поколебах, почти се върнах обратно в къщата няколко пъти, преди да се насиля да се кача в пикапа и да тръгна надолу по алеята. Дори и тогава, очите ми бяха върху огледалото за обратно виждане.

Корд накланя главата си, доволна усмивка се плъзга по устните му.

- Искаш ли да ти кажа какво се случи, след като заведе съпругата си у дома?

- Не.

- Обмислих го и стигнах до следното заключение. Дори и да си решил да се опиташ да й кажеш нещо, тя сигурно ще е прекалено пияна, за да го запомни.

- Като се замислиш, това е идеалното време да говоря с нея за всичко. По дяволите.

- Пропуснатата възможност - усмихва се той. - Нещата ще се оправят. Чувствам го в костите си.

- Никой не иска да слуша за костите ти, МакКъри.

Той излиза от пикапа си и застава до мен. Дръпвайки своята шапка на Ароус надолу, когато поривът на вятъра препуска през паркинга, той трепва.

- По дяволите, студено е.

- Там говореха за това - казвам, трепвайки от студа, който минава право през мен. - Казват, че след малко от тук ще мине страхотна буря.

- Предполагам това означава без риболов. По-добре да взема това, от което се нуждая и да се прибирам у дома.

- Някой чака ли те? - питам аз, въпреки че знам отговора. Корд не се сближава с хората. Той е приятел с Джигс, мен и съпругите ни, но това са всички, с които някога се е сближавал. Излизал е тук и там, но никога нещо от значение. Пред няколкото момичета, които водеше при нас през последните няколко години, той умишлено поддържаше някаква бариера между тях. Почти може да се види.

Той е доволен от това. С всички момичета, с които се срещаше, ако може да се нарекат така, след това оставаха приятели. Всички обичат Корд МакКъри. Просто не е задължително Корд да ги обича по правило.

- Не - той се усмихва, докато Йоги облизва лицето му. - Това е моето момиче. Моето единствено.

- Корд, това е тъжно - засмивам се.

- Тъжно, но е истина - казва той, заключвайки пикапа си. - Не съм направен като теб. Нямам някаква част от мен, която може да се свърже с жена.

- Глупости.

Той свива рамене, леко намръщване минава през устните му.

- Може би, а може би не. Така или иначе, ще бъдем издухани, ако продължим още да стоим тук. - Той ме плясва по рамото и тръгва да влиза. - Ще взема няколко замразени пици и студена бира. Как ти звучи това за вечеря?

- Добре като всичко останало.

Качвам се в пикапа си и излизам от паркинга. Вятърът ме буца над пътя, слънцето сега е скрито зад стоманени облаци, които се движеха толкова бързо през небето, сякаш бяха включени на скорост.

- По дяволите - казвам, избягвайки клоните на дърво, което се появява пред мен, докато дъжд започва да замерва предното стъкло.

Телефонът в джоба ми започва да бръмчи, изваждам го, за да видя, че има сериозно предупреждение за времето, и насърчение всички да си намерят подслон. Когато пикапът ми е избутан в другата лента от луд порив на вятъра, правя бърз десен завой и се насочвам право към дома на Корд.

....

ЕЛИН

Алкохолът помага да вземеш лош решения.

Почти двадесет и четири часа след моето малко пиянско парти, все още се опитвам да се справя с последиците.

Свита върху леглото си, четецът ми е отдясно, телефонът ми от ляво, около мен има подпъхнати одеяла. Свещ трепти на нощното ми шкафче в случай, че токът, който премигва като диско топка заради бурята, спре. А върху тялото ми, мека и смачкана, е старата тениска на Тай на Тинеси Ароу.

Не бях правила това нито веднъж, след като Тай си тръгна. Нямаше нито един случай, в който да съм била *това момиче*, такова, което обвива себе си в неговите дрехи, и се опитва да намери уханието на неговия одеколон, скрит някъде из нишките на плата. Бях успяла да запазя достойнството си, никога не оставяйки се да падна до това ниво. До тази вечер.

Обвинявам за това алкохола.

Имам махмурлук, едновременно от бирата и от чувствата на този ден. Времето ми предостави краткия лукс да имам избор и избрах гнева. Беше по-лесно да се справя. Но след като го видях три пъти за няколко дни и ми се наложи да се справя с него да ме види и докосне и Бог знае какво друго, неща, които все още не мога да си спомня, това е като идваш ураган, който събира всичките ми чувства заедно, изсипвайки ги в една голяма объркваща купчина.

Тениската му ми помага. Не знам защо, но е така, и още по-тревожното е, че не се чувствам слаба заради това. Може би защото направих избор да я облека. Не плачех, когато го направих. Не страдах или се молах за някаква посока от всевишния. Беше много спокоен момент, след като си взех душ и я видях да виси в задната част на гардероба.

Най-големият ми страх е да позволя на чувствата ми да се объркат от припомняне кои би трябвало да бъдем заедно, а не кои сме сега. Мисълта да живея с него и да спорим, както правехме преди, е непоносима. Това не сме ние и това не е начинът, по който някой от нас би искал да живее, и се страхувам, че ако не спра това, веднъж завинаги, ние ще намерим себе си в същото положение. И няма да се справя да мина отново през същото.

Гръм удря отвън пред прозореца на спалнята ми, карайки ме да подскоча. Притискам се по-дълбоко във възглавниците и хващам телефона си за всеки случай, чудейки се защо най-лошите бури се случват след полунощ.

Бурите винаги са ме карали да се чувствам като дете. Мразя тъмнината, непредвидимостта на опасността, която се свързва с тях по това време на годината. Обикновено оставам будна, докато Тай не се прибере у дома от работа, ако бурята е особено

лоша. Ще се пошегуваме какво би станало, когато имаме бебе, и аз трябва да съм зрялата.

Сърцето ми потъва надолу.

Още един удар на гръм звънти през въздуха и изтръпвам. Трае няколко секунди и приключва със звука от разтърсването на задната врата.

- Дори не... - мърморя, взимайки кърпичка от нощното шкафче и слагайки я върху очите си. - Не се забърквай с мен тази вечер, Майко Природа.

Почукващ звук отново минава през къщата от драскането на клони върху прозореца. Чувайки го отново, звукът е преднамерен. Нарочен.

Извеждам номера на Джигс върху телефона си и изпъвам крака под одеялата. Поемайки си кратък дъх, пускам крака си на пода.

Первазът на прозореца се разтриса, когато вятърът го напада, разлюлявайки старата фермерска къща из основи.

Подът под босите ми крака е студен, докато се измъквам от стаята, палецът ми е над бутона за набиране. Дишането ми отеква в стените на коридора, а сетивата ми са в повишена готовност. Ослушвайки се, се опитвам да чуя отново почукващия звук, но всичко, което мога да разберам, е воят на вятъра.

Завивам зад ъгъла и изкрещявам, изпускайки телефона си.

- Елин! Аз съм!

Ръката ми трескаво търси ключа на лампата и когато най-накрая го намирам, и натискам, не мога да повярвам на това, което виждам.

Тай стои пред мен. Неговата сива тениска е цялата мокра, дънките му са полепнали по него заради дъжда. Косата му е смачкана върху главата, а по бузите му се стичат водни капчици.

- Какво, по дяволите, правиш? - задъхвам се, а сърцето ми препуска извън контрол.

- Нямах намерение да те изплаша.

- О, така ли? - възкликвам между задъхванията, опитвайки се да регулирам дишането си.

- Мислиш, че можеш просто да влезеш тук по средата на нощта, и аз ще те очаквам?

- Надявам се, че не си очаквала друг мъж да влезе тук по средата на нощта - казва той, раздразнението в гласа му само ме раздразва.

Смеейки се невярващо, изправям раменете си.

- Не мисля, че имаш право на мнение кой да дойде по средата на нощта.

- Моето име все още е върху ипотеката.

- Може да поправим това.

Взираме се един в друг, ситуация, която никой от нас иска да загуби. Това сме ние, нашите нови роли като борци.

Навеждам се долу, за да взема телефона си. Изправяйки се, колкото ми позволяват моите 1,65 м., се вирам в него.

- Ти повече не живееш тук - изплювам, нервността в гласа ми е достатъчна, за да знам, че това е несъмнено.

Той се насилва да преглътне, недокоснат от атаката ми.

- Елин, успокой се.

- Не смей да ми казваш да се успокоя!

- Само исках да се уверя, че си добре. Знам, че мразиш бурите.

- Наистина ли, Тай? - питам с искрено неверие, челюстта ми увисва. - Искаш да се увериш, че бурите не са ме изплашили? *Колко внимателно от твоя страна.*

- Хайде, Ел - въздъхва той.

- Не, *хайде* на теб, Тай. Това е малко нелепо, че след всичко, идваш тук с танцова стъпка и се държиш като шибан светец сред бурята.

- Просто те проверявах.

- Ето ме - казвам, разпервам ръцете си, почти докосвайки двете страни на коридора. Гърдите ми се поклащат заедно с леките вдишвания, но се надявам той да не забележи. - Виждаш ли ме? Все още съм тук. Справяйки се добре без теб. Не че вероятно ти пука...

- Сериозна ли си? - ръмжи той. - Мислиш, че не ми пука?

- Изглеждам ли ти сериозна? - изстрелвам в отговор.

- Разбира се, че ми пука! По дяволите! - Той дръпва косата си в чувство на безсилие. - Нямах представа колко много *ми* пука, Елин. *Нямах представа*.

- Не, нямам. И знаеш ли какво? Не ме интересува - кипвам, а лъжата минава през зъбите ми. Защото ме интересува. Толкова много. Но не мога повече да се интересувам.

Той си поема дълбоко въздух и оставя въздуха да мине през дробовете му. Той започва да говори на няколко пъти, преди да се овладее и да започне отново.

- Просто исках да се уверя, че си добре. Съжалявам.

- Както виждаш съм добре. Сега трябва да си тръгваш.

- Изглеждаш добре - казва меко той, пренебрегвайки молбата ми.

Може би трябва да изпитам известно състрадание към него, защото очевидно се опитва да се държи добре. Но не бива да позволявам да изпитам слабост към него, защото това ще отслаби силата ми. И какво знам - може би той все още се притеснява, че *аз* съм с някой друг? Може би той е бил с друга жена и иска да се върне у дома?

Разтърсвайки раменете си, кръстосвам ръце пред гърдите си.

- Аз *съм* добре. Не благодарение на теб.

Раменете му се прегърбват и очите му се свеждат към пода.

- Ел...

- Недей. Нямах шибана идея какво ми причини. - С ъгълчето на очите си виждам вратата, която трябваше да води към детската стая, и отблъсквам буцата в гърлото ми. - Но нека ти кажа това - казвам, приближавайки се достатъчно близо до него, за да го смушкам в гърдите, оставяйки болката да ме побърка. - Аз. Все. Още. Съм. Тук. И всичко, което направи е да докажеш, че мога да живея без теб.

Очите му бавно потъват в моите.

- Аз доказах, че не мога да живея без теб.

- Дори не смей да ми казваш това - казвам грубо, сълзите се събират в ъгълчетата на очите ми. Думите му, съчетани с изражението на лицето му, биха могли да ме пречупят, ако им позволя. - Нямах право да ми казваш тези неща! Това беше брак... - викам, но той ме прекъсва.

- Това *е* брак...

Ръката ми трепери, докато се вирам в него, сочейки с пръст в лицето му.

- Не, това *беше* брак, Тай, и ти си тръгна.

- Ти ми каза да го направя!

- Да, направих го - казвам, захапвайки спомените, които наводняват съзнанието ми. - Но не го мислих. Просто го казах в разгара на момента, а ти се възползва в пълна степен.

Очите му се присвиват, челюстта му се стяга, но не отговаря. Той просто стои там гледайки ме, сякаш не знае откъде да започне.

- Браќът не е нешто, в което можеш да влезеш, и да си излезеш, когато ти е удобно. Ти разруши това. Не мен. - Гласът ми е по-стабилен, отколкото съм очаквала и това ми дава известен кураж.

- Права си - казва внимателно той, адамовата му ябълка се движи в гърлото му. - Аз го разруших и аз ще го поправа.

- Това би означавало да го искам поправено.

Коридорът се притиска в нас, въздухът между нас е горещ и плътен. Взираме се един в друг, чувствайки се взаимно.

- Нямах представа...

- Не! - крещя, ръката ми се връща в центъра на гърдите му. Мокри са, твърди и ги усещам толкова познати. - Ти нямах представа какво ми причини! На *нас*!

Ръката му се увива около китката ми и дъхът ми излиза в плавно издишане. Допирът, кожа до кожа, не е нешто, за което да съм се подготвила.

Не е честно.

Навеждайки лицето си на сантиметри от моето, казва:

- На *нас*. Защото все още има *нас*, Ел.

Сумтя, опитвайки се да пренебрегна усещането от докосването му. Ъгълчетата на устните му се извиват, погледът му е потъмнял. Погледът му е свиреп и той прави няколко крачки към мен, а аз правя една назад.

- Не се дръж така, сякаш не знам какво означава *нас*, Елин - ръмжи той, правейки още една крачка напред. - Всичко, което съм правил в живота си е за теб.

- Значи тръгвайки си от мен, е било за мое собствено добро? Направил си го заради мен? - Насмешката в тона ми е прекалено голяма в очакване да се достигне до точката на кипене. Ние сме почти там. Чувствам го, температурата се покачва и е готова да прелее. Само не знам по кой начин ще падне. - Боже, благодаря, Тай. Това направи нещата много по-лесни.

Гръм удря точно, когато гърбът ми се удря в стената. Гърдите ми се повдигат и спадат, докосвайки неговите с всеки прием на въздух. Той се взира надолу към мене, очите му пронизват моите.

- Не е имало и едно проклето лесно нешто, свързано с това - казва той, дъхът му е горещ срещу кожата ми.

- Това беше твой избор.

Отчаяно се опитва да задържа гнева, който бързо е заменен от нуждата ми, желанието ми, моята жажда за този мъж. Единственият мъж, когото някога съм обичала. Мъжът, който е другата ми половина - независимо дали е прецакано или не. Бивайки толкова близо до него, ме поставя в неизгодно положение, но има малък балсам, който не може да бъде отречен, който промива някои от раните ми чрез присъствието му. Чрез докосването му. Чрез начина, по който ме гледа.

- Дяволски сигурно е, че не го почувствах като мой избор - казва грубо.

- Може би това е проблемът - казвам, а думите ми са пълни с нерешителност. - Може би ние вече не сме същите хора. Може би сме се променили. Знам, че ти не си Тай, когото познавах.

- Не, права си - казва той с арогантно повдигане на мускулестите си рамене. - Обичам те повече от когато и да е било.

- Майната ти - казвам, потрепване на гласа, което той чува.

Очите му проблясват, разсейват ме, и не виждам, че целувката се приближава. Но

усещането на устните му върху моите изпращат прашене от енергия, която крещи във вените ми.

- Тай! - протестирам с половин уста, отблъсквайки го само с част от усилието, което бих вложила, ако наистина исках да го отблъсна. На него не му пука. Той просто ме целува силно, устните му са меки и гладки, както си ги спомням.

Коленете ми омекват, сякаш това е някаква първа целувка, дишането ми се накъсва както първия път, когато той ме целуна под стъпалата на гимназията.

Той отпуска хватката си около китката ми и стиска бедрата ми с двете си ръце. Устните му са неумолими, движейки се с такава прецизност, с такова умение, че всичко, което мога да направя е да го следвам.

И в действителност, това е всичко, което искам да направя.

Целувките ни бързо се разгорещават, дишането ни се затруднява още повече. Главата ми е замаяна, крещи към мен да спра безумието. Тялото ми, сърцето ми, лобират заедно да остана, защото това е мястото, където трябва да бъда.

Не мога да осмисля аргументи. Всичко, което мога да направя е да попадна в лесния ритъм, да бъда като инструмент в ръцете на мъжа, който го познава като дланта на ръката си. Мъж, който е свирил на него милион пъти, и който знае как да свири под пръстите му.

Пръстите ми достигат косата му и ги прокарвам през мокрите му кичури. Той ръмжи срещу устните ми, горещината от дъха му кара устата ми да изтръпне и предизвиква пожар между краката ми.

Пръстите му се забиват в бедрата ми, тялото му притиска моето към стената. Интензивността на контакта на всяко ниво ме прави отчаяна за още.

Пренебрегвайки жуженето в подсъзнанието ми, което се опитва да ми напомни защо не би трябвало да съм тук, ръцете ми бързо намират подгъва на тениската му. Тя е влажна и тежка и когато кожата ми докосва ясните линии върху корема му, и двамата трепваме.

Върховете на пръстите ми погалват торса му, тялото му се извива срещу кожата ми, търсейки връзката също както и аз. С едно бързо движение намирам колана на дънките му и трескаво откопчавам копчето. Ципът се спуска над твърдия му пенис.

- Ох - изстенвам, когато устните му оставят моите и поемат по техния път по кожата ми точно под ухото ми.

Преди да мога да го отбележа, тениската ми е повдигната и измъкната през главата ми.

- По дяволите, Ел - задъхва се той, оглеждайки голото ми тяло. - По дяволите, скъпа.

- Тай - прошепвам, гласът ми е едва се чува над бурята отвън. Тя е нищо в сравнение с експлозията, която се случва вътре в мен.

Очите му никога не се отместват от моите, докато събува обувките и дънките си. Наблюдавам, закована на място от думите, които ми казва, без изобщо да казва нещо.

- Ела тук, любима - прошепва той, докато лампата в спалнята трепти и токът се изключва. Ръцете ми треперят, докато се пресягам към него в тъмнината. Той поема ръката ми във въздуха, сякаш знае къде съм и ме привлича към него. Телата ни се притискан заедно, кожа до кожа, сърцата ни бият в един и същи неистов ритъм.

- Боже - промърморва той, държейки ме здраво до себе си.

- Тай?

- Да? - пита той, докато пръстите му разтриват гърба ми.

Войната, която бушува вътре в мен, ме раздира на половина. За първи път в живота няма да направя това, което има смисъл, а това, което ме кара да се чувствам по-добре.

Този път, само този единствен път, ще отстъпя. След това знам какво ще трябва да направя и това се очакваше от дълго време..

Поемам си дълбок треперещ дъх и се устремявам натам.

- Чукай ме, преди да променя мнението си.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

ТАЙ

Индикаторът за сигурност просветва в края на коридора, мека светлина, която осветява жената пред мен. Тя ме гледа, гърдите ѝ се повдигат и спадат бързо, очите ѝ са бурни дори в мрака. Тя изглежда дяволски красива.

Косата ѝ е разрошена в горната част на главата ѝ, страните ѝ са розови. Въпреки че обичам да я виждам в тениската ми и надявайки се, че това означава, че е мислила за мен, я обичам още повече такава: гола, само заради мен.

Отнема ми част от секундата думите ѝ да проникнат в мен и веднъж щом го правят, огънят във вътрешностите ми се превръща в бушуващ ад. Прекрачвайки минималната дистанция между нас, която чувствам като каньон, я затискам към стената. Ръцете ми са от двете страни на главата ѝ, а penisът ми е притиснат срещу корема ѝ.

Когато усеща колко съм твърд, от устните ѝ избягва малко бързо вдишване.

- Усещаш ли го? - питам, устните ми минават през бузата ѝ.

Тя хъмка, накланяйки врата си, за да могат устните ми да намерят извивката на шията ѝ. Плъзгам езика си върху кожата ѝ, вкусвайки сладкото зрънце от предчувствието на това, което ще стане.

Тя взима лявата ми ръка от стената, слага я върху рамото си и с ръката ѝ, обвита около китката ми, бавно я прокарва надолу над гърдите си. Зърната ѝ са корави, очакващи да бъдат засмукани, а penisът ми тупти, ликувайки.

Грубата ми ръка се спуска надолу по гладкия ѝ торс, плъзгайки се над пъпа ѝ. Гърбът ѝ се извива над стената, очите ѝ се затварят, като лек стон се откъсва от устните ѝ. Оставям я задържи контрола.

Ръката ми се извива, за да може дланта ми да застане на върха на бедрата ѝ. Тя взема един от пръстите ми и ги притиска към отвора на центъра ѝ.

- Усещаш ли го? - стене тя.

- Мамка му. - Тя е мокра за мен, тялото ѝ умолява за вниманието ми. Намествам дланта си срещу тялото ѝ, обхващай я. Два пръста се притискат към отвора ѝ и наблюдавам как главата ѝ се отпуска назад срещу стената. - Чувстваш ли се добре?

Тя не отговаря, но и не трябва. Знам как да възбудя тази жена по-добре, отколкото себе си.

Заставайки на колене пред нея, я разделям с едната си ръка, притискайки с палец клитора ѝ. Тя ахва, знаейки какво предстои и се усмихвам нагоре към нея, когато тя ме поглежда.

Лизвам я бавно, езикът ми облизва всяка частица сладост, която откривам. Бедрата ѝ се притискат към мен, нуждаейки се от триенето, което умишлено бавя.

Потапям езика си в нея, правейки малки кръгове около клитора ѝ. Стоновете ѝ изплъзват във въздуха, удряйки право в penisа ми.

Плъзгайки езика си отново по процепа ѝ, мога да почувствам, че оргазмът ѝ приближава. Знам това от стотиците пъти, правейки точно това, че тя ще експлодира, ако продължа да я докосвам по-дълго.

Затова спирам.

- Тайлър - стене тя, хващайки косата ми и опитвайки се да приближи лицето ми срещу нея.

Усмихвайки се самодоволно се изправям и изтривам влагата от лицето си с обратната

страна на ръката си.

- Какво, Елин? - дразня я аз.

- Знаеш какво - стене тя, придърпвайки ме към себе си.

Обвивам ръцете си около нея, всяка от които хваща задника ѝ. При допира устата ѝ оформя перфектно „о”, а тялото ѝ омеква. Гледам я в очите докато я разтривам с ръцете си.

Повдигам я, оставайки бедрата ѝ в ръцете ми. Отново я облягам на стената, а краката ѝ се увиват около кръста ми като автоматичен отговор. Усещам как горещината се излива от нея. Мускулите на краката ѝ са свиват, когато телата ни правят истински контакт. Тя се пресяга надолу и взима в дланта си моята солидна като скала ерекция и я направлява в себе си.

- Ах - стене тя, докато върхът я разделя. Тя захапва долната си устна, придърпва я между зъбите си. Влагата ѝ ме смазва, когато се плъзгам в нейната теснота. Тялото ѝ се стяга около пениса ми, а ноктите ѝ се впиват в рамото ми.

Капчици пот избиват на челото ми и се боря с желанието просто да се забия в нея. Чувството е толкова дяволски хубаво. Толкова шибано правилно.

Кожата ѝ свети на слабата светлина, бузите ѝ са с красив розов оттенък. Сега косата ѝ е паднала в пълен безпорядък над раменете ѝ, тя притиска устните си и се усмихва предизвикателно.

- Това ли е всичко, което можеш? - пита тя.

- Ох - казвам, изваждайки пениса си и след това натискайки го обратно грубо, карайки я да извика. - Искаш повече?

- Да - задъхва се тя.

Коригирайки теглото ѝ в ръцете си, чувствайки ноктите ѝ, забити в кожата ми, и краката ѝ стегнати около мен, се забивам в нея още веднъж.

И отново.

И отново.

Картината на стената се разклаща, тази до ключа на лампата пада върху пода. Звукът от разбиващо се стъкло проехтява в коридора, добавяйки се към звука от нашите влажни кожи, удрящи се една срещу друга.

- Тай! - Гърдите ѝ подскачат срещу моите, краката ѝ започват да се тресат. Сетивата ѝ са претоварени.

Тръпка, обземаща цялото ми тяло, минава през мен и изпитвам силната нужда да затворя очите си, и да се насладя на усещането да я имам върху пениса си, но няма да пропусна нито един момент от това. Да я наблюдавам как свършва е най-грандиозното събитие в живота ми.

Миглите ѝ почиват върху бузите ѝ, деликатните ѝ устни се разтварят. Брадичката ѝ се повдига към тавана, докато засмуква бързо въздух и стене. Изстенва най-секси звука, който някога съм чувал.

Тя се стяга около мен по всички начини и се притискам в нея, колкото мога по-дълбоко, и се оставам да падна от ръба заедно с нея. Това е изпълнение, в което сме перфектни.

- Ел - ръмжа, чувствайки себе си как експлодирам в тялото ѝ.

- Ох - стене тя, оставяйки главата си да падне върху рамото ми.

Движейки се бавно в нея, аз се окъпвам в оргазма ѝ, извличайки още удоволствие за момичето ми. Сърцебиенето блъскащо срещу мен се забавя и се изравнява с моето.

Искам да я задържа в ръцете си завинаги, чувствайки голите ни тела да се докосват по

всякакъв начин. По дяволите, това ми липсваше. Повече, отколкото съм осъзнавал.

- Мразя да правя това - казвам, а гласът ми трепери - но трябва да те сваля долу.

Имам чувството, че ръцете ми са пълни с млечна киселина и свалям Елин на пода. Тя не казва нищо и когато се озовава на краката си, не поглежда към мен.

Вместо това тя притичва към края на коридора и намира тениската си, *моята тениска*, и я облича през главата си.

- Мислих, че мразиш тази тениска - пошегувам се аз, опитвайки се да предам известно лекомислие във въздуха, който внезапно се изпълни с неловкост. Вдигайки дънките си и търсейки тениската си, не мога да отеля очите си от нея.

- Така е.

- Тогава защо спиш с нея?

Тя прокарва ръка през разрошената си коса и поглежда към мен.

- Не съм сигурна. Просто извадих първото нещо от гардероба.

Знам, че това е лъжа. Тя винаги е мразила тениската, защото е толкова овехтяла. Но я оставям да се измъкне с това.

Кимвайки, успявам да се овладеем и усещам странно натрупване между нас. Мразя това и се опитвам да намеря начин да изпълня коридора с нещо друго.

- Какво мислиш?

Веднага след като въпросът излиза от устата ми, веждите ѝ се изстрелват към тавана.

- Наистина ли?

- Да, наистина? - казвам объркан. - Защо реагираш така, сякаш това е някакъв странен въпрос?

Тя се намусва и се обляга на стената.

- Мисля си, че сега трябва да си вървиш.

- Елин, аз...

- Моля те. Върви си.

- Трябва да поговорим - казвам аз.

- Не съм сигурна.

- Да, трябва. Нека ти обясня... - Сърцето ми рита срещу гърдите ми, защото не знам какво ще кажа, но трябва. И ще го направя. Готов съм. Готов съм да си върна живота обратно. Нашият живот обратно.

Тя дърпа края на тениската си.

- Не тази вечер.

- Ще бъдеш ли добре? - питам, без да искам да си тръгвам. Ръцете ме сърбят да я вдигна и да я занеса надолу по коридора в нашата спалня. Искam да я сложа върху мен и да ѝ покажа колко съжалявам, колко много я обичам, отново и отново, докато тя не разбере.

- Аз винаги съм добре.

Ужилването на думите ѝ ме пробожда с пълна сила и сигурно съм трепнал, защото тя реагира на това, на секунди да предложи извинението си.

- Ако имаш нужда от нещо ще ми се обадиш, нали?

- Ще се обадя на Джигс - прошепва тя.

Притискайки целувка на върха на главата ѝ, си позволявам да я задържа секунди повече от необходимото. Надявайки се това да ѝ каже всички неща, които не казвам, аз се отдръпвам назад.

- Обади ми се - настоявам аз и си тръгвам, уверявайки се, че заключавам скърцащата

вратата след себе си.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

ЕЛИН

- Както обикновено?

Очите ми се приспособяват към светлината във Фаунтен, докато вратата се затваря зад мен. Търся Руби, собственичката за последните петдесет години, и я намирам до мивката.

- Моля - усмихвам се, заставайки на тезгяха до Линдзи. Изваждайки два долара от дъното на чантата си, ги поставям до кутията с кърпички за голяма напитка.

- Какво правиш тук? - пита Линдзи, отпивайки от ягодовия си шейк.

- Отвън е шестдесет градуса - казвам, посочвайки към чашата ѝ. - Защо пиеш млечен шейк?

- Казах ѝ, че няма да кажа на никого - казва Руби, поставяйки чашата ми пред мен. Тя се навежда над тезгяха със знаещ поглед.

- Да кажеш на някого какво? - питам.

Тя се навежда по-близо, а очите ѝ блестят.

- Това, че тя е бременна.

- Тихо - смее се Линдзи, оглеждайки наоколо. - Не искам никой да знае. Не и докато не изляза от първия триместър. - Тя поглежда към мен и бързо го отмества.

Мразя това. Линдзи би трябвало да поиска от мен да направя празненство за бебето, да ѝ помогна да избере име. Вместо това тя не го обсъжда с мен, аз не повдигам въпроса и това е погрешно на всяко едно ниво.

Това трябва да спре.

Преглъщам.

Това ще спре.

Руби усеща неловкостта, прочиства гърлото си и отстъпва назад.

- Разбирам. И както ти казах по-рано, независимо колко много се опитваш, няма да ти сервирам кафе. За известно време може да са млечни шейкове. Или сок. Но киселината няма да ти направи услуга.

Тя се връща до мивката и Линдзи поглежда към мен с ъгълчето на очите си.

- Как се чувстваш? - питам я аз.

- Добре.

- Кога ще ходим да пазаруваме и да купим всичко необходимо?

Широка искрена усмивка разделя бузите ѝ.

- И аз искам. Сега - тя се смее. - Просто не искам да те карам да се чувстваш по никакъв начин неудобно.

- Спри да се притесняваш за мен! Ще имаш бебе - усмихвам се. - Толкова см абсурдно щастлива за теб и искам да участвам във всичко. Наистина всичко. Единствената странност е, че ти ме избягваш.

Тя се опитва да спре сълзите и се смее на себе си.

- Тези хормони. Джигс се страхува да каже нещо, защото просто започвам да плача. Горкият той - казва тя, бършейки очите си с кърпичка.

- Мисля, че ще стане по-лошо - дразня я аз.

- Не знам как - казва тя, смеейки се на себе си. - Тревожа се за всичко от здравето на бебето, до най-доброто детско креватче, до това дали ще мога да го отгледам и дали трябва да

се преместим във Флорида.

Хвърлям ѝ остър поглед.

- Все още говорим за Флорида? Защо?

- Елин, изплашена съм. Ами ако тук не можем да осигурим бебето? Сега не става въпрос само за нас.

- Не, не е. Но... Говорила ли си с Джигс за това?

Тя извърта очите си.

- Да и стигнахме до никъде.

Намирам леко удовлетворение в това, че брат ми няма да скочи, и да ме напусне.

Тя се рови в чанта си и слага парите си до моите.

- Е, какво ще правиш в два и половина следобед?

- Днес си взех половин ден - казвам, играейки с ключовете си. - Имам някои задачи, които трябва да изпълня.

- Неща, за които не може да се погрижиш след училище? - попита тя, пробивайки дупки в очевидното ми извинение.

- Да.

- Добре - казва тя, провлачвайки последната сричка. Тя изпива останалото от шейка си, сърбайки последните няколко сантиметра от чашата като малко дете. - Така. Давам ти няколко секунди. Може да започнеш отначало.

Поглеждайки към часовника, слагам чантата на рамото си.

- За какво говориш?

- Не си си взела половин ден, Елин. Какво се е случило?

Сериозността в гласа ѝ е достатъчен, за да ме пречупи, но не искам да правя това пред Руби. Дори не искам да го правя изобщо на обществено място, защото първият срыв - защото съм сигурна, че ще има повече от един - би трябвало да бъде някъде на закътано, за да могат да се стичат грозните сополи по лицето ми. Това може да е отвратително. Знам го, защото изглеждаха точно така снощи, когато погледнах в огледалото.

Наблюдавах себе си как плача. Не беше първият път, когато правех това. Но беше първият път, когато почувствах спокойствие, вместо да съм бясна. Доста вероятно, това да се дължи, че свиквах с раздялата.

За онзи кратък момент в коридора у дома, който споделихме, ние бяхме ние. Старото ние. Хората, които бяха обещали толкова много неща един на друг. Но когато се разделихме, този момент приключи.

Не искам да знам тайните в очите му. Въпросите на езика ми бяха толкова мръсни, толкова луди, за да ги помисля, че ги почувствах като плесница върху лицето. Жилото на изоставянето бе толкова пронизващо, че просто не можех да си представя, че някога напълно ще изчезне.

Основата на брака е любовта. Стените на споделения живот са построени с доверие, лоялност и уважение. Веднъж, когато те бъдат съборени, няма да остане нищо.

Обичам го, но това очевидно не е достатъчно.

Отне ми всички сили тази сутрин да направя обаждането, включително първо повърнах закуската в тоалетната. Но това трябва да бъде направено. Трябва да видя какви са възможностите и какво мога да си позволя.

Линдзи наблюдава треперещата ми ръка, докато вдигам напитката си, и отказвам да я погледна в очите.

- Елин?
- Имам среща.
- С?
- Ерик Паркър.

Ръката ѝ полита към устата и тя ме придърпва към себе си с другата. Отблъсквам я, защото да прегърна най-добрата ми приятелка, преди да направя деянието неизбежно, ще отида до офиса с мокри бузи.

- Защо, Елин? Случило ли се е нещо?

- Просто ще отида да разбера какви са възможностите ми. Вероятно така или иначе няма да мога да си позволя да подам нищо.

- Джигс каза...

- Не ми пука какво е казал брат ми - казвам, обръщайки се към вратата. Тя ме следва, а ръката ѝ е върху рамото ми. - Знаеш ли колко психически ме натоварва това?

- Не мога да си представя - прошепвам аз.

- Това е като специална форма на изтезание и колкото повече позволявам това да продължи, толкова по-мрачно ще стане.

- Разбирам това, но...

Ридание се вкоренява в основата на гърлото ми. Когато поглеждам към нея, сълзи замъгляват лицето ѝ.

- Той ще разбие сърцето ми. Знам го - подсмърчам, отчаяно опитвайки се да се успокоя. Поклащам главата си, предупреждавайки я да не се опитва да ме прегърне. - Може да правим секс, но не можем да говорим. Той се опита да говори, но не искам да слушам какво има да каже.

- Защо не?

- Защото съм прекалено слаба, Линдз. Ами ако се пречупя и тогава нещата отидат на зле, и отново съм на първа база?

- Не знаеш, че това ще се случи - умолява тя.

- Права си. Но трябва да зная възможностите си. Нуждая се да чувствам, сякаш има план, някакъв път навън, ако избира да го изслушам, и не се получи. Точно сега, аз съм просто в този безкраен водовъртеж от объркване и не мога да продължавам по този начин. Нуждая се от нещо, което да ме задържа, и това да не е свързано с него.

- Не съм съгласна с това. За протокола.

- Отбелязано.

Отваряйки вратата, светлината ме кара да примижа. Устата на Линдзи се раздвижва и поглеждам настрани, преди стените да се срутят и да се строполя като купчинка върху тротоара.

- Трябва да вървя или ще закъснея - казвам ѝ.

Въздъхвайки, Линдзи подминава две врати надолу по тротоара към Блоун и изчезва вътре. Спомням си как се мотаех там с нея, планирахме вечери и нощи навън с мъжете ни, сякаш светът ми бе недосегаем. Колко глупаво.

Бих дала всичко, за да затворя очи, и да бъда пренесена шест месеца назад. Да вляза в къщата и да намеря Тай, кухнята да е разхвърляна от опита му да си направи обяд, а телевизорът работи прекалено силно.

- Спри - промърморвам на себе си, обръщайки се рязко и отправяйки се към колата си. Подскачам, когато почти се сблъсквам със силно тяло.

- Съжалявам, госпожо Уит! - Пред мен стои Дъстин Монтгомъри с широка усмивка върху лицето си. Кафявата му коса е късо подстригана, а сините му очи блестят.

- Всичко е наред, Дъстин. Мисля, че аз се блъснах в теб - засмивам се.

- Как сте? - пита той, а очите му се присвиват. - Как е Тренера?

Прегъвам се, поставям си усмивка, която прикрива несигурността ми.

- Добре съм, благодаря. Защо не си на училище?

- Пропускам деня - трепва той.

- Дъстин...

- Знам, знам. Съжалявам.

Не мога да заглуша усмивката си. Дъстин е едно от любимите деца на Тай, момче, което напомня за младия Корд. Той е дете с приемни родители, дете, което дава най-доброто, което може. Тай се грижеше много за него, взе го на тренировки, приготвих торба с храна за него, за да може да хапне нещо след училище, и преди тренировките.

Дъстин е добро дете и знам, че много обича Тай, също колкото и Тай го обича, и това разбива сърцето ми, че той се чувства също така изоставен от съпруга ми, както и аз.

Той сбръчква вежди, а лицето му се натъжава.

- Липсва ни Тренера, госпожо Уит. Той добре ли е? Ще се върне ли? Джейсън каза, че е видял пикапа му вчера на бензиностанцията. Казах му, че не може да е той, защото ако се е върнал, той ще дойде на тренировката. - Насилва се да преглътне. - Той би ми се обадил. Нали?

Гърдите ме болят за него.

- Той току-що се прибра. Сигурна съм, че вероятно скоро ще те види. - Чувствам се като идиот, подвеждайки го, след като не знам какви са наистина плановете на Тай. - Но трябва да запомниш, че той вече не е твой трен...

- Той винаги ще е нашият треньор - казва той с толкова много увереност, че ме кара да се почувствам сякаш съм порицана. - Кажете му - заклева ме той, навеждайки се надолу, за да може очите му да се забият в моите - че ние го искаме обратно. Най-малкото да го видим, да знаем, че е добре. Кажете му да дойде на тренировката. Става ли? Кажете му да ми се обади госпожо Уит.

- Добре. Ще го направя - прошепвам, а сърцето ми замира в гърдите.

Той ми дава загрижена усмивка, преди да се обърне към Фаунтен.

- Хай, Дъстин! - извиквам.

Той се завърта към мен.

- Да?

- Дръж. - Бъркам в чантата си и изваждам двадесет долара. - Вземи си сандвич преди тренировката.

Колебае се, преди да вземе парите, бих казала, че не иска да ги приеме. Никога не е искал.

- Вземи ги - казвам аз, усмихвайки се. - Нека Руби ти направи двоен чийзбургер. Така или иначе днес скучае. Ще я развълнуваш до смърт.

- Благодаря, госпожо Уит. - Той се пресяга за парите, очите му омекват. - Ще го направя. Но сандвичът няма да е толкова добър като вашите.

Поклащайки глава, слагам чантата върху рамото си.

- Ако имаш нужда тази седмица от нещо, знаеш как да се свържеш с мен. Наистина го мисля.

- И ако вие имате нужда от каквото и да е било, обадете ми се. Вие винаги сте... - Бузите му се изчервяват и поглежда надолу по улицата за дълга секунда, преди да се обърне към мен.

- Вие винаги сте била добра с мен. Всичко, от което се нуждаете, госпожо Уит, ще съм щастлив да Ви помогна.

- Благодаря, Дъстин - казвам, захапвайки долната си устна, така че физическата болка да надделее над чувствата ми.

Той ме наблюдава внимателно, опитвайки се да реши дали съм добре. След като се уверява, той влиза във Фаунтен, а аз се отправям към адвокатската кантора на Паркър на няколко врати по-надолу.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

ТАЙ

Събличайки синия си суичър с качулка, го хвърлям в пикапа, преди да затворя вратата зад себе си.

- Топка! - извиквам и секунди по-късно баскетболната топка е в ръцете ми. Пристъпвам и мятам топката през половината игрище. Тя минава през мрежата. Усмивайки се към Джигс и Корд, се смея.

- Все още го умея.

Джигс хваща топката и ми я подава отново.

- Не очаквахме да те видим тук.

- И защо? - надигам се и вкарвам още един кош.

- Надявах се да бъдеш в гимназията.

Изпускам дълъг дъх.

- Всъщност отивам там за малко.

- Днес си пълен с изненади, Уит - казва Джигс, изсвирквайки през зъби.

- Да, тази сутрин се обадох на Рейнолдс и го попитах дали има нещо против да се отбия довечера.

- Няма да има - смее се Корд, открадвайки топката от Джигс. - Отборът е твой.

За мен поне отборът е мой. Наблюдавал съм тези момчета от основното училище, участвайки в училищни кръжоци и летни лагери. Те пораснаха от беззъби лица до мъже, които развиват себе си, и усещах пряк интерес да се убедя, че това ще се случи.

Освен живота ми с Елин, нямаше друго, което да обичам повече от това да бъда с отбора. Оставката чувствах като правилното нещо, което да направя. Не можех да се движа без шибаното накуцване, не можех да им покажа уменията, на които трябва да ги науча. Неспособен да им дам сто процента не беше приемливо и го признах пред тях, а да ги оставя да ме видят пречупен също не бе допустимо. Затова подвих опашка и побягнах.

- Не ме разбирай погрешно - казва Джигс - радвам се, че ще отидеш. Но какво се промени? Последният път, когато говорех с теб по въпроса да се върнеш, да тренираш, това увисна във въздуха.

Лицето на Елин минава през ума ми, вкусът на устните ѝ срещу моите. Чувството на тялото ѝ, увито около мен.

Въпреки че нямам отговори как всичко ще се нареди, знам, че няма друга опция, независимо колко дълго ще отнеме или колко трудно ще бъде.

- Снощи видях Елин - казвам просто.

- Значи си си намерил мацка? - усмива се Корд.

- Няма да говорим за чуване на сестра ми - подхвърля Джигс рязко. - Имам граници, задници такива.

Смеейки се, тупам топката и я притискам до бедрото си.

- Имам връзка със съпругата си. - Поглеждайки над рамото си, улавям очите на Джигс. - Така по-добре ли звучи?

- Може ли просто да кажем, че си говорил с нея? Мога да прочета между редовете.

Кимайки, подавам топката на Корд.

- Но не съм говорил с нея. Все още не.

- О, значи ти просто стигна до целта...

- Затвори. Си. Устата. Корд - гримасничи Джигс.

- Първо ще се оправя с момчетата. Ще се извиня за това, че ги изоставих, може би ще видя дали Рейнолдс се нуждае от допълнителна помощ през сезона. След това ще отида да видя съпругата си.

- Звучи като план - казва Корд. - Харесва ми.

Джигс се обръща да ме погледне.

- И на мен ми харесва.

- Очаквам я да бъде ядосана и да отнеме известно време, но тя е готова да оправим нещата. Искам да кажа, тя ме накара да си тръгна снощи, след като *говорехме*. - Ухилвам се. - И това е добре. Мога да се справя с това. Имам добро предчувствие. По ясно ми е.

Лицето на Корд светва.

- По дяволите, време беше.

- Аз...

Звукът на хрущящ чакъл зад мен ме прекъсва. Всички поглеждаме към входа на парка и виждаме колата на Петис да влиза.

- Какво, по дяволите, иска? - изръмжавам.

- Може би отмяна на правата му - смее се Корд с осезаем гняв в тона му. - Надявам се.

Петис излиза от колата.

Мразех този глупак от гимназията. Той е с година по-голям. Когато отнех титулярния пост на защитник на баскетболния отбор от него още в първата си година, нещата се нагорещиха. Когато Елин ме избра пред него, нещата станаха лоши. Никога не се оправиха.

Винаги е изпитвал чувство за малоценност от мен. Бяхме един до друг в почти всичко, дори и работата в мината. Виждайки го с *онзи* поглед на лицето, ме изпраща в повишена готовност. Този поглед е такъв, който съм виждал милиони пъти през годините и това никога - *никога* - не приключва добре.

- Здравейте, момчета. Имате ли нужда от още един играч? - пита той весело.

- Мамка му, не може да си сериозен - смее се Джигс.

Петис прави физиономия, сякаш Джигс е луд.

- Не се четна бройка. Можем да направим двама на двама.

- Единствените двама на двама, които могат да се случат наоколо, ако не си тръгнеш, е два юмука, удрящи лицето ти - обещава Корд.

Петис се смее и пристъпва на игрището.

- Как си, Уит?

Оглеждам го внимателно. Няма нищо приятно или случайно в тази разправия. Докато наистина би ми харесало просто да дриблирам лицето му по асфалта след инцидента в Тороубредс, поради някаква странна причина искам да чуя това, което има да каже.

- Да, така си и мислих - казва Петис, въздъхвайки драматично. - Съжалявам. Знаеш, че не всичко е писано да стане. Просто дръж брадичката вдигната и ще откриеш...

- За какво, по дяволите, говориш? - пита Джигс, приближавайки се така, че раменете му се изравняват с моите и на Корд.

Петис трепва, сякаш е хванат неподготвен.

- Какво искаш да кажеш? - Очите му се разширяват направо неестествено заради мен и приятелите ми. Ръцете му се повдигат пред него като някаква форма на защита.

Погледът му се забива право в мен. Уверява се, че вниманието ми е към него, а самодоволната му усмивка е скрита под фалшива изненада.

Предупредителният ми режим се показва в режим убийство. Въпреки че причината за

тази среща и поздравление да е все още неизвестна, това, което знам е, че това ще свърши с моето желание да приключа с него. Точка.

Корд също го знае, защото усещам ръката му върху рамото ми, стискайки. Напомня ми, че той е там, и ако имам нужда от затриването на Петис, той ще е повече от готов.

- Затвори си устата, Петис и стигни до частта, където ще кажеш това, заради което се появи тук или изчезвай - казва Корд.

- Спокойно, МакКъри - казва Петис, осъзнавайки какво несигурно може да стане положението му. - Не бях разбрал, че никой от вас не знае.

- Не знаем какво? - пита Джигс. Той ми хвърля поглед, извинявайки се за това, че е попитал, и по този начин окуражавайки онзи. Но той иска да знае. Всички искаме.

Петис поглежда право в мен, самодоволната усмивка играе върху устните му.

Кръвта ми тече студена, дъхът ми секва, докато очаквам да видя какво бомба ще ми стовари. Защото ще го направи. Той е прекалено целенасочен, за да не го направи.

- Това, че Елин днес е подала молба за развод.

Петис казва думите толкова внимателно, толкова ясно, а след това наблюдава за отварянето на рана там, където думите му ме срязват. Той е достатъчно умен, за да направи крачка назад, докато осмислям думите му.

Въпреки че не смятам, че това е вярно, не и след снощи, не мога да не почувствам как килимчето само леко се издърпва изпод краката ми. Светът ми се върти, гласът ми избягва, докато мисълта - *ами ако това е вярно?*— ме удря.

- Не го е направила - казва Джигс, смеейки се невярващо. - Разкарай се оттук, преди да ти сритам задника и недей никога, *никога*, се приближаваш близо до сестра ми, лайно такова. Чули ме?

Петис повдига рамене, все още наблюдавайки ме.

- Тръгвам си. Само исках да ви изкажа съболезнованията си. Аз ги предложих и на нея, когато днес излезе от кантората на Паркър. Може да отида довечера и да видя дали няма да има нужда от приятел.

Корд ме бута назад, докато тръгна напред. Петис се качва в колата си и заключва вратата, а Корд и Джигс са по петите му. Онзи запалва двигателя, очите му сега са разширени по напълно различна причина.

- Лично ще се убедя, че ще почувстваш болка за всяко отвратително нещо, което някога си направил!

Корд отстъпва назад, докато Петис запалва колата и тръгва надолу по алеята, и после излиза на пътя.

Не чувствам нищо - нито ярост, нито гняв, нито страх.

Приятелите ми говорят около мен. Чувам, че баскетболната топка е хвърлена в каросерията на пикапа. Усещам движението, чувствам как някой ме удря, но не помръдвам. Страхувам се да изляза от тази мъгла, защото ще трябва да обмисля всичко, смятайки, че в неговите думи може и да има някаква истина.

Но това не може да е истина.

Тя не би го направила. Не и след снощи.

Рамото ми отново е ударено, поглеждам нагоре и право в лицето на Джигс.

- Направила ли го е? - питам направо.

- Тай, ако го е направила, аз не знам. - Той плъзга ръце надолу по лицето си. - По дяволите, човече. Така или иначе съжалявам. Ако не го е направила, тогава Петис просто

подписа смъртната си присъда. Но ако го е направила...

Халката ми улавя късното следобедно слънце. Блести на светлината, напомняйки ми за деня, когато Елин я сложи на пръста ми.

- *Ще те обичам, за добро или лошо, докато смъртта ни раздели.*

Студът, който пристигна с Петис, ме напуска с тръгването му. Вместо това горещи червени пламъци избухват във вътрешностите ми и прогарят всяка фибра на тялото ми, докато се втурват през мен. Няма начин това да се е случило.

- Какво ще правиш? - пита Джигс.

Обмисляйки въпроса му за около половин секунда, обръщам гърба си към него и се втурвам към пикапа си.

- Тай? - пита Корд, облегнат отстрани на неговия.

- Ей, Корд - крещя, отваряйки вратата си. - Ако тази вечер ме затворят ще ме измъкнеш, нали? Защото, ако видя Елин, и това не е истина, мамка му, ще го убия.

- Ще те измъкна.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

ЕЛИН

Държах се по време на срещата до колата и на път за дома.

Радиото е изключено, игнорирам плика до мен, който лежи в съзнанието ми, също както лежи на кожената седалка до мен, и задържам погледа си върху пътя напред. Ярکو белият плик е пълен с документи, които, ако ги попълня, официално ще сложат край на брака ми.

Трябва да има облекчение в това, в познаването на възможностите. Но в това няма облекчение. Наистина как би могло да има? Това не е изборът, който искам да направя, но е единственият, който чувствам като единствената разполагаема възможност.

Не му вярвам. Уважението ми едвам се крепи. Между нас няма лоялност, повече не. Как той изобщо разбира лоялността, ако може да напусне мен и момчетата по начина, по който го направи?

Ако излизах с него, щях да приключа връзката. Разбира се, ако случаят беше такъв, аз нямаше да го обичам, както го правя. Но когато сте в дупка толкова дълбока, любовта достатъчно голяма стълба ли е, за да се изкачите? Със сигурност не изглежда така.

Карайки колата по улицата си, се съсредоточавам през мъглата да остана между линиите. Натискайки силно педала на газта, забързвам да измина последните няколко километра преди сълзите да започнат. Колкото по-силно се опитвам да се фокусирам и да ги блокирам, толкова по-силно влагата избива по ъгълчетата на очите ми. Гърбът на носа ми е подут с онзи сърбеж, който започва преди да паднете през ръба.

Всичко се върти. Започвам да губя контрол. Чувствата поемат контрола, гърчейки се в мен, и това ме паникьосва още повече.

Дишането ми се превръща в кратки хълцания, докато поглеждам към огледалото за обратно виждане и виждам познатия пикап. Разминах се с колата преди около сто метра назад и наблюдавах как зави в лентата ми и се задържа на няколко коли зад мен.

Ръцете треперят около волана, малка въздишка се отронва от устните ми. Премествам очите си напред, докато той се приближава достатъчно близо, за да видя лицето му. Каквото и хладнокръвие да съм имала ще изчезне, ако по някакъв начин срещна очите на Тай в огледалото.

Може би съм твърде изморена, за да мисля ясно, може би просто искам да приключа с този разговор, колкото е възможно по-бързо, може би се чувствам твърде разпиляна и изплашена, но против най-добрата ми преценка, аз свивам към алеята.

Безразсъдството на шофирането му, агресията, която мога да почувствам, че се излъчва от него - въпреки че сме в различни коли - ми го казват.

Той знае.

Той знае къде съм била.

Това е едновременно ужасяващо и носещо облекчение в един бърз внезапен момент на просветление. Това е достатъчно шокиращо, за да отблъсна сълзите, тялото ми превключва на някакъв режим за борба, защото не мога да предскажа поведението му. Така или иначе това е част от това защо се намираме в тази проклета ситуация. Повече не го познавам.

Дишай, Елин.

Точно както и подозирах, пикапът на Тай е на сантиметри от моя, а бронята му почти целува моята. Той е извън пикапа, преди аз дори да изключа колата. Виждам свирепостта в очите му в огледалото отстрани, челюстта му се стяга, докато се приближава.

Взимам сакото си и го хвърлям върху плика, сякаш по някакъв начин това парче плат ще

защити решението ми, правейки по-лесно да мина през следващите няколко минути.

Вратата ми внезапно се отваря и той стои пред мен, мръщейки се. Очите му са присвити, тялото му се вълнува в дънките му и термичната риза с цвят на въглен и с дълги ръкави, която прилепва към тялото му.

Предпазливо излизам от колата, погледът ми се забива в чакъла под неговите сиво сини маратонки и той затръшва вратата зад мен, преди да отстъпи няколко крачки назад. Не съм сигурна дали това е в негова полза, или в моя.

Продължавам да вървя. Главата наведена, раменете прегърбени напред, сърцето бие силно, забързвам колкото мога по пътеката към задната врата. Ослушвам се за стъпките му, но не чувам нито една.

Устата ми е пресъхнала, нервите ми танцуват хиперстимулирани, а аз осъзнавам, че съм забравила чантата си в колата. Стомахът ми се свива, докато се опитвам да реша дали мога да вляза през прозореца, или просто трябва да седна на задната веранда, докато той не си тръгне, защото няма начин да се върна там.

Стъклото на вратата ме предупреждава за това, че Тай идва зад мен. Когато той приближава, аз стоя с лице към вратата, а дъхът ми замъглява стъклото. Твърде бързо, отколкото съм се подготвила, гърдите му са на сантиметри от мен, ръката му е пред мен, докато вкарва ключа в ключалката.

Гърдите му изобщо не докосват гърба ми, но мога да почувствам енергията, която се излъчва от него. Коленете ми омекват и аз се боря със себе си да не се облегна назад в него, защото той вече не е моето сигурно място.

Точно когато започвам да се разпадам и да губя цялото си хладнокръвие, вратата изскърцва, отваряйки се широко. Не се колебая да пристъпя вътре... нито пък той. Скърцането прозвучава отново, преди да чуя как резето се спуска.

- Ще познаеш ли на кого се натъкнах днес? - пита той, а гласът му е прекалено спокоен. Несъответствието на тона му с погледа, който видях в очите му само преди няколко минути, изпраща тръпки надолу по гръбнака ми.

Нямам представа защо прави това, защо просто не застане и не каже каквото трябва да каже за посещението ми при Паркър. Но аз не бързам да стигнем до тази част от разговора, затова се заигравам. Надявайки се, молейки се, че съм сбъркала за причината за това посещение.

- Джигс? - предполагам с гръб към него.

- Да не би днес да си се сблъсквала с Петис?

Ръцете ми треперят, когато покриват лицето ми. Студенината на метала на сватбената ми халка гали бузата ми. Внезапно я чувствам толкова тежка върху пръста си.

- Да.

Ръката му удря масата и подскачам, разкъсвайки стената, която задържа сълзите.

Влагата мокри бузите ми, миглите ми натежават от тежестта на течността. Това е тих плач - без ридания, без задъхване.

- Какво, по дяволите, Ел?

Дрезгавината в гласа му засилва сълзите ми, тъгата е толкова силна, че не мога да я понеса за двама ни.

- За какво говориш? - питам, собственият ми глас е приглушен.

- Петис ми каза, че си подаде молба за развод.

Като минохвъргачка улучваща сърце и въпреки че аз изстрелвам куршума, сърцето ми

избухва в пламъци. Преглъщам ридание, почти задушавайки се, докато го правя.

- Кажете ми, че той лъже, Ел - казва той, запъването в гласа му е това, което ме смазва. - Кажете ми, че трябва да го намеря и да сричам задника му. Кажете ми, че ще прекарам следващите няколко дни в полицейското управление. *Моля те* - добавя той, болката е толкова осезаема, че не мога да издържам повече.

Мисли, страхове, въпроси, последствия, провали се хвърлят през съзнанието ми, поглъщайки ме. Не мога да мисля, не мога да намеря смисъл на каквото и да е, освен опустошителното желание да затворя очите си и да се предам на болката.

Търсейки рамката на вратата, започва да се съвземам, но не преди силни ръце да хванат кръста ми и да го направят заради мен.

Ридание веднага се изтръгва от устните ми, звукът изпълва тишината на кухнята. Още един се откъсва някъде от душата ми и още един, и още един и преди да го осъзная, съм завъртяна и лицето ми е заровено в гърдите на Тай. Ръцете му ме придърпват към него, брадичката му се обляга естествено на върха на главата ми, както е било правено хиляди пъти преди.

Ръцете ми се омотават около кръста му и плача за всичко, което сме имали заедно, за всеки момент от живота ни, който сме прекарали като едно.

За всяка късна вечер, която сме лежали в леглото, хапвайки сладолед.

За всяко каране през провинцията без цел и посока.

За всяко решение, което сме взели, шегата, която само ние разбираме, всяка минута, която сме прекарали, обичайки се един друг.

За двете бебета, които изгубихме, едно, за което той дори не знае, аз плача.

Това е най-мирният момент, който съм имала, откакто той излезе през вратата. Бездънна яма тъга, това е сигурно, но в този момент има спокойствие, който ми дава възможност просто да скърбя за всичко, през което съм минала до този момент. Защото, когато се отдръпна, никога отново няма да бъде този човек.

Въпреки мисълта, че не съм го направила, въпреки мисълта, че не съм сигурна, че мога да го направя, ако имам парите, това е неизбежно. Сърцето ми го знае. Страховете ми го подхранват. Душата ми го ненавежда.

Никога отново не ще усещам ръцете му около мен, топлината на дъха му върху бузите ми. Никога отново не ще чуя биенето на сърцето му в гърдите или ще усетя грубостта на дланите му върху гърба си.

Обичам го. По дяволите. Обичам този мъж толкова шибано много.

Ризата му е на петна от сълзите ми, тялото ми трепери като лист в ръцете ми. Не се опитвам да се контролирам, защото това не е нещо, което може да бъде обуздано поради някаква причина.

Тай ме държи, от време на време ми шътка, както правеше, когато в училище слушах една история за дете в неравностойно положение и се прибрах у дома със сълзи в очите, или както го направи, когато плачех на края на *Стоманени Магнолии*. Той гали гърба ми с такава нежност и въпреки мисълта ми, че той е врагът, все още го усещам като най-добрия ми приятел. И този малък факт, че е най-трудният да бъде приключен; ако някога бих могла да го направя.

Телефонът в джоба ми започва да звъни, разбивайки спокойствието на вероятния последен хубав момент в живота ми. Притискам последна целувка в центъра на гърдите на Тай и не го поглеждам в очите, докато изваждам и отговарям на повикването.

- Здравсти, Линдз - опитвам се да кажа. - Тай е при мен.

- О, по дяволите - промърморва тя. - Искаш ли да дойда? Искаш ли да изпратя Джигс?

Поемайки си дълбоко дъх, поглеждам нагоре. Той ме наблюдава, нуждата в очите му е това, което не мога да отрека. Знам, че трябва да проведем този разговор. Дължим го на живота, който бяхме споделяли.

- Не, добре съм - лъжа.

Тя въздъхва по линията.

- Ако си сигурна...

- Не съм сигурна за нищо - засмивам се, подсмърчайки сълзите си. - Но съм добре. Ще бъда добре. Ще ти се обадя по-късно.

- Направи го - казва тя, докато приключвам разговора.

Трепвайки, когато слепоочията ми започват да ме болят, потривам глава от двете страни. Без да погледна или отразя Тай, тръгвам надолу по коридора и влизам в спалнята. Взимам две хапчета за главоболие без вода, преглъщайки ги на сухо.

Никога не през живота си не съм се чувствала по този начин. Това е смесица от ужас и страх и все пак по средата на този хаос има минимално количество спокойствие.

Поемайки дълбок дъх, въздухът е изпълнен от одеколona му. Ароматът ме връща в едно друго време и докато усещам близостта му до мен, знаейки, че той стои до вратата, наблюдавайки ме, бих дала всичко да отворя очите си и цялата тази част от живота ми да бъде изтрита. Искам да се върна в деня, когато той подписа с въглищната мина Блекуотър, и да му забраня да работи там.

Това е причината за всичко. Неговата контузия. Нещата след това никога не бяха същите.

- Елин?

Гласът му ме връща обратно в спалнята и в настоящата ситуация. Не отговарям, защото нямам доверие на гласа си. Също така не отговарям, защото не знам как да се справя с чувството. Това не е гняв и не е ярост, нещо друго е. Нещо много по-реално, за което нямам разбираем отговор.

- Днес взела ли си документи за развод? - пита той.

- Разбрах какво трябва да направя и колко ще струва - прошепвам.

- Елин, какво, по дяволите?

В тонът му има капка безумие, която сега разбутва същото чувство вътре в мен.

- Няма ли да кажеш нещо? - пита той. Той се приближава по-близо зад мен, на една ръка разстояние, но не се пресяга, и се радвам за това.

- Какво има да се каже? - отговарям просто, поглеждайки картината с пейзаж над леглото.

- О, не знам. Може би... защо? Защо мислиш, че трябва да прекратиш брака ни без дори да ми кажеш нещо на първо място? Снощи бях тук и ти не каза нищо. По дяволите, Елин. Снощи бяхме *заедно*.

Повдигайки рамене, се обръщам бавно с лице към него. Очите му са бурни, ръцете му са вплетени една в друга зад врата му - може би, за да се сдържи да не се протегне за мен, не бих могла да знам. Но идеята е добра, затова пъхам моите в джобовете на дънките поради същата причина.

- Просто го преодолях - казвам. - Беше неизбежно.

Той ме поглежда, сякаш съм изгубила ума си.

- Ти си побъркана.

- Аз съм побъркана? - Аз бях точно тук, Тайлър. Къде беше ти?

- По дяволите, Елин - стене той, крачейки в кръг по пода на спалнята.

- *По дяволите, Елин?* - повтарям аз. Думите му запалват малко живот обратно в мен, разпръсвайки малко от вцепенението, което започнах да усещам.

- Никога не съм казвал, че искам развод от теб! - вика той.

- Понякога действията говорят повече от думите.

- Да, права си - мамка му, правят го! Ами снощи? Това ли беше моят начин да те попитам за развод? Мислиш си, че съм дошъл тук, държах те в ръцете си, за да можеш да решиш, че повече не искам да бъда с теб? Не се залъгвай, Елин, не лъжи и мен.

- Ъгх - пуфтя, минавайки покрай него и излизам в коридора. Пренебрегвам виковите му към мен да се върна и влизам във всекидневната. Имам нужда да сложа разстояние между нас. Бързайки към далечния край на дивана, хващам подлакътника, когато той влиза.

- Не мога да се разведа с теб - казва той, настанявайки се от другата страна на дивана.

- Скоро след като спестя парите, ще подам документите. Не е нужно да го правиш ти - прошепвам. Дори когато думите излизат от устата ми, искам да се свлека на пода и да ридая. Знам, и в червата си, че не искам да приключва. Искам да обичам този мъж до края на живота си. Но не искам връзката, която имаме сега двамата. Това не сме... ние.

Бяхме се съгласявали десетки пъти да спрем да спорим, обещавахме си, че нещата ще станат по-добре. И все пак, ние сме все още в същото положение.

Челюстта му се стяга, кокалчетата му стават бели, докато хваща отново подлакътника.

- Ще го направиш, ама друг път. - Докато прокаква пръсти през косата си, очите му не изпускат моите. - Ще скъсам всеки набор документи, който ми изпратиш. Ще се боря на всяка крачка, Елин. Няма да ти позволя да ни причиниш това.

- Нямам друг отговор!

- Отговорът е точно тук, по дяволите! - отвърща, отпусайки ръце от страни.

Сълзи изгарят кожата ми, докато се спускат надолу по лицето. Той ги забелязва, наблюдава ги как се падат върху пода, преди отново да ме погледне в очите. Когато го прави, виждам болката, която изпитва, и колкото и да мразя да го призная, това разбива сърцето ми.

Просто искам всичко да приключи.

- Моля те - задъхвам се аз, - просто ме пусни.

- Да те пусна? - пита той, а гласът му започва да се пречупва. - Сякаш мога да се засмея и да продължа? - Той се навежда към мен, очите му горят в моите. - Ти си всичко за мен, Елин. Ти си любимата ми, моята най-добра приятелка, моята партньорка във всичко и някой ден майката на моите деца.

Гърдите ми се задъхват от риданията ми. Вече дори не мога да го видя пред мен. Всичко е като в мъгла, воднисто видение на цветове и размити форми.

- Ако ти отнемеш *теб* от мен, ти ще ми отнемеш *всичко*. Не разбираш ли? - казва той достатъчно високо, за да го чуя над себе си. - Ти си всичко за мен, Елин Уит. Ти си целият ми свят.

- Нямах право да го казваш, след като ти просто си тръгна! Нещата не стават така!

- Това ли е? - пита той, изправя се и тръгва да заобикаля дивана. Отдръпвам се в противоположната посока и той спира. - Наказваш ме заради това, че си тръгнах? Добре, нека изпитам болката, която си почувствала, когато аз си тръгнах....

Ръката ми трепери, когато я вдигам във въздуха, за да го накарам да замълчи. Тялото ми се тресе от ярост, тъй като мисля за нощта, когато изгубих бебето ни.

- Ти *никога* не ще можеш да почувстваш болката, която аз почувствах. Аз никога, *никога* няма да ти го причиня, дори и да исках. Нямах никаква представа - кипя аз.

- Не знам какво друго да направя. Аз...

- Ти не знаеш какво да направиш? За какво, Тай? Какво в шибания ти живот бе толкова лошо? - Ръката ми трепери, докато го посочвам с пръст. - Не може просто да идваш и да си отиваш, когато си поискаш. Не може просто да ти писне да си женен и...

- Не се случи това!

- Вече дори не ми пука! - крещя, слепоочията ми пулсират, докато кръвта се втурва през тялото ми. - Вече дори не ми пука - казвам отново, избърсвайки носа си с обратното на ръката.

- Напротив.

- Няма значение - смея се тъжно. - Как бих могла някога да ти се доверя, че няма просто да си тръгнеш, когато нещата станат трудни или скучни?

- Това ли си мислиш, че направих? - пита той удивен. - Мислиш, че просто ми е писнало от този живот и съм си тръгнал?

- Мда.

- Как си могла да си помислиш това?

- А както трябваше да си помисля? Заминаването ти беше ново падение, Тай, ново дъно. Ти никога преди дори не си и помислял да ме напуснеш и всичко необходимо бе едно малко...

- Ти ми каза да го направя.

Ръцете ми се вдигат във въздуха:

- Да, направих го. Прав си. Затова ти просто реши, че няколко седмици изобщо да не ми говориш, бе правилният отговор?

- Телефонът ми се счупи. Аз...

- Ами, ако имах нужда от теб?

Значението на въпроса ми го прекъсва, устата му виси отворена. Бавно главата му се накланя на една страна.

- Имаше ли?

Само го гледам. Не се усмихвам, без втренчени ками в негова посока. Само мрачен поглед, който нарушава равновесието му.

- Елин...

- Дали някога ще поискам да знам какво си правил?

Той все още не е възстановен от намека ми. Събирайки всичкия кураж, който мога, продължавам нататък. Задавам единствения въпрос, който, в зависимост от отговора, би отговорил на всеки друг.

- Тайлър, друга жена ли беше?

- Не!

- Имаш ли представа какви причини си измислях, за да накарам себе си да се чувства по-добре от случилото се? Имаш ли някаква представа истерията, която чувствах, без да знам дали си жив? След това от Петис чух, че си жив и здрав и всичко започна да се изяснява, че вероятно има друга жена...

Той се накланя напред.

- Няма друга жена!

- Откъде да знам? - питам задъхано.

Той заравя ръце през косата си, замирайки в корените.

- Искаш ли да знаеш защо си тръгнах?

- Сега няма значение - отговарям, несигурна дали това е истина.

Той понечва да говори, но спира на няколко пъти, сякаш се опитва да събере кураж, за да сподели каквато и тайна да е съдържал за себе си. Колкото по-дълго му отнема да каже истината, толкова по-уверена се чувствам, че не искам да я чуя.

- Спести си го - казвам, насочвайки се към кухнята. Ако той не си тръгнеше, аз щях да го направя.

- Чувствах се кастриран.

Стаята замръзва, зловеща тишина се спуска над мястото. Не говори, нито пък аз, когато той чака за някаква реакция.

- Така е - той свива рамене, гледайки в пода. - Ето ме тук, мъжът на къщата. Не можех да работя и стоях тук всеки шибан ден, наблюдавайки те как се убиваш от работа и се грижиш за къщата, за мен, плащаш сметките, докато аз не правех нищо.

- Ти беше ранен - казвам невярващо.

- И тогава - продължава той, сякаш получил допълнително сили, - всичко за което слушах бяха бебешки неща. Кога можем да правим секс, кога не можем. Какво не е наред при теб, какво би могло да не е наред с мен.

- Ами съжалявам, че съм искала да имам дете от теб! - избухвам.

- Аз искам да имаме дете. Искам да имаш шибана дузина от тях! - казва той. - Но, за Бога, Елин! Всичко стана заради това. Имах чувството, че не мога да го изпълня, сякаш стрелям с празни патрони и ти ме съдеше заради това, но се кълна във всичко, не вярвам, че в нас има нещо не както трябва, освен шибаното напрежение.

Премигвам обратно солени слъзи, когато истината се задържа на езика ми. Преди да мога да намеря кураж да му кажа за бебето, той отново проговаря и съм облекчена.

- Ти беше ядосана през цялото време и това ме отчайваше, и бе едно нещо след друго. Всеки път, когато един от нас отвори устата си...

- Ние спорехме - казваме в унисон. Разменяме тъжни усмивки, а аз навеждам глава.

- Не бях с друга жена. Не бях на хапчета, независимо какво ти е казал Петис. Да, взех онези пари, за да ги купя, но не го направих.

Поглеждайки нагоре към него, съдържам дъха си.

- Но си щял?

- Да. Няма да те лъжа. Просто взимах това, което ми е предписано, основно, въпреки че последната рецепта я свърших за половината време. Щях да отида да си купя още и просто да продължа вцепенението, в което изпадах, за да блокирам всичко останало. - Той прави няколко крачки към мен. - Но не го направих.

- Къде са сега парите?

- Използвах си, за да живея. Храна, гориво, всичко останало. - Лицето му се отпуска. - Направих го от страх. Ти ми каза да си тръгна и го направих. Просто... исках почивка от всички спорове. Мислих, че можем да бъдем известно време разделени, и наистина да прочистим главите си, нали знаеш? Защо да се връщам, ако нещата са същите?

Искам да му кажа защо съм се нуждаела от него, защо мълчаливо съм се молила да се върне, но не го правя, защото това може да изисква обяснение, което не съм готова да му дам. Скръствам ръце пред гърдите си, като външен израз да го държи настрана... и да държи мен да се протегна към него.

- Къде отиде? - питам.

- Фермата на Крюгер. Останах там, на тавана на една плевня на фермер, който баща ми е познавал. - Дъвче долната си устна, наблюдавайки ме.

- И аз би трябвало да повярвам на това?

- Да, скъпа, повярвай. Ако искаш можеш да им се обадиш и да ги попиташ. - Преглъща трудно, преди да изправи раменете си. - Не бях наркоман или поне не мисля, че бях. Но първите няколко дни, когато бях там, трябваше да се прочистя от обезболяващите. Беше ми лошо. Беше по-лошо, отколкото мислих, че ще бъде, но го направих. И ако бях преминал през всичко това пред теб, ти никога не би ме погледнала отново по същия начин - усмихва се тъжно той. - Ударих скалистото дъно, Ел.

Гърдите ми натежават от тежестта на думите му, които падат върху мен. Нямах представа, че при него нещата са били толкова сериозни. Част от мен иска да го прегърне, да го попита защо, а друга част от мен иска да го удари за това, че е бил толкова глупав.

Повече от всичко, гледам мъжа, който на повърхността, познавам повече от всеки друг. Но дали изобщо някога съм го познавала?

- Откъде знаеш, че отново няма да го направиш? - питам. - Искаш ли сега хапчета?

Той се усмихва с най-истинската усмивка, която съм виждала, откакто се върна.

- Не изпитвам интерес. Само към теб.

Съзнанието ми се замайва.

- Защо не дойде при мен? Защо не ми позволи да ти помогна?

- Точно затова си тръгнах, за да може да има някаква надежда, че бихме могли да поправим тона. Че аз бих могъл да поправам това. Нямах начин да ти позволя да ме видиш по този начин. Би могло да те засегне.

- Това все пак ме засегна. Това погуби брака ни.

Чертите му отново се втвърдяват.

- Бракът ни *не е* погубен.

- Тай, няма начин да се поправи това. Не и както го искаш. Не и както аз искам. Дори не те познавам. Искам да кажа, наркотици, Тай?

- Чист съм. Кълна се в Бог. Не бях зависим или нещо такова, просто се спуснах надолу по пътя, но се благодаря, че се задържах. Или може би ме задържа да не се уловя. Не знам - въздъхва той. - Ще поправам това, Елин.

- Как мислиш, че ще поправиш щетите, които причини, когато дори не знаеш всички последици?

- Кажи ми? - казва сериозно.

Поклащам глава.

Очите му помътняват, а гласът му е нерешителен.

- Елин, нуждая се от теб.

Поглеждайки надолу по коридора, гърдите ми се стягат. Спомням си седенето в банята, на няма и петнадесет крачки от мястото, което стоим, наблюдавайки как тоалетната вода се оцветява в розово след срещата с доктора ми. Чувствайки как част от мен напуска тялото ми, част от сърцето ми се откъсва.

Поглеждам към Тай.

- Да, добре, аз също имах нужда от теб.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

ТАЙ

Болката набраздява лицето ѝ, мъката ѝ е на показ за света, *за мен*, за да бъде видяна. Не издържам.

Ако има едно нещо на света, което да искам повече от всичко, това е Елин Уотсън. От момента, в който я видях до шкафчето ѝ, тялото ѝ в дънкови панталонки и жълт потник, който падаше от дясното ѝ рамо, и гризеше червена близалка, трябваше да я имам.

И най-накрая я имах. Обещах да се грижа за нея, да я защитавам, да я обичам. Застанал тук, виждайки последиците от това да не правя тези неща, ме разрушават отвътре.

Тя ме наблюдава през стаята.

- Спомняш ли си първия ден, когато те целунах? - питам, наблюдавайки как лицето ѝ омеква от спомена, който изниква в главата ѝ. - Исках да те целуна от дни, но се страхувах да не те притисна прекалено.

- Спомням си, че Линдзи ми каза да внимавам с теб. Това, че всички момичета те харесват, и че си играч - припомня си тя.

- Всички момичета ме харесваха - казвам, опитвайки се да я върна при мен. Опитвайки се да ѝ припомня, че аз съм хлапето, в което тя се влюби. - Но аз харесах *теб*.

- Всички казваха, че това е само, защото бях новото момиче - казва тя.

- Ами, познавам те от дяволски дълго време и днес те искам повече, отколкото в деня в коридора пред стаята по математика.

Тя поглежда през прозореца, с лека усмивка върху устните ѝ.

- Първия път, когато ме покани да изляза с теб, аз ти казах не. Всички в града те познаваха, всички те харесваха. Беше невероятно.

- Това не помогна през първия ти ден, един вид те дебнех, а?

Елин се раздвижи наоколо. Напрежението спадна от лицето ѝ, линиите около очите ѝ омекнаха, докато намек за блясък се връща в тях.

- Когато накара Петис да се разкара от мястото до мен на обяда, бях изплашена до смърт. Не можех да разбера какво искаш от мен.

- Мисля, че и двамата знаехме какво исках от теб - намигнах ѝ аз. - Задникът ти в тези къси панталонки....

Тя се смее, звукът е музика за ушите ми.

- В крайна сметка влезе в тях.

Правейки крачка по-близо до нея, тя не прави крачка назад. Въздъхвам от облекчение. Това е малка победа и съм много щастлив да я получа.

- Знаеш ли сега какво искам от теб?

- Тай...

- Просто искам съпругата си обратно, Ел. Искам живота си обратно.

- Не може просто да си върнеш - прошепва тя. - Нещата са изпепелени. - Тя ме поглежда през плътните си мигли. - *Аз бях изпепелена.*

- *Съжалявам.*

Тя въздъхва и поглежда бързо надолу по коридора. Преглъщайки тежко, тя се колебае един дълъг момент. Когато отново ме поглежда, нещо се е променило. Долната ѝ уста трепери, веждите ѝ се събират в съвместни усилия, може би да се овладее.

- Тайлър, можех да ти помогна. Ако ми беше казал как се чувстваш, през какво

преминаващ, бихме могли да го оправим. Но ти не ми се довери и аз не мога...

Сълзи отново се появиха и се протегнах към нея. Сърцето ми се напука в гърдите, когато тя отблъсна ръцете ми настрани.

- Спри - казва тя, гласът ѝ е лишен от всякаква сила.

- Искаш да стоя тук и да те наблюдавам как плачеш и да не искам да те утеша?

Усмивайки се през сълзите, тя разбива сърцето ми още повече.

- Можеш да си вървиш и ще плача сама. Напоследък станах доста добра в това.

- По дяволите, Елин. Какво имаме, ако се нямаме един друг? Всичко, което някога сме искали - всяка мечта, надежда, всяка идея за семейство и бъдеще - са завързани заедно. Ти не можеш просто да си тръгнеш от това.

- Не съм - казва тя, най-накрая разбивайки мълчанието си. - Ти го направи.

- Не съм. Тръгнах си, за да те защитя.

- Забавно, аз си тръгвам, за да се защитя.

Гласът ѝ се пречупва, и на мен вече не ми пука. Хващам я и я придърпвам към себе си, а тя, изненадващо, ми позволява.

Тя не прави усилие, за да ме прегърне, но не ми пука. Просто я прегръщам отчаяно.

- Бъдещето ни е пред нас - прошепвам, отмествайки косата от рамото ѝ. - Можем да оправим това. Ще си намеря нова работа, което ще ти хареса, защото знам, че мразеше мината, и най-накрая може да започнем да създаваме семейство.- Притискам целувка към върха на главата ѝ.

- Нямам търпение да видя как коремът ти се закръгля с бебето ми.

Тялото ѝ се разтриса. Прокарвам ръцете си надолу по гърба ѝ, несигурен дали тя се смее, или плаче.

- Ще боядисаме детската и ще стоя до късно, опитвайки се да разбере как да сглобя креватчето и всички бебешки....

- Спри - умолява тя, главата ѝ се заравя в тениската ми. - Моля те. Спри.

Притискайки я по-силно, чувствам как емоционално се отдръпна от мен. Тя изгради някаква бариера, която ме държи откъд, и трябва да разбере как бързо да я съборя.

- Заклевам ти се, ще бъда всичко, от което се нуждаеш. Аз ще...

Тя се отдръпва, устните ѝ са изпънати в права линия.

- Ти винаги си бил всичко, от което съм се нуждаела - казва тихо тя. - Не мога да си представя да бъда с друг мъж.

- Това е хубаво шибано нещо, защото няма да бъдеш с друг мъж - заявявам аз. - Ще го убия.

- Ти не си проблемът, Тай. Просто... - Тя се напруга, гледайки към пода.

Тази вечер тя е толкова разпръсната, и физически и умствено, и не мога да разбира какво причинява цялата тази нерешителност. Една минута е в ръцете ми, а в следващата ми казва, че иска да си тръгва, и никога да не те връщам.

Какво става, по дяволите?

Ужасно чувство пълзи по вените ми.

- Мисля, че има повече отколкото споделяш.

Тя преглъща и се обръща с гръб към мен, влизайки в кухнята. Следвам я.

- Елин?

- Трябва да си тръгваш - казва тя, а гласът ѝ е твърд.

- Аз *трябва* да разбира какво, по дяволите, се е случило, докато ме е нямало.

Тя отваря задната врата и се обляга на нея. Поглежда към мен без чувство, лишена от всякаква тъга, гняв или... любов.

- Тай, няма значение.

- Това са глупости - присмивам се на крещящата лъжа. Очите ѝ се разширяват, когато заставам изправен пред нея, следващите думи, които ще излязат от устата ми са тези, които не искам да казвам, но все пак трябва. - Не си с някой друг, нали?

- Боже, не! - казва тя шокирана. Очевидно е, че идеята е нова за нея, и това ме кара да въздъхна от облекчение.

- Благодаря ти, мамка му.

- Върви си, моля те, преди да се обадя на Джигс.

- Какво ще направи той? - ухилвам се.

Тя дори не трепва.

- Върви си, Тай.

Кръвта ми започва да кипва, юмруците ми се свиват. Ако тя си мисли, че това е приключило просто така, тя не е с проклетия си ум.

Погледът ѝ гори, тъгата ѝ се превръща в ярост. Чувствам, че караницата започва, промяна, с която сме твърде запознати.

- Това не е приключило, знаеш това, нали? - казвам, тръгвайки към вратата. - Сега си тръгвам, за да не започнем голям спор и да кажем неща, които не можем да си върнем обратно.

Тя ме наблюдава как достигам прага и аз спирам, желяейки тя да промени мнението си. Тя не го прави.

- Утре ще ти се обадя - казвам, наблюдавайки как очите ѝ се разширяват.

- Недей - шепти тя. - Ще подам документите, когато получа...

Смехът ми я прекъсва. Навеждайки се надолу, за да сме очи в очи, правя нещата кристално ясни.

- Няма да подпиша никакви шибани документи, Елин. Никога.

Тя вдишва рязко и аз ѝ оставям време да осъзнае думите ми.

- Ти си моя. Ти винаги ще бъдеш моя - казвам ѝ. - Проумей това с твоята красива шибана глава.

- Тръгвай си - казва тя на прага да се разплаче.

- Тръгвам си, но нека едно нещо е ясно - предупреждавам я аз. - Напускам тази къща, защото *ти ме молиш да го направя* и защото каквото и да излезе от устата ми от тук нататък няма да направи за никой от двамата ни добро. - Прочиствам гърлото си, опитвайки се да достигна до останалите думи през бучката заседнала там. - Напускам къщата, Ел. Не напускам теб. И ще се върна.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

ЕЛИН

Вратата скърца, след като съпругът ми излиза. Задържам дъха си, наполовина надявайки се той да влезе вътре, наполовина надявайки се да чуя запалването на пикапа му.

Секунди по-късно последното се случва и аз издишам. Треперещо и колебливо се опитвам да остана колкото мога по-тиха, докато слушам как обръща надолу по алеята и излиза на пътя.

Оглеждам стаята, енергията му е все още тук. Въпреки че му казах да си тръгва, въпреки че той трябваше да си тръгне, защото оставането му тук само би направило нещата по-трудни в дългосрочен план, той моментално ми липсва.

Кожата ми все още пее от докосването му. Одеколонт му се е задържал върху ризата ми, въздух целунат от присъствието му. Това ще бъде много, много по-трудно, отколкото си мислех.

Телефонът ми звънва до мен и го вдигам.

- Здравсти - казвам, прочиствайки гърлото си.

- Здравсти, Елин. Корд е.

Усмивам се при звука на гласа на приятеля ми.

- Какво става?

- Бях с Тай, когато той чу това, което каза Петис. Мислих, да се отбия и да видя дали е при теб. Нали знаеш да се уверя, че тази вечер няма да го арестуват и т.н. - казва той небрежно колкото може. - Видях го да излиза от твоята алея, но не отговаря на мобилния си.

Преглъщайки риданието си, не знам какво да кажа.

- Тай е добре.

- Как си *ти*?

- Не знам - прошепвам.

- Аз съм пред къщата ви. Искаш ли да се дойда?

Светлината от фаровете му минават през прозореца на всекидневната и мигновено облекчение ме залива.

- Да, защо не?

Разговорът прекъсва и след няколко секунди той почуква на входната врата. Отварям и го пускам вътре.

Корд пристъпва, облечен е в тъмни дънки, бяла тениска и кафяво горнище. Изглежда като изискан съсед с неговия чист спретнат вид и лек приятен характер.

- Как си? - пита той, сваляйки горнището. - По дяволите, тук е горещо.

- Държа топло - казвам и оглеждам термостата. - Тай винаги държи по-хладно...

Очите ми се навлажняват при звука на името му. Спомням си всичките спорове, които сме водили за термостата, как единият от нас иска да го промени, а другият веднага го връща обратно. Това наистина е едно от малкото неща, върху които така и не успяхме да се разберем.

Корд ме наблюдава внимателно.

- Днес наистина ли си подала молба за развод?

Свличам се на дивана.

- Не. Само отидох да видя как да го направя.

- Това е наистина голямо нещо - коментира той, сядайки на стола от другата страна на стаята. - Сериозно ли го мислиш?

- Направих го, нали?

- Това не означава, че си го искала.

Главата ми е в ръцете и чувствам как костите ми се смачкват, когато изтощението се настанява.

- Ще бъда честен - казва Корд, прекъсвайки мислите ми. - Не изглеждаш като жена, която е направила нещо, в което вярва.

- Корд, направих това, което трябва да направя.

- Не, не мисля така.

- Какво, за Бога, знаеш ти за брака ми? Откъде знаеш какво съм направила или не трябваше да направя? - питам раздразнена.

- Защото никой не е опрял пистолет до главата ти, казвайки да отидеш при адвокат или са дръпнали спусъка - казва той, напълно незасегнат от погледа, който му хвърлих. - Срещнала си се с някого за развод. Това не е малко нещо.

- Без майтап - подигравам се, поклащайки глава.

Корд въздъхва и се обляга на стола.

- Мразя това.

- Да, ами, присъедини се към тълпата.

Веждите му се повдигат към тавана.

- Разбира се, че мразя това - прошепвам, отпускайки се назад върху възглавниците. - Мислиш ли, че това е начинът, по който съм видяла, как продължава животът ми?

- Тогава да задържим нещата и да измислим начин да го избегнем.

- Корд, няма начин да го избегнем - срязвам го.

Ъгълчетата на устата му се извъртат нагоре и той присвива очите си.

- Тогава ти не си жената, която мислих, че си.

- Моля?

Той присвива рамене.

- Твърде много съм те надценил, Елин.

- Какво? - Накланям се напред поразена. - Твърде много си ме надценил? Майната ти, Корд.

Той се смее, това само ме кара да подлудея.

- Значи аз съм лошата тук? - Запалвам се. - По някакъв начин аз съм задникът, защото искам да знам възможностите си? Тай може да има свободата да прави каквото, по дяволите, си иска, докато аз съм тук, губейки нашето бе...

Затварям устата си, точно преди да кажа тайната си. Буря се търкаля по лицето му, докато очите му се спускат към ръцете ми върху корема и после обратно към очите ми.

- Недей - казвам, гласът ми е колеблив, докато очаквам отговора му.

Той издиша, дъхът изсвирва през зъбите му.

- Нещата започват да стават малко по-ясни.

- Радвам се за теб. Сега можеш да си вървиш и да вземеш със себе си всички допълнителни неща, които ми каза заедно със себе си. И дръж устата си затворена за... каквото и да си мислиш, че си разбрал - предупреждавам го гневна, колкото мога, пъхайки ръце в джобовете си и далеч от корема.

Той не се помръдва, просто ме наблюдава.

- Все още мисля, че твърде много съм те надценил - казва най-накрая той.

Ръцете ми политвам във въздуха.

- Корд, на две секунди съм от това да те удара в лицето.

- Благодаря - подсмивва се той. - Току-що доказа гледната ми точка.

- И как така?

- Ти *си* борец - казва той, навеждайки се напред, за да опре лакти на коленете си. - Винаги си била. Спомняш ли си времето, когато Габриел Доналдсън бе отстранена за участие в бой, когато онова ново момиче ѝ скочи в гръб в коридора? И след три дни, центърът на баскетболния ни отбор участва в бой и никой не реагира, защото имаше мач?

- Да - смея се. - Отидох в канцеларията и казах разни глупости. Самата аз бях отстранена. Директор Макей е идиот. Точно затова му дадох да разбере с момчетата. Разплата.

- Точно така. Ти винаги си била тази, която отива да води битки за някого, когато почувстваш, че нещо е правилно. Правиш го за децата в училище, онази година отиде при Макей, когато Джеймс имаше проблеми, спомняш ли си?

Кимвам, не виждайки до къде ще доведе това.

- Говори направо.

- Виж, ти се бориш за всеки и всичко. Защо не се бориш за брака си?

- Не ми излизай с това пред мен! - крещя, ставайки от дивана.

- Излизам с това, защото това се нуждаеш да чуеш, скъпа моя.

- Нямах представа какво имам нужда да чуя! - Кръвта бумти в ушите ми, а челюстта ми е толкова стегната, че чак ме боли. - Не може да идваш тук и да ми казваш какво трябва да направя, и как трябва да се чувствам. Не знаеш какво съм преживяла!

Не мога да го погледна в очите и да видя съжаление. Тежестта на погледа му е достатъчна да знам, че знае, или има доста добра представа на това, което съм преживяла.

Корд застава пред мен, придърпвайки ме към гърдите си, преди да го осъзная. Прегръдката му е обикновен, платоничен акт, от който се нуждая повече, отколкото съм осъзнавала. Когато отстъпва и ми се усмивва, аз съм малко по-стабилна.

- Не те съдя - казва той, а богатият му глас е мек. - Само ти казвам, че трябва да се довериш на инстинктите си.

- Откъде знаеш какво казват инстинктите ми?

- Ще спреш ли да ми отговаряш с въпроси? - подсмивва се той. - Елин...

Той прави кръг, преди да застане пред секцията. Той повдига снимка на всички ни - аз, той, Тай, Джигс и Линдзи - няколко седмици слез дипломирането ни. На езерото сме, с огромни усмивки и със знаци за мир, обърнати към фотоапарата.

- Знам колко лесно е да се потопиш с главата си - казва той. - Адски лесно е да седнеш и да мислиш за всичко, което не е наред и да мислиш за изход, защото си отчаян болката да спре.

Той отново ме поглежда, очите му са мрачни.

- Дипломирането беше трудно за мен. Всички бяха толкова щастливи, планирайки животите си, знаеш нали? - Той се насили да преглътне, ръката, която държи снимката, се отпуска отстрани. Поклаща я напред и назад и отново. - Аз просто продължавах да мисля как официално да остана сам.

- Корд, това не беше вярно - казвам бързо.

- Не, беше. Приемните ми родители ми дадоха ясно да разбере, че обмислят да вземат друго дете и трябва да си намеря място, където да отида. След завършването ми не бяха получили чека си от щата, а те се нуждаеха от този доход. Разбиха го, искам да кажа, това

беше тяхната работа, но имах седмица да намеря начин да се погрижа за себе си.

- Отглеждането на едно дете не трябва да е работа - казвам, а пулсът на сърцето ми се повишава. - Трябва да приемеш децата, защото ги обичаш. Не заради чека.

Раменете му се повдигат и спадат.

- Беше каквото беше. Не знам защо си мислих, че ще остана след това. Предполагам, защото бях с тях най-дълго от останалите приемни семейства, където съм бил. Грешката беше моя.

- Корд...

Той ме прекъсва с махане на ръка.

- И така в онзи ден бяхме на езерото, всички ние, и вие говорехте за плановете си и т.н., а аз просто продължавах да мисля колко съм прецакан. Не знаех след няколко дни къде ще отида да спя. Всички щяхте да имате големи партита, организирани за вас от семействата ми, а аз имах седмица, за да се махна от моя семеен дом.

- О, Корд - казвам, пресягайки се за ръката му.

Той се усмихва, но не я поема.

- Онази нощ - казва той с дрезгав глас, - отидох до езерото Дъгър. На същото място бях стоял с майка ми, когато дойде да ме посети единствения път в живота ми. Седях на старите железопътни релси, които минават над водата и мислих за всичките възможности, които имах. Колкото повече мислих, толкова по-лошо се чувствах.

- И с право - казвам, взимайки ръката му в своята, въпреки че той се опита да я издърпа. - Корд, не си могъл нищо да направиш за това, което твоите родители и приемно семейство са ти причинили. Имаш всяко право да се чувстваш зле от това! Ти беше осемнадесетгодишен..

- Знаеш ли, че Джигс и Тай ме намериха онази нощ?

Поглеждам дълбоко в очите му, по-тъмни отколкото някога съм ги виждала. Студени тръпки ме разкъсват.

- Не - казвам. - Не си спомням да са ми споделяли нещо.

Той издърпва ръката си от моята и слага снимката обратно на полицата.

- Е, направиха го. В онзи ден, не знам дали беше щастливо стечение на обстоятелствата или са ме търсили, но те ме хванаха на около тридесет секунди от това да скоча от релсите.

- Можел си да умреш!

- Това беше целта.

- Корд! - ахвам, а ръката ми политва към устата.

- Знам - казва простичко той. - Лудост, нали? Но в онзи момент в живота ми, всички изглеждаха толкова щастливи, а аз бях на ръба да взема *безумно решение*. Просто исках болката да спре. Исках решения. Исках да спра да бъда различен. Ако те не бяха дошли, когато дойдоха... - Той се обръща и докосва носа ми. - Аз нямаше да бъда тук.

Заше метена вървя назад, докато задната част на краката ми не се удрят в дивана и аз падам върху възглавниците.

- Твоят мъж и твоят брат спасиха живота ми, Елин.

Множество спомени се надпреварват в мен и всичко си застава на местата.

- Затова остана у нас точно след това.

- Да - усмихва се той. - И защо баща ти ме заведе в мината, а именно защото Джигс го помоли да ми помогне.

- Как така никога не съм узнала това?

- Не е нещо, което искаш да разпространяваш - смее се. - С Линдзи винаги сте били много мили с мен. Добри момичета, и двете. Нямах представа колко много пъти в живота ми сте ме карали да се усмихвам и това беше единственото време, когато съм се чувствал щастлив през някои дни.

Думите ме предават. Няма как да отговоря на това.

- Вие, приятели, бяхте единственото постоянно нещо в живота ми. Вие никога не ми обърнахте гръб.

- Ние сме твои приятели, Корд - задавам се аз.

- Майната му на това. Вие сте семейството ми. Единственото семейство, което имам.

Думите му са отчетливи, ясни и попадат твърдо в сърцето ми.

- Точно затова съм тук. Защото не мога да стоя отзад и да гледам как да гледам как правите тази грешка. Вие ме издърпвахте толкова много пъти в живота ми и трябва да опитам сега да издърпам вас.

- Уау - казвам, все още опитвайки се да приема историята на Корд. - Моят брак и това, което ти се е случило са две различни неща.

- Не съвсем - казва той. - И двамата сме затънали от сбор от обстоятелства и вземаме решения във вихъра на момента. Нито едно, от които са добри, и с ясно съзнание решения.

- Корд, какво искаш да направя? - въздъхвам. - Всичко е разбито. Не мога да му вярвам. И не мога да му кажа... неща - преглъщам - които една жена трябва да иска да каже на съпруга си.

- Трябва да му кажеш за... това.

- Защо? Ще му помогне да се почувства по-добре с решението си? Затова, че имам някакъв фатален недостатък и никога няма да мога да му дам това, което иска?

С ръце върху кръста си, той поклаща глава.

- Знаеш, че няма много голяма разлика между това, което казваш, че Тай ти е причинил и това, което ти му причиняваш.

Поразена, челюстта ми увисва до земята.

- *Тай ме напусна*, Корд. Той. Ме. Напусна. Той се изнесе оттук, по шибани лекарства, от това, което чух, и изостави всеки, който го обича. Не мога просто да забележа това под килима.

- Той се е опитвал да се справи с нещата. Той е взел решение по средата на много неприятности, точно както направих и аз, и точно каквото правиш и ти. Виждаш ли колко глупаво е това?

Започвам да отговарям, но той ме срязва.

- И колкото по-дълго не правиш нищо, за да го...

Той поглежда към корема ми за един дълъг момент. Трепвам под неговия внимателен поглед, неговата наблюдателност ме пронизва до точка на болка.

Покривайки корема си с ръце, по някакъв начин да защитя тайната и гордостта си не мога да отговоря на намеците му. Ужасена съм да стигна до там.

Той кимва, отклонявайки очите си от моите.

- Съжалявам, Елин.

Единствена сълза се спуска надолу по бузата ми, обикновените думи, с които за първи път някой има шанс да ме утеши след загубата, освен Линдзи. Думите са почти топло одеяло над разкъсана ми душа, успокояващо раздърпани, самотни ръбове от загубата на нещо толкова безценно.

Наблюдавам как приятеля ми ме гледа и не казваме нищо; той не омърсява момента, заявявайки своята неумираща скръб за мен, или да ми казва, че всичко ще е наред. Той прави това, което прави Корд, и просто знае, че присъствието му е достатъчно. Той е тук.

Подсмърчайки се изправям отново, този път краката ми леко треперят. Тежестта по някакъв начин беше вдигната, просто защото някой друг знае какво се е случило. Но в същото време страх започва да се настанява в мен.

- Корд - казвам, подсмърчайки отново, - моля те, не казвай нищо.

- Не е моя работа, за да казвам. Но, Елин, трябва да кажеш на съпруга си.

Фактът, че той нарече Тай „мой съпруг” не остава незабелязано.

- Обадих се да му кажа, но той не отговори - казвам тъжно.

- Той все пак заслужава да знае.

- Аз ще реша какво заслужава да знае - противореча му аз. - Аз трябваше да мина през загубата на това бебе сама. Това беше, до сега, най-трудният ден в живота ми - по-труден от онзи, в когато го гледах как си тръгва или слушайки как телефонът не се вдига с дни или да поискам развод. И аз се справих сама. Затова съм доста сигурна, че от сега нататък, мога да реша колко много от всичко искам да направя.

Той поклаща глава, явно не приемайки малката ми реч.

- Съгласен съм, че не трябваше да си тръгва. Повечето от причините за постъпката му бяха напълно егоистични. Но той също така се опита да те защити.

- Не излизай с това пред мен, Корд - изстрелвам.

- Дори и да не е бил напълно зависим, тези боклуци се ебават със съзнанието ти. Разбирам, че не е искал да се откаже от тях пред теб. Дори и да ги е взимал само в продължение на няколко седмици, той ще има няколко лоши дни. Знаел го е и не е искал ти да го видиш. Това би могло да преебе *двама ви*. - Той смръщва вежди. - Не мислиш, че ако е знаел за аборта е нямало да се прибере, нали? Защото ти гарантирам, че това момче щеше да е тук. *Гарантирам ти го*.

Избърсвам сълзите си, които сега извират по-бързо и силно.

- Не исках да се прибере, за да ме утешава, ако не иска да бъде тук, а той очевидно не искаше.

- Не си справедлива.

- Животът не е справедлив, Корд. Не знам ли и двамата това?

Той сваля горницето си от стола и тръгва към вратата, слепоочието му пулсира. С ръка върху бравата, той се обръща да ме погледне.

- Не взимай решения, защото искаш болката просто да спре. Не губи Тай, защото си ядосана или наранена, или объркана. Бъди умното момиче, което знам, че си.

Вратата се отваря и хладният нощен въздух ме удря в лицето. Не съм сигурна дали от студа на бриза или от суровата реалност на думите на Корд, е това, което ме кара да потрепера.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

ТАЙ

Вратата към салона е отворена, подпряна от голяма кофа за боклук. Това е работа на Джейсън. Хлапето тренираше толкова усилено, че повръщаше почти всяка вечер. До час от началото на тренировката, той изтичва до вратата и повръща вечерята си в кошчето.

Всяка вечер.

Скъсва се от работа не само защото има колежи, които го оглеждат за стипендия, и които биха му дали път да се махне от този град, когато той не може да си позволи друг начин. Но неговата стрелба от отскок му дава известна слава на полето. Всеки знае името му, знае „Джейсън от Джаксън”, точно като едно време знаеха Тай от тук. Единствената разлика е, че аз ще направя всичко по силите си, за да го видя да постигне повече от това да работи в мината за въглища след десет години.

И това започва от идването ми тук тази вечер.

Луната виси блестяща отгоре, звукът на топки удрящи каучуковата настилка на салона ехти над паркинга. Увивам якето си около мен, опитвайки се да запълня празнината в гърдите ми, също толкова, колкото и да се опитам да се защитя от хладния въздух.

Празен съм. Аз съм една черупка, призрак на живота, който веднъж съм живял толкова трепетно. Но разликата тази вечер от много предишни нощи е тази: мога да почувствам *мен* някъде вътре в тялото ми. Искрата, която използвах, за да почувствам кога да се събудя и да посрещна деня си - при прекарване на сутрешни смени в мините до Джигс и Корд, вечерите с Елин, преди тренировките по-късно - се върна. Тя трепти, расте, започва да гори, също като моята увереност, осъзнаването, че трябва да хвана живота си за рогата или да наблюдавам как отдалечаването става все по-видимо.

А аз няма да гледам как Ели или момчетата се отдалечават.

Колкото и да ми е неприятно, че Елин се е срещнала с Паркър, и още повече ми е неприятно да го чуя от Петис, то е точно това, от което се нуждаех, за да си изясня нещата.

Когато влизам в салона халогенните лампи светят. Маратонките скърцат върху пода, както и свирката на Рейнолдс.

- Добра работа! - крещи той.

Завивам около ъгъла и спирам до трибуните. Дъстин марширува през полето и спира на сантиметри от лицето на тренъора. Нещата се разгорещават, пръсти опрени в гърдите, вени изпъкват.

- Дъстин, отивай под душовете! - извиквам.

Всички глави се обръщат към мен. Челюстите увисват до земята. Очите ми остават забити в играча ми.

- Чу го - казва Рейнолдс, гърдите му се повдигат и спадат.

- Той не е моят тренъор - ръмжи той, обръщайки се към Рейнолдс. - Ти си.

Рейнолдс не отстъпва.

- Това е неговият отбор. Знаеш това. Сега отивай под душа, както ти беше казано.

Никой не отронва и дума, докато пресичам залата. Когато достигам Дъстин, очите му са разширени. Само няколко пъти е виждал този поглед върху лицето ми и никога не е завършвало добре за него.

Обичам това хлапе. Дори няколко пъти съм го канил на вечеря у дома, а Елин държи под око обучението му. Но отношението му може да бъде нещо свирепо, нещо, с което се опитвам да се оправя, защото съм бил там, откъдето идва. Родителите му са напуснали града, докато е

бил в къщата на приятел, и е бил на седем години. Оттогава е бил оставен на приемна грижа, местил се е от къща на къща, от училище на училище. В Джаксън е от пет години, две от които е в отбора. Слушал съм достатъчно истории, виждал съм достатъчно от неговия напрегнат живот, за да изпитвам съпричастност към момчето. И все пак моя е работата да го науча да управлява гнева си и да се държи като мъжа, който ще стане, независимо с труден живот или не.

- Извини му се - казвам през стиснати зъби.

- Кара ни през последните двадесет минути да правим самоубийствени маневри!

- Не ми пука, ако ви е карал да ги правите по време на цяла тренировка. Не се отнасяй с неуважение към треньора си. Извини се или се махай оттук.

Трепване на нещо се втурва през очите му и си го отбелязвам.

- Всички, ела те тук - казвам.

Момчетата се събират наоколо, топките са опрени на бедрата, пот капе от брадичките им. Наблюдават ме със смесица от трепет и уважение, което ме кара за замълча.

Този отбор, всички петнадесет играчи, стоящи пред мен, са моя отговорност. Те са моите момчета, моят отбор, моята група от хлапета, които да вдъхновя и окуража, дори и да бях подал официално оставка. Не мога да ги разочаровам повече, отколкото вече го направих.

Поемайки дълбоко дъх се обръщам към всички.

- Как сте? - питам.

Те кимват, мънкайки своите типични „добре”, „бива”, „всичко е наред” и ме изчакват да продължа.

- Вижте, момчета, искам да ви кажа, че съжалявам.

- Не, Тренер, всичко е наред... - започва Джейсън, но му махам да замълчи.

- Знаете ли какво? Не е наред - казвам и го поглеждам в очите.

- Не, не е - казва Дъстин, изправяйки раменете си.

- Къде бяхте? - пита Поли, високо хлапе с руса коса.

- Да, Тренер... - Въпросите се изсипват върху мен във вихрушка, някои питат от загриженост, други гласове са на прага да избухнат.

Поемам си дълбоко дъх.

- Момчета, дайте ми минута. – Прокарвам ръка през косата си. – Вижте, разбирам защо сте ядосани. Имате пълното право да бъдете. Ако някой от вас иска да говорим лично, нека ми каже и ще се срещнем след тренировката или ще организираме риболов този уикенд и ще оправим нещата, става ли?

Енергията в стаята се успокоява, намалявайки с няколко нива. Дишам много по-лесно.

- Всички ми давахте сто процента от себе си всяка вечер на игрището - продължавам. Някои от вас го правят от четири години. И аз подадох оставка и не ви уважих достатъчно за да застана пред вас. Не бях прав да го правя.

Протягайки ръце Джейсън ми подава топката. Усмивам му се и той ми отвръща със същото.

- Обичам баскетбола - казвам, прехвърляйки топката между ръцете си. - Това добро съревнование, забавен начин да измине известно време. Но вие знаете какво друго е, на какво учи?

- Работа в екип - отговаря тихо Джейсън, несигурен дали това не бе реторичен въпрос.

- Точно така. Научава ви да разчитате на момчетата около вас. Затова, когато Джеймс има лоша нощ и не може да удари таблото...

- Хей! - възкликва той на смеха на приятелите му.

- Когато това се случи - усмихвам се, - имаме Дъстин или Поли, или Мат, които да продължат. И не сте само вие, индивидуално там, срещу противника. Там сте всички вие.

Подхвърлям топката няколко пъти, опитвайки се да събера мислите си заедно, когато тишината е разбита от Джейсън.

- Знаеш ли, Тренер - казва той, прочиствайки гърлото си. - Там не са само петнадесет. Там са седемнадесет. Там са Рейнолдс и вие.

Усмихвам се на титулярния ми нападател.

- Каквото и да ви се случи, ние също ще бъдем до вас. Точно като на игрището. Ако пропуснеш стрелбата, ние ще сме зад гърба ви - казва Джейсън.

- Но вие спряхте да играете - предизвиква Дъстин, очевидно най-засегнатият от заминаването ми. - Вие просто си тръгнахте от отбора.

- И сгрехих - казвам, обръщайки се да го погледна. - Затворих се в себе си и забравих за отбора си. Забравих за много неща. Понякога... - Свеждам погледа си към пода. - Понякога е по-лесно да избягаш и да се опиташ да се справиш сам с нещата, защото не искаш хората да те видят как се бориш. Но всичко, което прави е...

- Да подведе отбора си – намесва се Дъстин.

- Да – свивам рамене, поглеждайки го многозначително. – Подведох отбора си и още много хора с идеята, че им правя услуга. Момчета – казвам, поглеждайки ги – подведох ви. Надявам се да приемете извинението ми.

- Разбира се – казва веднага Джейсън.

Поглеждайки към реда тийнейджърски лица, те всички кимват с главите си.

- Отборите работят само, когато се уважаваме взаимно, когато сме отворени един към друг, когато се борим. Този отбор не спира да бъде отбор, когато прозвучи свирката. Аз забравих това. Нека всички се поучим от грешката ми.

Поглеждам към Дъстин с ъгълчето на окото. Той очертава с върха на обувката черната линия, преди да погледне към Рейнолдс.

- Хей, човече. Съжалявам.

Рейнолдс го хваща за рамото и го разтриса.

- Всичко е наред. Седмицата тук беше тежка.

- Тренер, връщаш ли се? – пита Джейсън.

С поглед към Рейнолдс, той очаква отговора. Присвивам рамене и той се смее.

- Да се надяваме.

Е, ще се върне – въздъхва Рейнолдс, слагайки свирката в устата си. – Твърде стар съм за тези глупости. Вие, момчета, ме убивате.

Смах изпълва салона и въздъхвам от облекчение. Това. Това е, което правя, кой съм и чувството е адски невероятно да се върна и да си го припомня.

- Изглежда сякаш ми бяхте върнати. Пийнете и да видим в каква форма сте – казвам им аз.

Всички отиват до охладителите с изключение на Дъстин. Веждите му са свъсени и отнема топката от ръцете ми.

- Добре ли си, Тренер?

- Ще бъда. – Намигвам му. – Ще ти кажа, че все пак се чувствам по-добре да бъда отново тук.

Той кимва и дъвчи долната си устна.

- Днес видях госпожа Уит.

- Така ли? – питам го, опитвайки се да не позволя на факта, че е спомената, да ме разтърси леко.

- Тя каза, че се надява тази вечер да дойдеш.

- Да, ами, ето ме тук.

Топката се прехвърля между ръцете му, нервността му подсказва, че нещо се е случило.

- Дъстин, какво е станало?

- Аз... ъм... - Той си поема дълбоко дъх. – Тренер, минала седмица се забърках в някои неприятности.

- Какво се случи?

- Нищо, наистина. Искам да кажа, не съм направил нищо. Бях обвинен, че съм изпратил няколко имейла на учител, което не съм направил. Не бих направил това – казва той, поклащайки глава. – Директорът нямаше да го разгледа, дори и след като му казах, че учителят не ме харесва. Просто ме отстрани за три дни.

- Какво? – казва, а челюстта ми се стяга. – Все още ли си отстранен? Кога е било това?

Проклинам себе си, че не съм бил до него. Дъстин не би направил това; той не е такова хлапе. И ако бъде отстранен, това би съсипало шансовете му за стипендия, което означава, че цялото му бъдеще ще бъде съсипано. Той ще свърши... като мен.

- Беше миналата седмица. Но спокойно – казва той, усмихвайки се на паниката върху лицето ми. - Госпожа Уит ме видя на паркинга. Идваше в гимназията за часовете по информатика и попита защо не съм в час. Казах й, че си тръгвам заради това, което се е случило, и тя ме хвана под лакътя, и ме поведе обратно в кабинета.

Гърдите ми се разширяват при мисълта, че съпругата ми е направила това за Дъстин. Това е моята вечност, жената, която обичам. Малкият питбул пъхнат в това ангелско тяло, бореща се за това, което тя иска. Тя е готова да се откаже от нас. Какво говори това за мен?

Раменете ми се прегърбват и той го забелязва.

- Не се притеснявайте – казва той, неправилно разбирайки реакцията ми. – Госпожа Уит ги накара да проверят сървъра и разбраха, че не съм аз. Тренер, все още съм в отбора.

- Добре. Това е добре, приятел.

- Да, е... - Той прави крачка назад, за да ми даде известно пространство. – Ще отида отзад малко да се разгрея. Може ли?

Кимвам окуражаващо, но мислите ми не са там. Нито сърцето ми. И двете са на Каунти Роуд 211 в малката бяла къща с черни капаци.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

ЕЛИН

Чантата ми удря масата с трясък.

Трепвам, поклашам ръка, за да ѝ върна малко от живеца. Голямата ми пазарска чанта е напълнена с документи за класа и арт произведения, за да им се сложат етикети, а аз съм смъртно уморена. Това вероятно е, защото снощи не спях и десетте чаши с кафе, с които се наливах днес, се изпариха, оставяйки ме с късна следобедна умора.

Проклет Тай.

Цял ден, съзнанието ми се скиташе като вятъра. То течеше от миналото, от спомените на Тай, към бъдещето и какво би било без него. Последното присви стомаха ми. То създава нуждата да се свия в ъгъла, да затворя очи и да се престоря на мъртва. Защото точно така се чувствам, когато помисля за живот без него- мъртва.

Всичко е толкова объркано.

Всяка част от живота ми е докосната от Тай, увита около него, смесена с него по някакъв начин – назад, чак до гимназията. Всеки спомен, който имам, той е в него. Неговото лице виждам, когато съм изплашена, неговия глас чувам, когато имам нужда от утеха, негово е докосването, което пожелавам, когато се чувствам самотна.

- Осъзнаваш, че причиняваш на Тай точно същото нещо, заради което си му ядосана, нали?

Инсинуацията на Корд звънти в главата ми през целия ден, смущавайки ме, когато най-малко очаквам. Това ли правех? Да, задържах информация, но това е нещо, което щеше да знае, ако не си беше тръгнал. Това е разликата.

Така мисля.

Влизам в спалнята си. Събличам дрехите и обувките си от работа и навличам долнище и суичър с качулка. Всичко правя на автопилот. Тялото ми извършва движенията, докато съзнанието и сърцето ми водят свой собствен спор.

Съзнанието ми мисли, че трябва да съм логична и справедлива и да кажа на Тай за аборта си. Сърцето ми знае, че няма да мога да мина през този разговор и изпитва нужда да ме защити. Устата ми не иска да вземе страна и изтърсва грешното нещо.

Страхувам се, просто и ясно.

Когато влизам отново в кухнята, виждам, че телефонът ми премигва на плота с гласово съобщение.

“Здравей, Елин. Паркър е. Искам да знаеш, че следобед съпругът ти беше в кабинета ми. Осведоми ме, че няма да сътрудничи за развода, ако продължим напред. Сигурен съм, че знаеш това, но исках да разбера дали намерението ти се е променило по някакъв начин. Моля те, обади ми се утре.

- Ъгх - стена, пускайки телефона върху плота. Заравям глава в ръцете си и се облягам на стената. - Защо трябваше да се толкова дяволски упорит?

Усмивка докосва устните ми, въпреки че се борех. Нещо в това, че той иска да се бори за нас, за мен, ме кара да се чувствам добре. Въпреки мисълта, че ще бъде по-лесно, ако той можеше просто да ме пусне, да сложи край на нас, част от мен, дълбоко в сенките на вътрешностите ми, се наслаждава на факта, че той не иска.

Отвън се чува хрущене на чакъл и поглеждам през прозореца. Пикапът на Тай спира зад

колата ми и той излиза навън.

Дъхът ми секва в гърлото. Независимо колко пъти съм го виждала в живота си, той все още ме кара да дишам трудно.

Той дори не поглежда към къщата. Вместо това отива на задната част на пикапа. Мога да го чуя да удря нещо и затваря багажника.

Чакам, но той не идва към вратата. Чакам още, но нищо.

Обувайки чифт гумени ботуши, излизам навън. Сърцето ми думка в гърдите в смес от въннение и страх. Виждайки го, ще направи тази нощ дълга и самотна.

Заобикаляйки ъгъла, го виждам по средата на поляната с гребло. До него има купчина от стари дрехи и спирам на сред крачката. Той поглежда нагоре държейки греблото, а върху устните му има малък намек за усмивка.

- Как бе денят ти?

Раменете му се огъват под кафявата термична риза, докато работи с греблото напред назад. Бедрата му изпълват дънките и се моля той да не се обърне, защото не искам да виждам задника му. Не и в тези дънки. Мили Боже.

- Да не си глътна езика? - дразни ме той, пускайки греблото. Отправля се към купчината и вдига едни чифт кадифени дънки, които двамата бяхме купили преди почти десет години от Добра воля.

- Какво правиш, Тай?

- Какво си мислиш, че правя?

Той ме пренебрегва и започва да пълни крака на дънките. Просто наблюдавам с изумление, че след всичко, което се случи, той е тук. Правейки това. Както го правехме през последната декада. Заедно.

Най-накрая той поглежда нагоре.

- Там ли сте стоиш, или ще дойдеш тук, и ще ми помогнеш да направя това плашило?

- Аз... - Безмълвна съм. Не трябва да му помагам. Трябва да го накарам да си тръгне. Но откривам, че вървя през поляната и хващам дънките. Възнаградена съм с една мегаватова усмивка.

- Мисля, че този уикенд, когато се предполага, че ще дойде дъжда, ще сложи край на дните на плашилото. Реших, че е по-добре да го направя днес, преди да стане прекалено късно – казва той, работейки по втория крачол.

Наблюдавам го, веждите ми се присвити.

- Защо правиш това?

- Защото това е което правим – казва той, издърпвайки връзки от джоба си и затягайки ги около отворите за краката.

- Тай – протестирам, докато той взима дънките от мен, и ми подава ризата. – Трябва да спреш това.

- Да спра какво?

- Спри *това*.

Той се отправя и ме поглежда. Парчета от сухи листа са се пръснали по ризата и в косата му. Искам да се пресегна и да ги махна, да докосна бузата му, но отказвам. Едва.

- Не може повече да идваш тук и да правиш тези неща. Те повече не са *нашите* неща.

- Минавали сме през това – промърморва той. Ръцете му достигат до купчината и издърпва кафяви листа, наблъсквайки ги в ризата с повече от необходимата сила. Отдръпвам се.

Той въздъхва, освобождава дъх, което звучи така, сякаш го е сдържал цяла вечност.

- Няма да ти позволя да си тръгнеш от мен. Ако трябва да прекарам следващите десет години, спечелвайки те обратно, ще го направя. Готов съм да го направя.

Искреността в очите му кара долната ми устна да потрепери.

- Обещах ти в добро и лошо, докато смъртта ни раздели. Това е лошата част. В момента се стремя към по-добрата.

- Тай...

Думите ми секват от изражението на лицето му.

- Дори това да ми отнеме до частта „докато смъртта ни раздели”, аз ще се опитвам. Обичам те, Елин. Ще ти го припомням, докато не повярваш.

- Може да отнеме много време – казвам, думите ми са докоснати от ридание. – Не мисля, че търпението може да продължи много дълго.

- Вероятно не. Затова ти трябва да престанеш да се опъваш – смее се той.

Той напълва ризата, взима бала слама и тиква и изгражда плашилото до пътя, докато аз наблюдавам, коригирайки с ръка, когато видя, че има нужда.

Между нас има едно спокойствие, лекота, кореняща се в удобството между двама души, което се гради в продължение на цял живот. Това е нещо, което не искам да имам с никого друго.

Бузите ми се затоплят, осъзнавайки, че той ме наблюдава. Усмихва се и аз се усмихвам в отговор без да се замисля.

- Как ще го кръстиш тази година? – пита той, слагайки шапка върху тиквата.

- Какво ще кажеш за Докен?

- Докен? – смее се той. – Къде го чу това?

- Малко момиченце в класа ми е нарекла кучето си така. Това просто е първото, за което се сетих – свивам рамене.

- Тогава е Докен. Но това е далеч от евентуалния списък с бебешки имена. То определено звучи като име на куче – смее се той.

Отмествам поглед.

- Хей – казва той, побутвайки ме с рамото си. – Шегувах се. Ако ти харесва, може да остане в списъка. Може би като средно име.

- Приключихме тук – казвам, променяйки темата и отстъпвайки от него. – Влизам вътре. Имам много домашни за проверка.

- Нужда от помощ?

Поглеждам към него не мога да се сдържа и се усмихвам.

- Няма да влезеш вътре и да ми помагаш с оценяването на домашните.

- На теб ти харесва как ти помагам с оценяването на домашните – засмива се, въртейки вежди.

- Няма да влезеш вътре и...

- Да оближа котенцето ти? Обикновено така завършва оценяването на домашни заедно с мен и вярвам, че мога да получа отличен.

- По дяволите, Тай! – казвам, извърщайки се от него, за да не може да види лицето ми. – Отивай си вкъщи.

- Красавице, аз съм си вкъщи.

Мразя това, че съм на ръба да се пречупя и това, че той ме кара да забравя защо съм му сърдита.

Насочвайки се към къщата, чувам как прибира нещата си в пикапа.

- Искаш ли да отидем да вечеряме? – пита той.

- Не – извиквам през рамо.

- Искаш ли да ти приготвя вечеря, докато ти преглеждаш домашни?

- Не.

- Искаш ли да те имам за вечеря?

Поклащам глава и поглеждам към него. Ръката върху кръста ми не отнема усмивката от лицето ми.

- Тай? Достатъчно.

- Това не е не.

- Невъзможен си. Сърдита съм ти.

- Разбрах това. Можеш сега да спреш да ми се сърдиш.

- Не, не мога.

- Тогава помисли колко по-забавно, че е да ми се сърдиш, когато съм в същата къща. Можеш да се отнасяш лошо с мен по цял ден и цяла нощ. За теб би било много по-пречистващо.

Смехът ми затанцува от устата ми, преди да мога да го спра.

- И помисли за секса, когато те убедя да спреш да ми се сърдиш. – Очите му блестят на залеза. – Но, Ел, ще ти кажа нещо. Не мисля, че мога да чакам много дълго, за да бъда отново в теб.

- Спри – задъхвам се, наблюдавайки как той скъсява дистанцията между нас на половина.

Колкото и да искам да се боря, просто го чувствам така, сякаш ще отнеме повече енергия, отколкото имам. Плюс това на мен ми харесва игривата усмивка върху лицето му и усещам как дупката в сърцето ми се запълва малко.

Омеквайки по-бързо, отколкото съм очаквала, избирам да се предам. Само за малко. Така или иначе това ще завърши със спор.

- Може ли да те заведе на вечеря? – пита той.

Преди да мога да измъкна себе си от това, вдигам ръце във въздуха и се насочвам към къщата.

- Ще ям остатъци. Ако искаш може да дойдеш.

- Само ако ти свършиш първа – подсмива се той.

Чувам стъпките му зад мен и се усмихвам по целия път до задната врата.

...

ТАЙ

Следвам я вътре в кухнята. Тя нито веднъж не поглежда към мен над рамото си, нито веднъж наистина не признава, че аз съм тук.

Прави го всеки път, когато ми е сърдита. Това е нейната версия на мълчаливо наказание, въпреки че обикновено тя не е напълно мълчалива. Ще отговори на въпросите с дума или две, но тя е толкова лесна за пречупване. Може да я подтикнете към напълно разпален разговор. Често съм си мислил, че тя ще избере друга форма, под която да ми е сърдита, ако разбере колко дяволски очарователна беше по този начин.

Събувайки ботушите си до масата, тя отива до мивката, за да измия ръцете си. Само да бъда в една и съща стая заедно с нея, дори и да не ме поглежда или да ми говори, е дяволски близо до рая.

Реших, че най-добрия начин тази вечер да протече е да се преструвам, че всичко е нормално, това, че просто съм се прибрал у дома от мината, и тя ми е сърдита, че съм преместил термостата. Бъди естествен. Нормален. Женен.

Отваряйки хладилника съм приятно изненадан да видя бутилка от любимата ми бира в дъното на чекмеджето. Тя не пие това и размишлявам върху мисълта защо я държи, докато махам капачката.

Улавям я да ме гледа, докато доближавам бутилката до устните си. Тя извърта очи, знаейки какво си мисля, и се засмивам, почти задавяйки се.

- Премести се – намусва се тя, блъскайки ме с бедрото си.

Отстъпвам от мястото и наблюдавам как се рови в хладилника.

- Е, какво има за вечеря?

- Имам тако от преди няколко дни – казва тя, изваждайки една пластмасова кутия.

- Дори не е вторник.

Тя поглежда към мен.

- Повече от добре дошъл си да си тръгнеш.

Усмихвам се в отговор.

- Тако са страхотни по всеки ден на седмицата. Как да помогна?

- Ъгх – възкликва тя, вървейки към мен. Отива да загрева месото на тигана и изважда гарнитурата и питките.

Просто я наблюдавам как работи. Изглежда ядосана, но това е видното. Трепетът на ръката ѝ, докато реже марулята, издава нервността ѝ. Тя се опитва да остане ядосана, но защо?

- Как минаха часовете ти? – питам я, сядайки на масата.

- Добре.

- Дъстин ми каза, че миналата седмица си го измъкнала от някакъв проблем.

- Той просто щеше да приеме нещата – казва тя, поглеждайки към мен над рамото си. – Той не го е направил и те нямаше да разгледат нещата, защото вече са го осъдили в съзнанието си. Но го поведох обратно в кабинета, седнахме с директора, записите бяха прегледани и името му бе изчистено.

- Една от многото причини, заради, които те обичам.

Ръката ѝ застива напред движението.

- Знаеш ли от какво се нуждаем? – питам аз, опитвайки да я задържа отпусната. – От кученце.

- Тай, ние нямаме нужда от кученце.

- Помисли за това. Когато съм на работа то би могло да ти прави компания. Ще може да го взимаш на разходките си и...

Тя се извъръща и се обляга на плота.

- Ние няма да си вземем...

- Кученце - прекъсвам я. – Нека през уикенда отидем до Тера Хоут и да проверим.

- Тай – хленчи тя, видно разочарована.

- Какво, скъпа? Да не би да предпочиташ коте?

Тя хвърля ножа на плота и въздъхва:

- Това беше лоша идея.

- Ами - казвам аз, усмихвайки се самодоволно - ако не искаш животно и искаш направо да преминем към бебето, аз съм готов да опитам. Само ела тук.

Светкавично нейният гръб се оказва към мен. Раменете ѝ са сковани, гръбнакът ѝ изправен.

Без да мисля ставам на крака, прекосявам кухнята и заставам зад нея.

- Какво казах? - питам, поставяйки ръка върху рамото ѝ. Тя почти отскача при допира.

- Нищо.

- Оп, казах нещо, но не знам какво.

Тя въздъхва и отърсва ръката ми от рамото си. Заета с вечерята, тя ме оставя да стоя, докато пренася всичко на масата..

Очите ни нито веднъж не се срещат, телата ни нито веднъж не се докосват. Има една неловкост, която сама се вклини между нас и не мога да я помръдна. Само когато сяда на масата, тя поглежда към мен, все още стоящ там, където ме остави до печката.

- Идваш ли? - пита тя.

Сядам срещу нея и я наблюдавам как сипва в чинията си.

- Елин, каквото и да казах, съжалявам.

- Всичко е наред.

Не е наред. Поне това е ясно. Но не знам защо.

Взимам си тако и отхапвам, наслаждавайки се на домашната храна.

- Чух се с Мърфи - казвам ѝ, разчупвайки мълчанието. - Той каза, че мината скоро отново ще отвори.

- Не обмисляш сериозно да се върнеш на работа там. - Очите ѝ се широко отворени, а вилицата в ръката ѝ се спуска бавно на масата.

- Какво друго мога да направя?

- Подай молба в електроцентралата, електрическата компания. Върни се в училище и преподавай - изброява набързо тя.

- Подавал съм молба на всички тези места. Заводът е обявил две работни места и има деветдесет и четири кандидата. Трябва да съм реалист.

Пресягайки се през масата, слагам ръката си върху нейната. Тя се взира в тях, гърдите ѝ се повдигат и спадат.

- Не може да се върнеш там - задавя се тя.

Думите ѝ пронизват сърцето ми. Нея я е грижа. Знам, че е така, но да го чуя ме окуражава. Някъде през гнева ѝ, въпреки че е подала молба за развод, тя все още ме иска. И може би, само може би, то не е погребано толкова дълбоко, колкото се страхувах.

- Скъпа, слушай ме. Няма друга възможност да спечеля такива пари.

- Животът не е заради парите.

- Не, но има сметки за плащане. - Преглъщам трудно. - Заради мен имаме много по-малко пари. Трябва да съм в състояние да ти дам по-достоеен живот и най-добрия начин за мен да направя това точно сега е мината. Ако се появи нещо друго, по дяволите да, ще го приема. Но трябва да сме реалисти, Ел.

Наблюдавам как красивото ѝ лице се сбръчква от тревога и докато тайно ми харесва, не искам да пропилявам вечерта ни, говорейки за работа.

- Както и да е, те все още не са отворили официално - посочвам, - затова това е решение за друг ден. Нека да говорим за кученце.

Тя се усмихва:

- Без кученца.

- Котенца?

- Пикнята им смърди.

- Добре - въздъхвам. - Тогава ще са бебета.

Ставайки рязко, тя взима чинията от масата и я изхвърля в боклука.

- Трябва да прегледам домашните.

- Искаш ли да ти помогна?

Тя се завърта на петите си и ме поглежда.

- Не, наистина - казвам. - Искаш ли да ти помогна? Нямам нищо по-добро да правя и мога да ги подреждам, или нещо друго?

Лека усмивка гъделичка устните ѝ, но се бори да я овладее.

Изправяйки се на краката си се приближавам към нея. За голяма моя изненада тя не отстъпва и не ме спира. Не желаяйки да насилвам късмета си, спирам на сантиметри от нея.

Не искам да си тръгвам. Искам да я вдигна, да я занеса в спалнята ни и да ѝ покажа колко много я обичам. Отмествам кичур коса от лицето ѝ, докосвам лицето ѝ за секунда повече от необходимото, защото имам нужда от това. Мисля че тя също - може би повече, отколкото аз.

- Наистина ли искаш да си тръгна?

Кимването ѝ е почти сякаш не съществува.

Преглъщам всички думи, които наистина искам да кажа.

- Ще си тръгвам. Но не искам да го правя.

- Имам нужда да го направиш - прошепва тя, хваната за китката ми.

Думите и действията ѝ са в противоречие и това ме разкъсва на части.

- Защо? - питам. - Елин, нещо става с теб и искам да знам какво е то.

- Знаеш какво е - казва тя, но не това има предвид. Мога да видя другата причина, нещо по-мрачно, точно зад зелените ѝ очи.

- И все пак искаш от мен отново да те напусна.

Погледът ѝ се свежда към пода. Повдигам брадичката ѝ, за да може да ме погледне.

- Кажи ми какво не е наред. Какво криеш?

Тя изпуска дълъг дълбок дъх, който разтриса гърдите ѝ. Очите ѝ се разширяват, ръката ѝ се стяга около китката ми.

- Аз...

Телефонът ми звъни в джоба, звукът я изтръгва от момента.

- Трябва да се обадиш - казва тя, прочиствайки гърлото си. Тя освобождава китката ми и се отдалечава от докосването ми.

Ръмжейки, изваждам смутителя от джоба ми и виждам изписано името на Джигс.

- Брат ти е.

- Давай - казва тя, вдигайки чантата си от пода до масата. Гласът ѝ сега е ясен, моментът на истината е далеч зад нас. - Така или иначе трябва да се заема с това.

- Сигурна ли си, че не искаш да говориш?

С чантата през рамо тя се обръща на пети. Решителен поглед минава по лицето ѝ.

- Сигурна съм.

На ясно съм, че сега няма да стигна до никъде, освен да изкопая по-дълбока дупка. Тръгвам към вратата, но спирам до нея.

Без да ѝ дам възможност да възрази, я плъзгам срещу мен и притискам целувка на върха на главата ѝ.

- Обичам те. Тези глупости трябва да приключат скоро, по един или друг начин.

Търпението ми изтънява. Затова реши как ще се справиш, когато се прибера у дома, защото това се случва.

И тогава си тръгвам, а вратата пищи зад мен.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

ЕЛИН

- Ало? - Присвивам очи срещу късното слънце и притискам телефона към ухото си.

- Къде беше?

- Задръж така - мънкам, намествайки телефона, преди да завия по алеята. - Да. Така е по-добре. Как си, Линдз?

- О, добре съм. Просто си седя тук, чудейки се защо най-добрата ми приятелка не отговаря на обажданията ми от два дни. Добре съм.

Извъртайки очи, се усмихвах.

- Съжалявам. Просто имах много неща, които да направя и имах нужда от пространство да помисля.

- Пространство? От мен? Съжалявам, приятелко моя. Няма да го получиш.

Смея се, прокарвайки колата си между два камиона, и завивам надолу по пътя към къщата ми.

Беше един дълъг ден, изпълнен със събиране и с буквите С и Т. Разбира се, половината от децата в класа, които трябваше да донесат нещо, започващо с буквата В носеха вратовръзка (*tie - на английски). Разбира се, всеки път когато казвах „вратовръзка”, си мислих да „Тай” и сърцето леко ме заболяваше. Или много. Определено повече, отколкото е честно.

- Нещата са просто странни - казвам й. - Имам много неща на акъла си.

- Джигс каза, че Тай е идвал да те види.

- Виждах го няколко пъти - признавам.

Тя въздъхва.

- Това добро нещо ли е или лошо нещо?

- Не знам. Една минута мисля едно нещо, а на следващата...

- Казали ти къде е отишъл? Обясни ли нещата?

- Да.

Тя мълчи, чакайки ме да продължа. Не го правя. Колкото и да я обичах, проблемите на Тай бяха негови, за да ги кажа. Не искам да предам това, дори не и на нея.

- Е... - продължава тя.

- Е, то обясни и аз разбрах.

- Тогава каква е задръжката? - пита тя.

Пускам мигача си и завивам наляво по улицата си.

- Просто искам да съм сигурна, че това е правилното нещо, което да направя. Обичам го и знам, че и той ме обича. Но, наистина, нашите проблеми не са решени. Точно в тази секунда ние сме в някаква неопределеност.

- Значи ти просто не искаш да скочиш обратно в това?

- Точно.

Тя си поема дълбоко дъх.

- Казали му за бебето?

Гърдите ми се свиват.

- Не, не съм. Това ще разбие сърцето му и това ще ме съкруши, когато му го казвам. И в действителност, не съм сигурна дали това има значение.

- Разбира се, че има шибано значение! - казва тя. - Винаги ще заемам твоята страна в публичен спор, но ако ти не му кажеш за това, и то скоро, ще сгрешиш, Елин.

Изпълвам дробовете си с въздух и бавно го издишам. Това е нещо, върху което съм размишлявала, нещо за което знам, че е истина. Трябва да му кажа. Трябва той да знае истината. Заслужава я. Просто не мога да накарам себе си да я споделя.

- Кажи ми за бебето - казвам, променяйки темата. - Как се чувстваш?

- Боже, всъщност се чувствам страшно добре - почти въздиша тя. - Бях леко неразположена, но нищо с което да не мога да се справя. След две седмици отивам на лекар и мисля, че ще можем да чуем сърцето му!

Успявам да кажа нещо през бучката в гърлото ми:

- Би ми харесало да дойда с теб. Искам да кажа, ако нямаш нищо против.

- Много ще се радвам, Елин.

- Паркирам пред къщата - казвам, докато завивам надясно по алеята. - Но не ща този уикенд се срещнем и обядваме. Добре ли звучи?

- Абсолютно. И ми се обади, ако имаш нужда от нещо. Моля те. През каквото и да преминаваш, не е нужно да го правиш сама. - Тя се колебае. - Знаеш, обади ми се дори и да нямаш нужда от нещо. Обади ми се, защото имам нужда от приятелка, а ти знаеш каква кучка ставам, като не мога да чуя гласа ти.

Хващам чантата от мястото на пътника и се насочвам към задната врата, кикотейки се.

- Обичам те. Скоро ще ти се обадя.

- Лека вечер, пиленце.

Отваряйки вратата, се срещам с хлад. Въздухът не е топъл, както очаквам, след като оставих термостата на 23 градуса. Светвам лампите, оставям чантата си долу и проверявам термостата. Включен е, но не работи.

- Мамка му - казвам на глас, поглеждайки към тавана.

Отоплението прави нещо при всяко начало на зимата. Има някакъв трик, който Тай откри две години, след като заживяхме тук. Трик, който аз не знам.

Поглеждам към вратата, към мазето от другата страна на кухнята. Подиграва ми се с тези скрити сенки, буболечки и влажни пукнатини. Треперейки, се питам дали Джигс би могъл да го оправи, или трябва да се обадя на съпруга си.

Устната ми потрепва при мисълта да го видя отново и се опитам да се ритна сама себе си заради това, но не го правя. Желанието ми да го видя е нещо естествено за мен като дишането и спането.

Облягайки се на стената мога да почувствам как сърцето ми тупти срещу ребрата. Решението ще трябва да бъде взето. Зная го, откакто той си тръгна след вечерята с тако.

Ще трябва да бъда или твърда и да сложа това за добро, или ще трябва да му кажа истините ми, и да се опитаме да оправим нещата. Последното е нещо, което не знам дали ще мога да преживея.

Поемайки си дълбоко въздух, минавам през кухнята и слагам ръката си върху бравата на вратата към мазето.

Мога да го направя.

...

ТАЙ

- Адски съм уморен.

Хвърлям ръкавиците си в задната част на пикапа и поглеждам към Джигс.

Той се смее.

- Казах ти тази сутрин, преди да дойдем тук, че ще стане гадно.

- Благодаря за днешната подкрепа.

Схващането е на краката ми, мускулите ми все още не са напълно възстановени. Адски боли. И все пак, това са пари, които да дам на Елин, които да върни при спестяванията. Ако трябва, ще го правя всеки ден до края на живота си. Искam го, ако това означава да направя нещата правилно. Ако мога да направя една крачка по-близо отново да имам пълна къща и семейство.

- Той каза, че не знае колко време ще има работа за нас, но ако Мърфи може да ни върне в мините през следващите няколко седмици, би трябвало да се получи.

- Не ща адски да се надяваме.

Джигс се рови в кутията си за обяд и изважда огромна туршия.

- Е, как е сестра ми? – пита той, отхапвайки от маринованата краставица.

- Да те гледам как ядеш това, е сякаш да те наблюдавам как ядеш пишка. Не мога.

- Майната ти – смее се той, преглъщайки. Но не си отхапва отново.

- Елин е... Елин – присвивам рамене. – Опитвам се да се виждам с нея, без да я притискам, защото съм адски изплашен отново да не се върнем към ситуациите с крещене. Но, по дяволите, Джигс. Уморен съм да не съм си у дома. Писна ми да не я виждам всеки ден.

- Мислиш ли, че изобщо ще се вразуми?

- Когато за обяд бях у Корд, получих документи по имейла. – Смея се. – Не документи за развод, само няколко от Паркър, обясняваше процеса и какво би предложил. Затова предполагам, че не.

Той подсвирва през зъби.

- Ще се оправи. Само и дай малко пространство. Нека тя дойде при теб.

- Тя... - Прекъснат съм от звъненето на телефона ми. Изваждам го от джоба и виждам лицето на Елин. - Тя е - усмихвам се, приплъзвайки по екрана. - Здравсти, Ел!

- Здравсти - казва тя със силно раздразнен глас. - Какъв е номерът с печката?

- Номерът на печката? - засмивам се. - Защо? Какво е станало?

- Това проклето нещо го прави всяка зима. Нямам представа какво гледам и тук е студено.

- Искаш ли да дойда и да го оправя? - сумтя , поглеждайки към Джигс.

Тя въздъхва.

- Просто ми кажи как да го оправя и ще го направя. Или ще се обадя на брат си.

- Но аз бях първото ти обаждане. Харесва ми - смея се.

- Забрави. Ще се обадя на Джигс.

- Той стои точно до мен и не знае нищо за печката, нали, Джигс?

- Не знам нищо, Елин! - вика той, докато аз държа телефона във въздуха.

- Чу ли? - казвам. - По-добре ми позволи да ти помогна.

Тя изсумтява, карайки ме да се разсмея.

- В мазето ли си? - питам, опитвайки се да си я представя на мястото, което тя счита за най-плашещото място на света.

- Да - хленчи тя.

- Не поглеждай към северния перваз на прозореца. Паякът, който живее в онази мрежа е голям колкото ръката ми.

- Майната ти - казва тя, а гласът ѝ е нерешителен.

- И змията, която живее...

- Забрави! - крещи тя.

Краката ѝ, тупкащи върху стъпалата, водещи към кухнята, ме карат да се разсмея високо.

- Елин, успокой се. Само се шегувах.

- Просто ела и го оправи. Моля те - умолява тя, когато вратата към мазето се затръшва и заключва след нея.

- Не е нужно да ме молиш втори път. Ще бъде там на секундата.

Поздравявам бързо Джигс и се качвам в пикапа си. Бързайки по 13 километровото разстояние през града до къщата, стигам там за половината време, което обикновено отнема.

Тичайки към задната врата, дъхът ми се простира пред мен, бързо почуквам върху вратата, преди да я отворя. Тя стои пред радиатора, а около раменете си е увила пуловер.

- Здравсти - казвам, забелязвайки как слънчевата светлина, която струи през прозореца, я прави да изглежда, сякаш има ореол.

- Здравсти - казва тя, гледайки победена.

- Какво е станало? - питам я.

Тя присвива рамене, а след това ги отпуска.

- Не искаше да ми се обаждаш, нали? - смея се.

Звукът успокоява позата, тя се изправя и се усмихва.

- Не, но замръзвам, затова нямах избор.

- Благодаря на Бог за малките неща. - Хвърлям плика от адвоката ѝ върху плота. - Може да вземеш това.

Обръщайки глава към вратата на мазето, чувам как вдига плика.

- Не, това е твоето копие, което да прочетеш - казва тя зад мен.

- Вече ти казах - отговарям, отваряйки вратата. - Няма да участвам в тази лудост.

Оставям я с отворена широко челюст, докато слизам надолу по разнебитените стълби и върша своята магия с печката. След по-малко от три минути, тя отново работи. Елин поздравява от кухнята.

Връщайки се обратно по стълбите, усмихнатото ѝ лице ме приветства.

- Благодаря ти - казва тя сериозно. - Знам, че не беше задължен да дойдеш и да го направиш.

- Разбира се, че бях.

Тя се намръщва, но не спори. Напредък.

- Знаеш ли - казвам, опитвайки се да намеря нещо, което да забави неизбежното ми тръгване, - навън е по-топло отколкото тук.

- Надявам се, че няма да отнеме много време да се нагрее.

- Нека излезем навън - казвам, опитвайки се да скрия факта, че опитвах всички начини, за да остана с нея.

- Защо?

- За да не замръзнеш до смърт - казвам, сякаш тя е наивна и слагам ръката си на гърба ѝ. Тя ми позволява да я изведа навън. Усещам я толкова хубаво до ръката си, че в мен се заражда полуйдея да продължим да ходим и ходим, докато не стигнем до морето.

Небето пулсира в розово, лилаво и оранжево, докато слънцето се скрива зад хоризонта, и аз я притиснах до себе си, докато гледаме как цветовете започнат да кървят заедно.

- Благодаря ти, че ми помогна - прошепва тя, без да отмества очи от залеза. - Бях изплашена да ти се обадя.

- Защо би била изплашена да ми се обадиш?

- Страхувах се, че няма да ми отговориш.

Когато поглежда към мен, очите ѝ са пълни с някакво неназовано чувство. То разпалва желанието да се боря, с който и да е демон, сложил този поглед там. Повдигам брадичката ѝ. Кожата ѝ е толкова мека под докосването ми. Палецът ми гали бузата ѝ, докато се вирам в очите ѝ.

- Никога не се плаши да ми се обадиш. Не се колебай да ме помолиш за това, от което имаш нужда, какво желаеш. Знам, че си тръгнах - казвам, преглъщайки - но това не беше тръгване от теб. И никога няма да ти причиня това отново. Кълна се в Бог.

- Знам, че няма.

- Какво? - питам невярващо. - Искам да кажа, права си, няма, но ти знаеш това? Вярваш ми?

Тя кимва, обръщайки главата си, за да целуне дланта ми. Устните ѝ треперят срещу грубата ми кожа, ръката ѝ трепери дори още по-леко, докато я хваща.

- Вярвам ти - казва меко тя. - Но това не поправя нищо.

Придърпвам я към себе си, опитвайки се поставя нея, мен, нашия живот отново заедно с прегръдката си. Ръцете ѝ намират кръста ми, и я държа по средата на алеята, полюшвайки я напред-назад в момент, който никога, никога няма да забравя. Чувството, че светът ми се връща обратно на фокус, на мястото, където трябва да бъде, почти ме сваля на колене с моето момиче в ръцете ми.

- Трябва да се прибера - казва тя, поглеждайки към мен.

- Там е студено.

Тя свива рамене и виждам, че отново започва да се изплъзва от мен. Ужасен се боря да намеря начин да я спра.

- Да отидем да се повозим - предлагам ѝ.

Тя ме поглежда предпазливо.

- Само ще се повозим - обещавам ѝ. - Къщата ще се стопли и тогава ще те върна, ако това е, които искаш. Какво може да заболи?

- Не се опитваш да се натискаш с мен, нали? - дразни ме тя. - Защото познавам този поглед в очите ти, Тайлър Уит.

- Само, ако поискаш - намигвам ѝ, отваряйки вратата на пикапа си, наблюдавайки я как се качва. Преди да я затворя, се навеждам и прошепвам в ухото ѝ. - Хей, Ел.

- Да?

- Моля те, поискай.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

ЕЛИН

Това е като любим пуловер в свеж зимен ден или уханието на ябълковия пай на баба в неделя вечер. Това е разходка в детската ти стая, въпреки че не си бил там в продължение на десет години, и знаеш къде точно са вещите ти, защото това е твоето място. Това е твоята стая. Това е твойт дом.

Да бъда в пикапа на Тай, докато излизаме от града, и навлизаме на черния път, прахът политащ изпод гумите, когато асфалтът се превръща в чакъл, е точно същото нещо. Сърцето ми намира ритъма, който ми убягваше, тялото ми освобождава твърдостта, която се е опънала върху раменете ми. Мога да дишам с него в този стар пикап.

Поглеждам над рамото си. Едната му ръка е върху волана, другата е на бедрото му. Косата му е разрошена, тъмните кичури стърчат на всички страни. Това ми напомня как изглежда в сутрините, когато става от леглото, и ми е трудно да задържа ръцете си. да го наблюдавам как се облича и съблича, обикновено е най-добрата част от деня ми.

Ледът около сърцето ми, стената, която толкова внимателно бях изградила, се разпада. Усещам го. Колкото и да искам да бъде там, за да ме защитава, харесва ми чувството за... това. Това е топлината да бъда себе си, да бъда част от връзка, която е от тези *веднъж в живота*. Дори мисълта, че нещата бяха трудни, това е животът ми. Знам го. Усещам го. Искам го.

Той ме улавя да го гледам и се усмихва, протяга се през конзолата и взима ръката ми в своята. Преобръщайки я, той прокарва палец през дланта ми и съсредоточава вниманието си отново върху пътя.

- Искаш ли да знаеш нещо? - пита той, гласът му е дълбок и дрезгав.

- Разбира се - казвам, наблюдавайки как очите му се извъртат, докато обръща пикапа към Лунната планина, хълм над Дъгър Лейк. Това е любимото ни място, където спираме, това, което сме използвали безброй пъти след като Тай взе шофьорска книжка. - Казах без натискане! - смее се, издърпвайки ръката си от неговата.

- Не го направи. Ти попита дали ще се опитам и аз казах само, ако поискаш. Надявах се, че ако задам правилното настроение, ти ще поискаш - усмихвам се самодоволно.

Пикапът спира на хълма, точно когато последните слънчеви лъчи изчезват от небето. Езерото, над което се издига хълма, е накъдрено от бриза, зелената трева, която го заобикаля, блести от росата, която започва да капе.

- Тук е толкова красиво - казвам, докато Той изключва двигателя. Тихо е, абсолютно неподвижно и аз отварям вратата, и излизам.

Въздухът е чист и все пак хладен, но нямам време да го вдишам в студа. Тай отваря багажника и ме повдига, настанява ме в него, настанявайки се между краката ми с колеблива усмивка върху устните.

- Толкова си красива - казва той, галейки бузата ми.

- Чаровник - кикотя се аз, неспособна да устоя на красивото лице пред мен.

Той се смее и заема мястото до мен, коляното му докосва моето, докато краката ни висят отвън.

- Усещането е, сякаш сме правили това веднъж или два пъти - посочва той.

- Защото сме правили това веднъж или стотици. Толкова много спомени имаме тук.

Оглеждам се към земята долу. Знам как изглежда при здрач, като сега, а и когато сутрешното слънце се издигне зад мен. Знам как изглежда на лунна светлина, когато светът

спи и как изглежда в шест сутринта, когато само няколко коли минават по пътя под нас, докато хората се събуждат за живота, и започват деня си.

- Тук сме празнували рождени дни. Спомняш ли си, когато с Джигс навършихме двадесет и една, и той реши, че иска да опита да преплува езерото, за да го отпразнува? - смее се Тай.

- Да, през януари! Почти получи хипотермия - припомням си. - Или когато Корд запали огън онази вечер, когато спечели регионалните по баскетбол, и той излязъл от контрол и почти изгори полето?

- Забравил съм това - смее се Тай. - Мисля, че сложи газ в огъня, за да го запали. Той наистина трябваше да опита при бойскаутите, докато беше хлапе, или нещо подобно.

- Ами когато родителите ми починаха и не можех да спра да плача? Тогава ме доведе тук, спомняш ли си? И ме остави да плача и да крещя далеч от всички?

- Да - казва той, кимвайки. Поглежда към мен над рамото си, тъмните му очи ме пронизват. - Спомняш ли си, когато празнувахме първата си годишнина точно на това място? Бяхме прекалено бедни, за да отидем на вечеря, затова си опаковахме нещо месно и сандвичи със сирене и дойдохме тук, а?

Сърцето ми се изпълва при спомена на нашите сандвичи и ароматизираните напитки, които пихме в картонени чаши, най-доброто, което можехме да си вземем.

- Знаеш ли - казвам, - мисля, че това е най-любимата ми годишнина.

- На мен също - усмива се той. - Тогава бе наистина просто.

- Кога всичко стана толкова сложно, Тай?

Той присвива рамене, лицето му е става сериозно.

- Не знам. Но със сигурност, когато глупостите се случиха.

Клинът, който е между нас, започва да се забива и срязва надолу, отделяйки ни в невидим ров. Понякога това ме караше да се чувствам в безопасност и съм благодаряла за това. Но сега? Протестирам шумно, за да го махна.

- Тай?

- Да?

- Какво правим?

Устата му се отпуска, очите му се отместват от моите и ги премества през езерото до някакво място, някакъв спомен, някаква мисъл, в която не съм просветена. Той слиза от пикапа и гледа езерото за една дълга минута. Когато се обръща към мен, той се е примерил с решението.

- Казах на момчетата от отбора ни, че няма да се откажем - казва той, а тонът му е спокоен. - Винаги съм им напомнял, че трябва да държим с очи наградата и ще работим здраво, докато не стигнем там. Независимо колко болезнено е, въпреки мисълта, че можем да се нараним, ние ще стигнем до финалната линия.

- Звучи като добра логика - казвам, преглъщайки буцата, която внезапно се появява в гърлото ми.

- Така е. На теория. Но сега го преосмислям. - Той пъха ръце в джобовете си. - Понякога трябва да оставиш нещата да си вървят. Само защото си започнал пътя, това не означава, че трябва да останеш на него. Това е по-малко отказване, предполагам, и повече приспособяване. Придвижваш се към следващото нещо, което мислиш, че искаш.

Той знае, че умирам да го разтълкува, това, че съм ужасена, че той има предвид, че е решил, че моята последна риторика е правилна. Въпреки мисълта, че това, което го помолих

да направи, не мога да понеса да го чуя да излиза от устата му. Той знае това и все пак не продължава. Чака ме да отговоря.

С глас, по-треперещ, отколкото ми харесва, отстъпвам:

- Сега от какво се отказваш?

Бавно, милиметър по милиметър, ъгълчетата на устата ми се повдигат. С всяко движение, с всяко трепване, пулсът ми се повишава.

- Отказвам се да се преструвам, сякаш не знам какво правим - казва той. - Опитах се да облекча завръщането, защото мислех, че точно това искаш. Спах достатъчно дълго в шибания футон, в стаята на Корд с тъпото куче, което облизва лицето ми всяка сутрин. - Той се ухилва, повдигайки вежда. - Скъпа, прибирам се у дома. Ако не ти харесва, тогава това е адски зле.

- Тай...

- Не ми Тайсвай - тръгва той към мен. С всяка стъпка в корема ми трепва вълна. - Цялата тази глупост само ни направи по-силни, като белег, който е заздравял. Тази кожа е по-силна от полето наоколо. Това бе война и победа. Това сме ние.

Сърцето ми прескача един удар, когато той взема ръката ми.

- Дори няма да извадя това пет години от сега и да ти напомня колко глупаво е да си мислиш, че ще се разведеш с мен. Аз съм твой, Ел. Ти си моя. Ние сме двама души, които през по-голямата част от времето постъпвахме правилно, но от време на време се прецакваме. Ще поема пълната отговорност за причиняването на това, но също така поемам отговорността за това как ще приключи. Честност, откритост от тук нататък, но това е *оттук нататък*, Елин, защото приключих да живея без теб.

Сълзи мокрят очите ми и премигвам назад толкова бързо, че те не се появяват. Това е - направи го или умри. Или да приема това и да му кажа тайната си, или да отстъпя. И знам, че ако избира второто, наистина ще бъде така.

- Не е толкова просто - подсмърчам, избърсвайки носа си с ръкава на ризата.

- Да, просто е.

Поклащам глава, косата ми се плъзга около раменете. Поглеждайки в лицето му, неговите дяволски красиви черти и копринена коса, не знам дали мога да му кажа.

Сърцето ми се разбива. Силата от това разтриса тялото ми, раменете ми се прегъват напред. Дробовете ми се изпълват и изпразват с въздух по-бързо, отколкото искам, и внезапно не мога да поема достатъчно кислород, въпреки скоростта на дишането си.

Тай ме докосва за половин секунда, отмятайки косата от лицето ми и изучавайки това какво не е наред. Никога няма да ги види. Не можеш да видиш белезите, които нося.

- Какво не е наред? - пита той, гласът му е нежен. - Елин, трябва да говориш с мен.

Повдигайки брадичката си, зъбите ми почти тракат от страх или очакване, или от двете, и едва мога да отворя уста, за да говоря.

Думите ми ще го срежат, ще го разделят на части. И мен, още веднъж.

...

ТАЙ

Вътрешностите ми се присвиват в напрегнат възел, докато наблюдавам как Елин се преборва, за да ми каже това, което е в мислите й. Знаех, че има нещо. Мога да го видя в очите й, когато започва да се смее на нещо, което съм казал, или да е в топло отношение към мен, преди да си спомни какво е и отново да се отдръпне изплашена

Реших, че може да е започнала още една работа или е счупила нещо мое, след като съм си тръгнал - нещо малко и глупаво, заради което си мисли, че ще се ядосам. Точно сега,

наблюдавайки я през какво минава, за да ми сподели наистина, ме кара да мисля, че не е счупена въдица.

- Кажи ми.

- Не мога - казва тя, а сълзите постоянно текат надолу по бузите ѝ. Поглежда ме през влагата, изпълваща очите ѝ. Мъката и страхът са осезаеми.

- Хай - казвам, опитвайки се да я успокоя. - С мен можеш да говориш за всичко.

- Не и за това.

- Особено за това - обещавам ѝ аз. - Ако нещо толкова много те притеснява, това е нещото, което трябва да ми кажеш. Вярвай ми.

Тя не помръдва, не отваря устата си, не се опитва да каже тайната, която държи скрита.

Поставям ръцете си върху коленете ѝ, взирайки се в нея.

- Независимо от това какво е, може да се справим.

Сълзите отново тръгват, докато очите ѝ се разширяват:

- Тай... - прошепва тя, задущавайки ридание.

Придърпвайки главата ѝ към гърдите си, се опитвам да ѝ кажа чрез тялото си, че съм тук. Че няма да отида никъде, независимо от това, което ще каже.

- Трябва да си вярваме, да се облягаме един на друг, да разговаряме един с друг. Ние не сме по-различни от един отбор. Ние *сме* отбор - казвам. - Ако не разговаряме, ако седнем на пейката, и откажем да играем, не можем да победим. И, Елин, скъпа - казвам аз, притискайки я внимателно - ако те нямам, няма за какво да играя.

Риданията ѝ се омекотяват, гърбът ѝ вече не се тресе толкова силно като преди. Държа я, докато луната изгрява над нас, и светулките започват да присвяткат около нас.

- Светулките излязоха - казвам. - Спомняш ли си времето, когато Джигс хвана много, свали светлинките им и ги сложи в косата ти? - питам я. Споменът ме кара да се хиля и не минава дълго преди да усетя, че и тя се отпуска. - Светеха цяла нощ. Брат ти е такъв откачалник.

Тя се отдръпва и поглежда към мен по начин, по който може само някой, който познава теб и спомените ти.

- Вярвам, че и ти си го направил - усмихва се тя, подсушавайки бузите си.

- Не си спомням това.

- Сигурна съм, че е така дали по избор, или от уискито - казва тя, сега напълно засмяна.

Галейки бузата ѝ, почти засиявам, че успях да оправя и обърна настроението ѝ.

- Това е моето момиче.

Ръката ѝ се опира на дланта ми и аз слагам другата от другата ѝ страна. Навеждайки я, за да гледа право в мен, се навеждам, очите ни да са на едно ниво. Тя се опитва да погледне встрани, но не ѝ позволявам. Задържайки главата ѝ, полагам нежна усмивка по средата на устните ѝ. Когато се отдръпвам, виждам как тя отново се променя.

- Не знам как да ти кажа това - казва тя, разтърквайки очите си.

- Просто отвори устата си, кажи го и всичко ще свърши.

Когато тя маха ръцете си, влагата се е завърната. Погледът е тежък върху моя, сякаш се опитва да ми го каже без думи.

Не мога да погледна встрани. Не че искам, но и да исках, не мога.

- Тай - казва тя преди гласът ѝ да се пречупи и сълзите отново да рукнат. Не се пресягам към нея, не и този път. Закован съм на място, замръзнал върху точка на земята точно на крачка и малко пред нея. - Аз... аз... - Тя притиска устните си, лицето ѝ става в по-топъл

нюанс на розовото. - Бях бременна. И загубих бебето.

Всичко спира.

Всичко с изключение на постоянния поток сълзи, които се спускат надолу по красивите ѝ розови бузи, и пропадането на стомаха ми в бездната, по-бездънна, отколкото някога съм си я представял.

Сигурен съм, че съм я чул добре, нещо за това, че е загубила бебе? Дали тя има предвид това, което загубихме преди няколко години?

Поглеждайки към нейното обляно в сълзи лице, знам, че случаят не е такъв.

Мисля, че ще повърна.

- Какво? - питам, правейки малка крачка назад в случай, че повърна вечерята си в краката ѝ. - Какво каза?

Тя не ми отговаря, но и не трябва. Болезненият израз на лицето ѝ, мъката, която размазва чертите ѝ, опустошението, което виждам като бял ден, написано върху нея, ми казват всичко, което трябва да знам. Ръката ми трепери, когато я повдигам към очите ми, опитвайки се да разбия сковаността, която се настанява върху мен.

- Аз... - Думите са на върха на езика ми и все пак ме избягват. - Кога? Как не зная за това?

- Съжалявам - казва тя, преди да даде воля на риданията си, които се разбиват в нощния въздух.

Виковеите ѝ са заглушени, когато я притискам към себе си, неспособен да направя, каквото и да е, освен да я прегръщам. Агонията ѝ се откъсва от тялото ѝ и влиза в моето, нарязвайки душата ми на ленти. Това е бавно, агонизиращо мъчение да слушам скръбта ѝ за детето, което не съм знаел, че е съществувало, живот, за който все още не мога да се накарам да повярвам, че е истински.

- Обаждах се да ти кажа... - казва тя в ризата ми. - Толкова много пъти. Ти не отговаряше.

Съзнанието ми се върти като пумпал, опитвайки се да сграбчи нещо.

- Кога разбра?

- Няколко дни, след като си тръгна. Отидох на доктор, защото помислих, че имам нервна криза и открих, че съм била бременна.

Преглъщайки назад повърнната, която пълзи нагоре по гърлото ми, стискам очите си.

- Съжалявам - изплаква отново тя, думите ѝ са счупени като сърцето ми. - Съжалявам, Тай.

- Боже мой, Елин. Не се извинявай - сумтя, борейки се с първите сълзи, които чувствам от смъртта на баща ми.

Ръцете ѝ се свиват в ризата ми, кокалчетата ѝ се притискат към гърба ми. треперят, докато тя разгъва страданието, което е съдържала в себе си.

Целувайки върха на главата ѝ, си поемам дълбоко дъх и се опитвам да успокоя нервите си.

- Не знам какво да кажа.

Тя полага единствена целувка на гърдите ми, преди да ме пусне. Лицето ѝ е с размазана спирала, устните ѝ са подути.

- Няма какво да кажеш, нищо, което *можеш* да кажеш. Загубих бебето. Съжалявам.

- Спри да казваш, че съжаляваш! - казвам грубо, а гърлото ми се стяга. - По дяволите, Елин. Вината не е твоя. - Крача в кръг, маратонките ми трополят върху кафявата трева. - Аз

просто... трябваше , мамка му, да бъде тук за теб. По дяволите!

- Имах нужда от теб.

Устата ми се отваря в опит да отговоря, но нищо не излиза. Казват, че от истината боли. Не е вярно. Истината прави пришки и чувствам това във всяка клетка в тялото ми.

- Няма нищо, което мога да кажа точно сега, и което ще ти кажа колко съжалявам - задушавам се аз. - Трябваше да бъде тук при теб.

Поглеждам към корема ѝ.

Би ли било различно, ако бях останал? Аз ли причиних това? Ако е така....

- Толкова много се нуждаех от теб, молах се толкова силно да се прибереш у дома и да ми помогнеш - шепти тя. - Бях толкова изплашена и се чувствах така, сякаш съм се провалила. Първо не можех да забременея и след това не можех да го задържа. Бях толкова изплашена.

Думите ѝ са прекъснати от агония, която никога преди не съм чувал, звук, за когото бих дал всичко, за да го накарам да изчезне..

- Не - настоявам аз, поклащайки глава. - Недей мисли така. Не смей *никога* да мислиш така, Елин.

Дърпайки косата си, чувствайки че издърпвам космите си от корените, изтръгвайки ги от скалпа ми, опустошението ме удря с пълна сила.

- Ако знаех, щях да дойда. Кълна се, щях. - Захапвам прилива на чувства, които не мога да обясня. - Сама ли беше?

- Имах Линдзи - шепти. - Справих се с това, седейки на леглото с Линдзи и чувствайки се... разчленена на части, предполагам. Разрушена. Когато времето минаваше, започвах да ти се ядосвам, че не беше тук. Всичката тъга просто ме изяде, Тай. Бях толкова – *аз съм толкова* —ядосана. Огорчена, дори.

Ръката ми намира рамото ѝ и я придърпвам към себе си, преди да може да се бори.

- Не мога да се справя с представата, че си изживяла това без мен.

- Аз също – въздъхва тя. – Не знам дали някога ще успея. Сякаш целият процес сега е опетнен, всяка частица от това е просто още един ужасен спомен.

- Разбирам това – казвам меко. – Разбирам. Но това не е достатъчно добра причина, за да сложи край на нас.

Тя се сгушва в гърдите ми, ръцете ѝ се стягат около кръста ми.

- Имаше право да знаеш и сгрехих, че не ти казах.

- Трябваше да ми дадеш възможност да се прибера у дома. Да ти помогна. Да... да премина през това с теб.

- Не исках да се прибереш у дома заради трагедия. Никога не съм искала да бъде това момиче, такова, при което мъжът остава от съжаление. Ако не ме искаш...

Хващам рамото ѝ и я поглеждам право в очите.

- Поисках те от момента в който те видях до шкафчето ти в осми клас. От момента, в който те попитах дали имаш някаква дъвка, защото исках да чуя гласа на момичето, което секна дъха ми. Поисках те точно от тази секунда и никога няма да спра.

Представата за това как трябва да е изглеждало, на това как е трябвало да се почувства, през какво е трябвало да премине, трополи през съзнанието ми. Изоставена от мен, загубвайки детето, което дори не е знаела, че има.

Само ако бях останал.

Унижение толкова дълбоко, което някога съм изпитвал, ме поглъща.

- Съжалявам – казвам, докато непознато чувство на сълзи, капещи от миглите ми, започва. Като язовир – веднъж разрушен, вече е неконтролируемо.

Тялото ми се тресе срещу нейното, докато плача за това, че съм провал. Плача за загубата на дете, което не съм знаел, че съществува, че не съм бил тук за най-добрата ми приятелка за единствения път в живота ѝ, когато се е нуждала повече от всякога.

Плача, че не обръщах внимание на работата, позволявайки си да бъда нехаен, и да не гледам гредата, която падна върху мен, и затисна крака ми. Плача за моята слабост да се нуждая от хапчета, за да се почувствам по-добре, и да не се възстановя, работейки усилено за това, и нуждата ми от лесен изход.

Плача за всички тези неща доста време. Елин ме държи, ролите ни са се разменени, докато тя, жертвата, става по-силната. И това ме кара да се чувствам още по-шибано зле.

Когато отново я поглеждам, тя се усмихва по начин, който показва как би изглеждала като майка. Това е начинът, по който изглежда, когато говори на учениците си, на Дъстин, когато има проблеми, по начина, по който изглеждаше, когато се обади на 911, когато намери встрани от пътя ударено от кола бебе еленче като тийнейджърка.

- Сега знаеш – прошепва тя, потърквайки палец срещу устните ми.

- Затова ли ме отблъскваше?

Тя кимва, докато се пресягаме един към друг, единственият друг човек, който чувства болката, която изпитваме, единственият друг човек, който може да ни излекува от тази силна болка.

Хладността на въздуха танцува над голата ми кожа и потрепвам, докато тялото ми се освобождава от адреналина.

- Готов ли си да тръгваме? – пита тя.

- Да.

- Тай?

- Да?

Тя се пресяга към мен с трепереща ръка.

- Ще ме целунеш ли?

Заобиколени от светулки, по блестящата пълна луна, целувам съпругата си с всичко, което имам.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ТАЙ

Отмествам очите си от пътя достатъчно дълго, за да я погледна спяща до мен, главата ѝ почива на рамото ми. Просто поглеждам в лицето ѝ и мисля през какво този малък питбул, както я нарича Корд, е преминала. Сама. Това е достатъчно да съкруши и най-силния мъж.

Зъбите ми ме болят от притискането едни в други, за да ме предпазят да не полудея. Искам да крещя, искам да изпусна парата, искам да накарам нещо да почувства болката, която чувствам.

Тя се раздвижва до мен, когато свивам към алеята. Изключвайки двигателя, седя и се опитвам да събера мислите си.

Единственият звук е слабото ѝ дишане и докато искам да говоря с нея, да се извиня, да се опитам по някакъв начин да я утеша, аз съм благодарен за тишината. Като балон в пикапа, тя и аз сме изолирани от света.

Елин ме обича. И заради това аз съм най-късметливият копеле на лицето на земята. И това, че тя все още ме обича след всичко това? Това е благословия, която не мога да проумея, но такава, за която няма да забравя да съм признателен до края на живота си.

Издърпвам седалката си назад в най-отдалечената позиция и я придърпвам в скута си. Тя се свива в мен, ръцете ѝ се повдигат към врата ми, а главата ѝ ляга на рамото ми. Целувам челото ѝ, преди да отворя вратата и да я понеса към къщата.

- Какво става? – пита сънливо тя, докато отваряйки задната врата, скърцането я събужда. – Къде сме?

- У дома – казвам, ритвайки вратата, за да се затвори зад нас.

- Мога да вървя.

- Шшт – прошепвам, намирайки пътя през тъмнината като дланта на ръката си. – Нека се погрижа за теб.

- Не е нужно да го правиш.

- Знам, че е така. Аз искам. Моля те, позволи ми.

- Добре – казва меко тя, а бузите ѝ отново се опират до гърдите ми.

Вървейки надолу по коридора, влизам в спалнята ни. Лунната светлина струи през прозореца, предоставяйки ми достатъчно светлина, за да видя леглото. Сините чаршафи са любимите ѝ, покривката с цвят на крем е разхвърляна купчина в дъното. Тя никога не оправяше леглото и виждайки го по този начин, както винаги е било, ме кара да се усмихвам.

Поставям я върху чаршафите. Усмихва ми се, меко, многозначителна усмивка, и маха обувките и чорапите си.

- Вземи тениската си от скрина, моля те – казва тя, изхлузвайки дънките си.

Взимам тениската, обръщам се към нея и тя седи гола в центъра на леглото.

Трябва да кажа нещо – комплимент за тялото ѝ или да ѝ кажа колко красива изглежда, но с истината от тази нощ, всичко това изглежда погрешно. Не знам какво да кажа. Може би тя е права и няма какво да се каже.

- Тениската? – пита тя, протягайки ръка.

Подхвърлям ѝ ризата, тя я облича през глава си и се плъзга под одеялата.

Косата ѝ се разлива над чаршафите, докато се взира в мен. Тя се подпира на лактите си, вираме се един в друг, съпруг и съпруга, които се опитват да открият стъпките на танца, който веднъж дойдоха толкова естествено.

- Ако ти кажа нещо, ще ми обещаеш ли, че няма да ми се смееш? – пита тя.

- Не. Но ще се опитам да не го правя.

Тя се усмихва и се сгушва още повече в одеялата.

- Спомням си една вечер не можех да спя. Чувствах се сякаш всичко, което съм искала, е било откраднато от мен и бях повече от тъжна. Повече от ядосана. Предполагам, че почти вцепенена. И тогава станах от леглото за първи път от няколко дни и отидох във всекидневната, и легнах на дивана. Включих телевизора, преглеждах каналите и попаднах на някакъв проповедник в два сутринта. Говореше за любовта, естествено, и как трябва да използваме всяко преживяване в живота ни, за да градим любовта, и че това е тест. Как може да вземеш своите най-тъмни моменти и на намериш начин да обичаш повече?

Гледам как очите ѝ блестят на лунната светлина и знам, че се подготвя да ме поразят. Никога не се проваля.

- Започнах да плача – продължава тя – въпреки че бях сигурна, че не ми бяха останали повече сълзи. И бях сигурна, че няма начин да открия любовта в тази каша. Обичах те и ти ме изостави. Обичах това бебе и то ми бе отнето. Как мога да очаквам да намеря любовта в това? Беше смешно.

- Разбирам гледната ти точка.

- Но тогава, Тай, заспах и сънувах този сън. Не за теб – добавя тя, посочвайки ме с пръст. – Ти беше все още в черния списък. Беше за бебето. Не го виждах, но чувството да бъда бременна, това... това... е пълнота. Топлина. Сякаш си завършен. Не мога да го обясня. И това е – казва тя, подпирайки се обратно на лактите си. – Въпреки че загубих бебето, чувството беше там, точно като първия път. Почувствах го. Дори само за няколко часа или един ден, но аз го усетих.

- Елин...

Останалото от изречението ми засяда в гърлото, въпреки леката усмивка на лицето ѝ.

- Обичах това бебе – казва тя, а гласът ѝ се пречупва. – И ако никога отново не забременея, имам следа от това какво би било и съм благодарна за това.

Изкачвам се на леглото и я взимам в ръцете си. Тя ляга през мен, косата ѝ се разлива над лакътя ми, а очите ѝ ме гледат така напрегнато.

- Изумяваш ме – прошепвам. – Ти си най-силният човек, когото познавам.

Тя се смее, сладък, нежен кикот.

- Не знам това. Но по едно и също време се справих с това да те загубя и да загубя бебето, затова съм почти сигурна, че мога да се справя с всичко.

- Не си ме загубвала – усмихвам се.

- Ами, адски сигурно е, че го чувствах така.

- Никога няма да те оставя отново, независимо защо и как. Винаги ще се връщам.

- Обещава ли?

- Абсолютно.

Тя притиска устните си срещу моите, преди да се измъкне от мен. Ляга до мен и чака да се раздвижи.

Събличам дрехите си, оставам по боксери и след това лягам до нея.

- Взимам решение да спя в леглото си – казвам, придърпвайки я до мен.

- Предполагам, че трябва да приема това. – Ръката ѝ се спуска над мен и проследява белезите на гърба ми. – Въпреки че си тук, не искам да си мислиш, че това означава, че искам да се върна там, докдето бяхме стигнали. И все още имам въпроси към теб...

- Добре, давай. Когато си готова.

Тя целува центъра на гърдите ми и въздъхва.

- Това ми липсваше.

- Не колкото на мен. През последните няколко месеца спях по дивани. Гърбът ме боли дяволски.

Тя се смее.

- Радвам се, че си бил нещастен, и дори не съжалявам.

- Садистка.

- Реалистка. – Краката ѝ се обвиват около моите, както правеше, преди да заспи. – Това означава ли, че се връщаш тук?

- Мисля, че е време за останалото от мен да се прибере у дома - казвам, целувайки върха на главата ѝ.

Прозява се, а сърцето ѝ вече е заспало.

- Останалото от теб?

- Сърцето ми винаги е било тук - прошепвам.

Усмивайки се, докато ме придърпва по-силно, гласът ѝ е натежал от съня, когато най-накрая проговаря:

- Все още съм ти сърдита.

- Мога да живея с това - прошепвам, докато и двамата заспиваме.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

ЕЛИН

Слънцето е прекалено ярко. Очите ми се борят срещу нападението пламнало през прозорците. Поглеждайки към часовника, виждам, че е почти обяд, и се опитвам да реша, че е събота, и не съм се успала.

Чувствам тялото си разкошно отпочинало, съзнанието ми се чувства добре получило часове непрекъснат сън. Объркващо е, като се има предвид късмета ми напоследък, изобщо да имам някакъв сън... и тогава поглеждам към вертикалната възглавница зад мен и виждам дрехите на Тай на пода.

Затваряйки очите си, се усмихвам. Той е у дома и защото иска да бъде, и защото аз искам да бъде. Може би той винаги е искал да бъде?

Спомняйки си как му казах за бременността, огромен товар се свлича от раменете ми.

Краката ми са студен върху пода, тялото ми трепери или защото печката отново е счупена, или той отново е намалил термостата. Не ми пука.

Възнамерявайки да отида в кухнята, вървя надолу по коридора, но спирам, когато забелязвам, че вратата на детската стая е отворена. Пръстите ми хващат дървения ръб и го бутам бавно.

Той стои близо до прозореца по боксери, гледайки към големия дъб отвън. Поглежда над рамото си, косата му след сън е разрошена по почти перфектен начин.

- Добро утро – казвам, приближавайки се зад него. Обвивам ръце около кръста му и облягам глава на гърба му.

- Добро утро – казва той, ръцете му се опират на моите, сплетени пред него. – Опитвах се да се измъкна така, че да не те събудя.

- Не си. Спах по-добре от месеци.

- Аз също.

Телата ни се полюшват, удобно успокояващо, което отново би ме приспало. Притискам целувка в центъра на гърба му и се премествам около него.

- Как се чувстваш днес? – питам. – Гладен ли си?

Той задържа погледа си върху нещо отвъд прозореца.

- Нали знаеш какво каза снощи за това да намираш любов в трудни ситуации?

- Да.

- Мислих си за това. – Той навежда глава настрани и поглежда към мен. – Случиха се много неща, много неща, които не искам да забравя. Като това какво е чувството на тялото ти, затиснато под тежестта на дървена греда, която те затиска към земята. Всички неща, които умът ти осъзнава, че няма да можеш да направиш на повърхността, преди да умреш. Знам какво е да жадуваш да се отървеш от болката и знам какво е да търпиш унижението, знаейки, че си разочаровал всички около себе си – казва той, преглъщайки трудно. – Но единственото нещо, което не мисля, че ще бъда способен наистина да се примиря е, че не бях тук за теб.

- И аз се боря с това. Може би е нечестно...

- Не, не е така – сумти той. – Аз съм този, който хвърли телефона си, и го разби на парчета. Не го замених. Аз бях този, който мислеше, че ще бъдеш наред с Джигс, но съм грешал. Това беше моето място, моята роля.

Започвам да се противопоставям, но не мога. Той е прав. И двамата го знаем.

- Мислиш ли, че ще можем да поправим това? – питам вместо това.

- Ще открием любовта. Ще се обичаме толкова дяволски силно, че или ще забравим болката, или повече няма да я чувстваме. Това не означава, че ще забравим бебето – казва той, поклащайки глава, - но това означава, че ще го почетом, като се обичаме един друг.

Не мога да дишам, не мога да отговоря на думите му, защото това е най-красивото нещо, което съм чувала.

- Ден след ден – казва той, - ще го караме спокойно. Нямаме нужда да бързаме. Без напрежение. Без календари и глупави вътрешни температури. Ще е аз и ти. Искam отново да ходя на срещи с теб.

Кикотейки се, притискам лека целувка върху устните му.

- Тренер, наистина се надявам, че не си от тези, които практикуват срещи?

- Добре е тогава, че имам книга пълна с техники за тренировки, нали?

Той стиска задника ми, карайки ме да изпискам, докато ме извежда от стаята, карайки ме да се разтопя от порочната му усмивка.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

ЕЛИН

Музиката се носи във въздуха, уханията на риган и доматиен сос се просмукват пред вратата, докато съм хваната за ръката му Той ме води през вратата на Тороубредс. Поглежда към мен над рамото си, очите му блестят на халогенните светлини, когато вратата се затваря зад нас.

Стискам ръката му; това е среща с неговото собствено внимателно стискане.

Не мога да спра да се усмихвам. Не съм спряла, откакто излязохме на въздух преди няколко часа. Не че той беше спрял, нито че е спрял да ме докосва по какъвто и да не начин, сякаш се страхува, че няма да бъде там, ако прекъсне контакта. От моя страна няма никакви възражения.

- Сега това е радост за очите! – вика Джигс, повдигайки бутилката си в наша посока.

Приятелите ни са в тъгла на обичайната маса. Изражението на лицата им, виждайки ни заедно, с преплетени пръсти, кара двама ни с Тай да се засмеем.

- Сега всичко е наред! – казва Линдзи, изправяйки се и прегръщайки ме. Отговарям на прегръдката с една ръка, защото Тай не иска да пусне другата.

- Да, тук сме.

- Извини ме – казва тя, прочиствайки гърлото си. – Спомняш си за мен, нали? Аз съм Линдзи Уотсън, женена за мъжа, с когото си израснала. Спомняш ли си Джигс?

- Млъквай – смея се. – Бях... заета.

Тя поглежда към съпруга ми и се кикоти:

- Ох, обзалагам се, че си била. Как си, Тай?

- Тези дни много по-добре – намигва той.

Ръка докосва рамото ми и подскачам, както и Тай. Обръщаме се и виждаме зад нас Корд, широко усмихнат, с по една ръка на всеки от нас.

- Най-накрая – смее се той. – Мили Боже, мислих, че двамата ще ме убие. Твърдоглави копелета.

- Да, такава е – казва Той, засмивайки се, след като го побутвам с рамото си.

- Хайде, нека поиграем малко – казва Джигс.

Той ме целува, устните му са върху моите малко по-дълго от необходимото, преди да се присъедини към брат ми на масата пред нас. – Корд, искаш ли да играеш? – пита.

- Не. Болен съм.

- И точно затова искаме да играеш – шегува се Тай. – Така ще можем да ти сричаме задника.

Гледаме ги как нареждат топките и след това Джигс ги разбива. Всички го чувстваме, знам, че е така, чувството как нашето племе отново се събра заедно. Това е начинът, по който нещата трябва да бъдат.

- Трябва да отбележа – казва Линдзи, - че виждайки те да влизаш тук с него оправи деня ми. Оправихте ли всичко?

- Някои неща просто трябва да ги оставим и да се надяваме, че времето ще ги излекува както трябва.

- Ще стане – казва Линдзи, изправяйки се. – Трябва да пишкам. Пих цялата тази вода, защото буквално жадувам за вода по цял ден. По цяла нощ. Но след това трябва постоянно да пикая – смее се тя и се отправя по най-краткото разстояние до тоалетната.

Завъртайки се на мое дясно, виждам, че Корд ме наблюдава. Отпива дълго от бирата си и

се обляга назад в стола си усмихвайки се дяволито.

- Какво? – питам, взимайки питието си от сервитьора. – Защо ме гледаш така?

- Без причина – казва той, трапчинката в бузата му става по-дълбока.

Отпивам от колата си и наблюдавам как приятелят ми се забавлява за моя сметка.

Толкова е чаровен, че това ме кара да извъртя очите си.

- О, има причина – казвам. – Просто се страхуваш да ми кажеш каква е.

- По дяволите, да, страхувам се. Не си позната като питбул без причина.

- О, млъкни! – Смеейки се, хвърлям по него салфетка. – Този прякор е толкова нечестен.

- Както и да е. скъпа, виждал съм те в действие. – Той се навежда напред и се взира в мен. – Е, виждам, че си приела съвета ми.

- Да, приех съвета ти – казвам. – Беше добър съвет. Какво друго да кажа?

- Би могла да кажеш: „Леле, Корд, ти си гинеален”. Или да ми кажеш колко съм страхотен или как просто спасих живота ви. Всяко едно от тези би било достатъчно.

Смеейки се, наблюдавам задника на Тай в дънките му, докато се навежда напред върху масата, за да направи удар.

- Корд, обичам те. И ти си страхотен и може би спаси брака ми. Но това, че си гений, и че си спасил действително живота ми, е доста разтегливо.

- Достатъчно честно – признава той, присвивайки рамене. - Знаеш ли, може би трябва да бъда психиатър. Бих могъл да спечеля доста пари с тези глупости.

- Не прави това. Тогава ще бъдеш скъп и резервиран за година напред и няма да получавам безплатна помощ.

- Ох, никога няма да те таксувам. Дори и ако стана толкова известен, ти все още ще имаш пълен достъп до мен безплатно.

- Хубаво е да го зная - смея се аз, слагайки чашата си върху салфетката и поглеждайки го. Подхвърлям му усмивка.

- Това изражение върху лицето ти ме плаши - казва той, посочвайки ме с пръст.

- Нека поговорим за теб - казвам сладко.

Той стене, извъртайки очи.

- Нека не го правим.

Вълнението ми е изписано върху цялото ми лице. Сигурна съм в това, защото реакцията на Корд ме кара да се разсмея.

- Трябва да ти намерим момиче.

- Не.

- Хайде, МакКъри. Време е да излезеш от тази роля на свалач и да се установиш.

Той се обляга назад в стола си, а очите му потъмняват. Пръстите му се преплитат, положени в скута.

- Нямам никакво намерение да се установявам.

- И защо не?

- Не си ли много нахална? - смее се той.

- Знаеш това за мен - кикотя се. - Трябва да ти намерим момиче и да бъдеш щастлив.

- Може би съм щастлив, така както съм си.

- Как би могъл да бъдеш? - въздъхвам. - Всеки се нуждае от някого, когото да обича, някого, с когото да се отпуска, и да се забавлява.

- Имам Йоги.

- Корд...

Навеждайки се напред, очите му се заковават в моите.

- Слушай, Елин. Оценявам това, че се опитваш да направиш това, което мислиш, че е най-добро за мен. Наистина. Но не всеки е като теб.

- Не всеки е ... страхотен?

- Опитвайки се... да се установи. - Той въздъхва тежко. - Нямам способността да обичам така както ти, Елин.

Намръщвам се.

- За какво, по дяволите, говориш?

- Не мога - казва той, поклащайки глава. - Никога не съм изпитвал любов като тази, която имаш с Тай, или като тази между теб и родителите ти. Винаги е било само... аз.

- Казваш, че не ме обичаш? - дразня го аз.

- Знаеш какво имам предвид - подсмивва се той. - Не знам как да дам подобна любов или дори да я почувствам, предполагам. Не е нещо, което знам.

Той се усмихва, опитвайки се да го омаловажи, но сърцето ми се свива от мисълта за това. Как може този мъж, един от най-добрите мъже, които познавам, да се чувства по този начин?.

- Корд, приятелю, обичаш всички ни. Помисли за това. - Прехапвам езика си, опитвайки се да подбера внимателно думите си. Знам, че всичко това е заради това, че майка му не го е искала, и я мразя заради това. Но не знам дали, ако го кажа, това ще помогне в момента.

- Може би просто все още не си срещнал точното момиче.

- Може би. Още известно време ще продължавам с „приятели с привилегии”. Но това копеле - казва той, поглеждайки над рамото ми, - не е един от приятелите ми.

Обръщам се, за да видя за кого говори. Петис приближава масата ни, неговият братовчед, Шарп, е до него.

- О, по дяволите - промърморвам, поглеждайки към Тай. Той се е облегнал на масата, без да пропуска нищо.

- Приятели, как сте тази вечер? - пита Петис, а усмивката му е като на филмов злодей.

Преди да мога да отговоря, Бека застава до Петис.

- Момчета, може ли да ви донеса още нещо? - Тя оглежда групата, хващаща напрежението, преди погледът ѝ да се спре върху Корд.

Без да мисли, тя отмята коса зад рамото си и се усмихва широко.

- Корд, нуждаеш ли се от нещо?

- Мисля, че съм добре, Бека. Благодаря ти - казва той, някаква усмивка я заслепява, докато се опитва да сдържа яростта си към Петис.

Петис се смее:

- Бих поискал бира.

- Ще я взема - казва Бека, откъсвайки очите си от Корд. - Нещо по-специално?

Петис я измерва отгоре надолу и се усмихва.

- Искаш ли да направим нещо, след като приключиш?

Корд се изправя, шокирайки всички с бързото си движение.

- Не, не желае.

- Доста съм сигурен, че тя може да отговори сама за себе си - казва Петис.

Очите на Бека се разширяват, както и моите, докато тя наблюдава реакцията на Корд. Погледът му стана мрачен и това е интригуващо. Челюстта му се стяга, докато се взира в Петис.

- Кажу ми, Бека. Тази вечер ще излизаме.

- Ъм – препъва се тя, бузите ѝ се изчервяват, докато тя очевидно се опитва да се придържа към каквато и игра да играеше Корд. – Да. Ъм, Корд ме попита да излезем по-късно. Съжалявам.

Скачайки на краката си, за да отвлека вниманието от Бека, заслепявам Петис с широка усмивка, докато Шарп се хили до него.

- Ти си старата дама на Уит, нали? – пита той, пристъпвайки към мен.

- Майната ти, Шарп – казвам, сдържайки се. В себе си усещам тревожност, но я потискам. – Никой не ви иска тук. – Мога да усета Тай зад мен, енергията му рикошира в мен.

- Ти може би не, но какво ще кажеш ти, Уит? – пита Шарп, думите му са остри като името му. – След като тази вечер ние приемаме поръчките имаш ли нужда от нещо?

- Изчезвай от тук, Шарп – ръмжи Тай, отмествайки ме настрана. – Сега не е времето и мястото за това.

- Какво? – смее се Петис. – Не искаш своята женичка да знае, че ти и Шарп сте приятелчета. Това, че си си купувал малко това-онова от него, докато тя се е грижила за децата в училище?

- Достатъчно – виква Корд, карайки Бека да направи стъпка към Джигс.

Шарп и Петис се смеят, гласовете им са мръсни като влакната на ризите им, покриващи техните продупчени с игри кожи. – Понякога е трудно да се каже на съпругите, особено, когато имаш тази представа за хубаво момче, а ти си точно като останалите от нас.

- Майната ти, Шарп. Никога не съм взимал и едно шибано нещо от теб.

Той свива рамене с глупава усмивка върху лицето.

- Но щеше. Обади ми се. Спомняш ли си това? Или сега това е забравено след като тази принцеса тук отново те прибра?

Петис отново се хили, гласът му се изтърколва през бара.

- Винаги си мислил, че си по-добър от останалите от нас. Златното момче от Джаксън, то не може да постъпи грешно. Аз ви казвам това, деца, златното момче падна от благодетелта. Тя знае ли за теб и червенокосата от Роквил, Тай?

- Какво? – ахвам, поглеждайки към Тай. Вниманието ми не е задълго там, защото Корд се навежда напред.

- Е, никога не съм имал удоволствието да започна – казва Корд, докато юмрукът му лети през въздуха между тях.

Звукът от ръката на Корд, удряща лицето на Петис, рикошира през стаята. Главата му се отметва назад, кръв потича от носа му, докато той се препъва, за да остане на краката си. Шарп го хваща за раменете и го закрепва.

- Предупредих те – казва Корд, с юмруци свити от страни.

- Хей! – вика Боб Гърлей, собственикът на бара, докато бърза към нас. – Какво става тук?

- Тези мъже тук започнаха проблемите – казва Бека, поглеждайки към Петис и Шарп над рамото си. – И някой ги сложи на мястото им. – Погледът ѝ пърха към Корд и той ѝ отвръща с малка усмивка.

- Изчезвай от тук, Петис – казва Боб. – Последния път, когато беше тук, те предупредих да стоиш далеч от бизнеса ми.

- Това е свободна страна – казва Петис, грабвайки салфетка от масата и избърсвайки

носа си.

- А това е частен бизнес – казва Боб. – Махай се.

Петис ни изпраща мръсен поглед, докато се обръща на петите си, и се насочва към вратата. Преди да излезе, той поглежда над рамото си.

- МакКъри, ти отвори Кутията на Пандора. Бъди готов.

- Майната му – казва Корд, сядайки обратно на стола си. Разклаща ръката си, преди да я огледа за щети.

Тай се опитва да вземе ръката ми, но се отърсвам от него. Всички, с изключение на нас двамата, очевидно бяха забравили изявлението на Петис.

- Един вид ти откраднах славата – смее се Корд, поглеждайки към съпруга ми. – Но веднъж го предупредих. Трябваше да го направя.

- Човек на думата си – смее се Тай.

Бека се втурва с кърпа, пълна с лед. Навеждайки се надолу, тя взима ръката на Корд от моята и внимателно слага отгоре ѝ компреса. Правя няколко крачки встрани от Тай, а главата ми се върти.

Червенокоса? В Роквил? Коя е била тя? Поглеждам към Тай, лицето му е бледо. *Нека това бъде една от игричките на Петис. Моля.*

- Боли ли? – пита Бека Корд, лакътят ѝ случайно докосва бедрото ми.

- Чувствам се най-добре от дълго време – отговаря Корд.

Бека се изчервява, а ръката ѝ леко трепери.

- Зная, че нямаше предвид срещата да е наистина, но ти благодаря, че се намеси.

- Какво искаш да кажеш, че срещата не е истинска? – пита Корд, хилейки се. – Надявах се да излезеш тази вечер с мен. Или утре. Или когато поискаш.

- Наистина ли? Бих искала.

Тай хваща ръката ми и започва да ме тегли към вратата. Издърпвайки ръката си, неподготвена да чуя нещо, което би могло да съсипе всичко, заобикалям столовете и се насочвам към билиардната маса на Джигс и Линдзи.

Линдзи се смее.

- Знаех си, че там има химия – казва тя, кимвайки към Корд и Бека. – Или, че ще има. Мога да го почувствам.

- Надявам се – казвам, наблюдавайки изчервяването на Бека.

- Твоята приятелка каза ли ти какво иска да направи? – пита ме Джигс.

Поглеждайки към брат си, мога да видя линията на раздразнение точно под повърхността. Това е същото, което виждам и аз в огледалото, когато се опитвам отчаяно да не загубя самообладанието си.

- Какво беше това? – питам аз, премествайки погледа си към Линдзи.

Тя разбърква със сламката си в чашата с вода.

- Джигс, отново ли искаш да направиш това? – въздъхва тя.

- Не, не искам да правя нищо. Напълно съм сигурен, че го заявих ясно.

- За какво си говорите вие двамата? – пита Тай, ръката му се намества на кръста ми.

- Линдзи иска да се премести във Флорида.

Стомахът ми се преобръща.

- Все още ли говорите за това? Не може да си сериозна.

- Тя е сериозна – казва Джигс, малко по-високо, така че гласът му се извиси над нейния. – Тази сутрин получих имейл от агент на недвижими имоти в Сарасота. Очевидно жена ми

го е помолила да потърси къща близо до родителите ѝ и те искат да знаят дали басейнът е категорично не.

- Линдзи! – Челюстта ми увисва до земята, докато Джигс ме наблюдава. – Не може да си тръгнете. Животът ви е тук.

Тежка въздишка излиза от устните ѝ. Очевидно е, че е минавала няколко пъти преди през този разговор, и не желае повече.

- Какво има тук за нас? За който и да е от нас? – пита Линдзи. – Ще имаме бебе. Какво може да му предложим тук?

- Семейство – сумтя аз. – Можеш да му предложиш семейство.

- И семейството на Джигс е тук – казва Тай, стискайки бедрата ми с големите си ръце. – Не може просто да очакваш от него да си заmine от Елин. Мен. Корд.

Тя се усмихва, но не и наистина. Това е разтягане на устните ѝ, физически жест, зад който няма нищо.

- Може всички да заминем. Нека да оставим това място за някое по... стабилно.

Умолявайки я с всяка невербална реплика, която мога да изразя, я моля да спре да се държи по този начин. Да не разваля нещата, когато започват да се оправят. Но тя не поема. Мога да го видя върху лицето ѝ.

- Очаквам той да направи това, което е най-добре за детето ни - казва тя небрежно. - Елин, ти щеше да направиш същото.

- Аз... - Има толкова много начини, за да отговоря на изявлението ѝ, че не мога да се спра върху един. Просто стоя и се вирам в нея, усещайки тежестта от погледите на Тай и на Джигс върху мен.

- Готова съм да си ходя - казва тя, поглеждайки към брат ми. - Готов ли си?

- Да.

Линдзи ме прегръща, а в това няма никаква топлина.

- Ще се видим.

Тя ме заобикаля и гласът ѝ стига до мен, когато си взема довиждане с Корд, оставяйки ме да гледам към Джигс.

- Тай, остави ме за малко с брат ми - казвам. - Той ме целува по бузата, но се отдръпвам от него. Когато се отдалечава, се усмихвам на Джигс с половин усмивка. - Това е от хормоните. Няма да иска да mine през това.

Раменете му увисват и не мога да го понеса. Обвивам го с ръцете си и го стискам толкова силно, колкото мога.

- Обичам те - прошепва Джигс до ухото ми. - Ще разрешим това.

- Знам - казвам и се отдръпвам. - Вдигни брадичка.

Той я повдига високо, изпълнявайки думите ми, и се усмихвам.

- Нека те попитам нещо - казвам така, че само той да ме чуе. - Мислиш ли, че Тай би ми изневерил? Дори и да е имал лекарства в кръвта? Дори и да ми е сърдит?

- Абсолютно не. - В отговора на Джигс няма колебание. - Знаеш, че ще ти кажа истината. И ако знаех, че това може да е вярно, ще убия копелето. Но той не е способен на това, Елин. Той не е изграден по този начин.

Той изкачва да види дали няма да го питам още нещо и когато е очевидно, че няма, стиска рамото ми и си тръгва.

- Да вървим - казва Тай, кимвайки към вратата.

Челюстта ми се стяга, стягам себе си за възможността на нещо, което не искам да чуя, и

КИМВАМ.

Той взима ръката ми така, че да не мога да я измъкна, и преплита пръстите ни заедно.

- Господин МакКъри, изчезваме оттук.

- Но вие току-що дойдохте - възразява той.

- Ами ти имаш гореща дама, върху която да държиш очи - посочвам аз. - Нямах нужда от нас.

- Така е, наистина - усмихва се Корд. - Ще се видим утре.

- Отбий се следобед. Доведи и Бека. Ще сготвя.

- Няма нужда да ми напомняш - казва Корд.

Преди да мога да отговоря Тай ме извлачва от ресторанта.

....

Вратата се затръшва, а очилата на Тай потрепват върху таблото. Ключът се вкарва в стартера също така яростно, преди да изфучим от паркинга.

- Искаш ли да ми кажеш, че Петис е торба с лайна? - питам аз, а ръцете ми са скръстени на гърдите. Накланяйки се далече от централната конзола, толкова далеч от обсега на ръката му, колкото мога, и поглеждам право напред.

Той издиша шумно, тревожни линии прорязват челото му.

- Докато ме нямаше, не съм виждал Петис.

- Добре тогава, наистина е добре да го знам - захващам го, - но не това е частта, за която се притеснявам.

- Той е такъв задник.

- Точно сега, ти изглеждаш като задник.

Той започва да се извъръща, за да ме погледне с крайчеца на окото си, но се улавя.

- Елин, не е това, което си мислиш.

- Тогава, мамка му, започни да говориш, Тайлър. Защото ти каза, че не си бил с някоя друга. Спомняш ли си това? Спомняш ли си, че ти казах, че това е единственото нещо, с което няма да се справя?

- Не бях с нея!

Трепвайки, ръцете ми удрят краката.

- Нея? Значи *има* нея?

- Не е така.

- Не ми пука как е. Ако тя съществува, всичко приключва.

- Тя е внучката на Крюгер, разбра ли? Не мога да разбера как Петис ни е видял заедно - чуди се той.

- Майната ти! - простенвам. - Ти, шибан, измамник!

- Не съм ти изневерявал! - Той изключва радиото, въпреки че едва може да се чуе над кръвта, която свисти във вените ми. - Няколко пъти бях с нея, за да вземем някои неща за фермата. Никога не съм бил с нея по друг начин. Не е така както Петис намекна.

Няма сълзи. Наблюдавайки отминаващия пейзаж, се опитвам да осмисля това.

- Елин, кълна ти се...

- Не виждаш ли? - казвам, обръщайки глава си към него. - Нищо от това нямаше да бъде обсъждано, ако не си беше заминал.

- Какво искаш да направя? - избухва той. - Аз прецаках нещата, Елин. Добре, хвана ме. Ти победи.

- Аз победих? За какво, по дяволите, говориш?

- Това ли искаш? Искаш да съсипеш всичко, което започнахме да оправяме, защото Петис е глупак? Защото позволяваш на това, което той каза, да има значение?

- Това, което каза той няма значение - кипвам. - Това, което има значение е, че си лъжец.

Кикотът, който трополи през купето на пикапът е зловещ.

- Знаеш ли какво? Мисли каквото си искаш. Ако наистина си мислиш, че съм направил това, тогава изобщо не ме познаваш. - Пикапът свърва към нашата алея под остър ъгъл, чакъл се разлетява във всички посоки. Двигателят се изключва и той поглежда към мен, а очите му блестят. - Това зависи от теб. Повярвай ми. Ако не го направиш, може би този път ти ще си тази, която ще си тръгне от всичко.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

ЕЛИН

- Тай! - крещя аз, стъпките ми тупкат надолу по пътеката след него. - Чакай.

Не го прави, но остава задната врата отворена. Когато влизам вътре, той се е облегнал на камината, очаквайки ме. Устата му е твърда линия, не е като на някого, който крие нещо. Но е като на някого, който е бил обвинен в нещо отвратително.

„Той не е способен на това, Елин. Той не е изграден по този начин”.

- Заклевах ли се, че не си имал връзка? - преглъщам. Ръцете ми се кършат пред мен, докато се опитвам да прочета парченцата от неговия език на тялото.

- Заклевам се.

Никакво усилие да дойде при мен; топката е в моето поле. Не съм сигурна какво да правя с нея.

- Уверявах ли ме? - питам отново.

Устните му трепват.

- Вече ме помоли за това.

- Е и?

- Искаш ли клетва с кутре? - дразни ме той. - Искаш ли да се обадиш на Крюгер и да го попиташ дали с внучката му сме ходили до града за покупки един път или два? Може би ще искаш да ѝ се обадиш, но ще трябва първо да се обадя на Крюгер, за да ѝ взема номера, и след като Нила - така се казва - се омъжи преди няколко седмици, ще предположа, че няма да е много доволен.

Захапвайки устна, наблюдавам как прави стъпка към мен. След това още една. Преди да осъзная, устните му са до ухото ми.

- Защо някога бих поискал друга жена, когато имам теб?

Размеквам се в него и от думите му и от облекчението на знанието, че казва истината.

- Тай - задъхвам се, ходейки назад, докато гърбът ми се удря в шкафовете. - Не искам да ти казвам да спреш... - Стена, когато целувките му се превръщат в малки захапки срещу кожата ми в началото на врата ми, а ръцете ми се сключват върху гърба му и го притискам към мен.

Хващайки шкафа от двете ми страни, той докосва устните ми със своите. Движенията с неговите меки, гладки устни върху моите, почти ме превръщат в купчинка каша на пода.

Челюстта ми се отпуска и той не губи време, за да се възползва. Езикът му се плъзва по вътрешната страна на долната ми устна, преди спокойно да се плъзне върху моя.

Ръцете ми се впиват една в друга зад врата му. Притискам го към мен, желяейки - нуждаейки се - от тази връзка.

Той се притиска срещу мен и чувствам твърдината му срещу корема ми. Ядрото ми избухва в пламъци, интензивното нахлуване без препятствия, само нагорещен до червено пламък, който се влива в най-високата точка на бедрата ми.

Без предупреждение, той замира. Устата му се надига от моята, тялото му се отдръпва.

- Тай? - питам задъхано. - Какво, по дяволите?

Отблъсквайки се от шкафовете, той се протяга зад мен. Проследявам ръката му, когато той развява плика пред лицето ми.

Ъгълчето на устните му е извито нагоре, а веждите му са до линията на косата.

- Нека първо се погрижим за това.

- Пликът от Паркър? - питам невярващо, хващайки го за бедрата.

- Не мога да се съсредоточа, ако знам, че стои върху плота.

Играе си с мен, но не съм в настроение. Протягам се и издърпвам плика от него. Очите ми срещат неговите и държейки плика във въздуха, звук от късане прорязва стаята, докато го раздирам на две.

Усмивката му расте, когато хартията се разкъсва. Не се усмихвам, не се мръщя, просто продължавам да я разделям, докато остава по едно парче във всяка ръка.

- Вече не съществува - казвам, подавайки му двете половини. - Сега ме чукай.

Смеейки се, той хвърля плика в боклука и застава пред мен, преди да го осъзная.

- Сигурна ли си, че можеш да се справиш с повече? - дразни ме той, а пръстите му си играят с подгъва на роклята ми. - Тази сутрин поем много член в себе си.

Стена, когато пръстите му минават над върха на бедрата ми, и прокарават пътя си бавно, толкова бавно нагоре.

- Може би ти не си във форма - подхвърлям, опитвайки се да държа гласа си спокоен. - Може би ти не можеш да станеш отново.

Гърдите му се разтрисат, когато той освобождава нисък, секси кикот.

- Мога да стана. Не се притеснявай за това.

- Какво чакаш? - Накланям бедрата си, потривайки се в ръката му. - Усещаш ли колко съм готова?

- Капеш върху ръката ми - ръмжи той, слагайки ръката си върху мен. Прилагайки натиск върху това място, два пръста се протягат по-ниско, над клитора ми и се потапят във влагата ми.

Изсъсквам през дъха си, разширявайки позата си, докосването му е точно там, където се нуждам.

- Харесва ли ти така? - пита той, знаейки достатъчно добре, че е така.

- Усещаш ли го да ми харесва?

- Усещам, като да ти харесва - казва той, играейки си с клитора ми с пръста си. - Усещам, като да искам повече от това.

- Ох - стена, отривайки тялото си в ръката му. - Имам нужда от теб, Тай. Имам нужда от теб сега.

Устата му улавя моята, езикът му превзема моя собственически, създавайки блажено усещане от главата до пръстите на краката.

Преди да осъзная какво се случва, той пада на колене. Разделя краката ми широко, преди пръстите му да се преместят от задника ми до клитора.

Очите му не изпускат моите, свободната му ръка хваща бедрото ми и ме задържа на място.

- Мили Боже, Тай - стена аз, а главата ми се отпуска назад. - Ох! - извиквам, когато лицето му се притиска в мен. Езикът му се завърта около подутата пъпка, преди да се притисне, подмятайки я, работейки я яростно.

Пръст, след това два, влизат в мен - навътре и навън в най-невероятната форма на мъчение, която мога да си представя.

Точно, когато започвам да виждам вихрушка от цветове, тялото ми да се отлепва от блаженство и той се отдръпва.

Ръцете му се забиват в бедрата ми, полага целувки по вътрешната страна на бедрата ми, оставяйки пътечка там, откъдето е минал.

Задъхвайки се, се опитвам да си поема въздух. Хващам копчето на дънките му и яростно

се опитвам да го откопча. Свалям ципа и бутам дънките и боксерите му над бедрата. Падат върху пода.

Пенисът му е голям и натежал, когато го взимам в ръката си. Погалвам дължината, капка пред еякулация блести на върха му. Отпускам се на колене и се усмихвам, когато очите на Тай нетърпеливо срещат моите.

Езикът ми се завърта около върха, мекотата среща твърдостта. Тай изсъска, когато облизвам течността от върха на пениса му.

Поемам главичката в устата си и завърта езика си около нея. Свободната ми ръка обхваща тестисите му и ги притискам нежно, докато потривам дължината му, и наблюдавам как върху лицето на съпруга ми се изписва удоволствие.

Облизвайки около главата, преди да оставя езика ми да се спусне надолу по дължината му и да се завърти около основата, отново се връщам нагоре по протежение на долната страна.

Когато поемам пениса му в устата си, бедрата му се избутват напред, а ръцете му се заравят в косата ми. Смуквайки го плътно, точно по начина, по който му харесва, усещам гладкостта на кожата му във вътрешността на устата ми.

- Мамка му, Ел - стене той. Ръцете му върху главата ми ме препират и главата на пениса му става още по-набъбнала.

Задържайки темпото, го обработвам по-силно, чувствайки как още повече се навлажнявам с всяка изминала секунда. Намествайки се така, че да поема повече от него в устата си, го поглеждам в очите.

Зелените му очи са изпълнени с необузdana страст и се усмихвам, завъртайки езика си срещу върха му. Намирам точката зад тестисите и притискам два пръста срещу нея с неотслабващ натиск. Цялото му тяло се разтреперва, очите му се затварят, когато от гърлото му избягва съскане.

- Чувството е хубаво, нали? - питам, масажирайки точката с върховете на пръстите си.

Отново го поемам в устата си и облизвам върха му силно. Звукът от засмукване се чува, когато го освобождавам.

- Трябва да почувстваш колко влажна съм. Котенцето ми умолява за теб.

Веднага съм изтеглена върху краката ми и съм поведена през кухнята към масата.

- Твоето котенце не трябва да умолява още дълго - казва той, заставайки зад мен.

Навеждайки се над масата и хващайки я от другата страна, поглеждам към него над рамото си. Пенисът му е в ръката му, гърдите му са голи, а той ме гледа, сякаш е на път да ме погълне.

Разклащайки задника си наляво- надясно се усмихвам.

- Какво гледаш?

- Просто се наслаждавам на гледката - казва той.

Върхът на пениса му се плъзва в мен, преди да разбере, че ме пронизва. Той прониква бавно и все пак достатъчно силно, за да бъде блажено неудобно. Веднъж след като влиза целият, той спира, прокарайки пръсти надолу по гръбнака ми. след това започва да се движи и аз загубвам връзката с реалността.

...

Надничам под фолиото. Сиренето е с перфектен златен цвят, а сосът за спагети бълбука под него. След като разтърсвам тигана с чесъна на долната скара, затварям фурната.

Избърсвайки ръцете си, хвърлям кърпата върху масата и отварям вратата на кухнята.

Небето е красива сянка на оранжево и синьо, докато слънцето започва да се спуска под хоризонта.

Това е спокойна вечер, чудесен край на един доста добър ден. След спора и невероятното сдобряване с Тай, днес бе леко несигурно начало. С напредването на деня осъзнах, че да се сърдя на Тай за нещо, което е казал Петис не си е струвало. Трябва да му вярвам и е така. Доверявам се на вътрешното си чувство.

Дробовете ми са пълни със свеж въздух, когато вървя надолу по пътеката към звука на чук в предната част на къщата.

Завивайки покрай ъгъла, виждам Тай да заковава дъска на гаража. Облечен в дънки с дупка на коляното, бяла дебела риза с дълги ръкави и с неговата шапка на Стрелите, той изглежда готов да бъде вкусен.

Поглежда към мен.

- Какво гледаш? – смее се той.

- Точно се питах дали секси мъжът, който ремонтира гаража ми, иска да вечеря?

- Ще те получа ли за десерт?

- Това може да се уреди.

Той се изправя, връща инструментите си в чантата и изчезва отстрани. Докато маха нещата си, виждам баскетболната топка, която лежи под коша. Взимам я и стрелям няколко пъти, пропускам.

Чувам смеха му, преди да го видя.

- С такава стрелба с отскок е трудно да си те представят, че си съпруга на треньор по баскетбол.

- Съпругът ми не ме е учил да стрелям – посочвам аз.

- Трябва да е голям идиот – усмихва се самодоволно Тай. Протягайки ръце напред, му подавам топката. Той стреля от там където е, едва отскача или опитва, и топката минава през мрежата. – Това те възбужда, нали?

Извъртайки очи, стрелям отново. И пропускам.

- Това ме възбужда – казва той, проследявайки стрелбата ми. – Точно затова не съм те научил да стреляш. Просто ми харесва да наблюдавам как гърдите ти подскачат, когато пропуснеш.

- Ти си задник – дразня го, улавяйки топката.

Той следва топката и притиска целувка в устните ми.

- Играй с мен.

- Защо да го правя?

- Ще направя така, че за теб да си струва.

Накланяйки глава настрани, въздъхвам:

- И как?

- Ако ти победиш – казва той, - ще мия чиниите за цяла седмица. Ако аз победя... ще ти правя френска любов всяка вечер в продължение на седмица.

Смеейки се, го стрелвам с поглед.

- Това не изглежда, като да спечелиш и в двата случая.

- Откъде разбра? Ако мия чиниите, ти ще си щастлива и това ще направи мен щастлив. Ако правя френска любов – и нека си го признаем, това ще бъде крайният резултат на това – и двамата ще сме щастливи.

- Глупаво момче.

Хвърляйки топката към мрежата, съм шокирана, когато минава през нея. Тай отскача, заема мястото и леко вкарва топката.

Стрелям отново и пропускам. Той стреля и се приземява в края на алеята.

- По дяволите – казвам, слагайки крака си, където беше той. – Няма начин да направя това.

- Не, няма – смее се той. – Погълнат съм от това да наблюдавам тялото ти. Така че, нали знаеш, давай и стреляй.

Правя го и дори не съм близо.

- Това е К – казва той, вкарвайки още един кош от другата страна.

Преди да мога да стрелям, пикапът на Джигс трополи надолу по пътя и завива към нас. Трепвам, когато фаровете заслепват очите ми, преди той да ги изключи.

Вратата на пикапа му изскърцва, докато я отваря и излиза.

- Какво правите вие двамата? – пита той, посочвайки ми с жест да му подам топката. Правя го, той стреля и вкарва.

- Играем КОН – съобщава му Тай. – Просто побеждавам.

/КОН - HORSE – Игра на баскетбол. Първият играч стреля, както и откъдето поиска. Ако вкара, следващият играч трябва да копира движенията му – да стреля от същото място. Ако пропусне, следващият може да стреля, както и откъдето поиска. Ако при опит да се копира предишния, се пропусне кош, получава Н и т.н. Който първи си “спечели” всички букви от HORSE губи играта./

Започвам да протестирам, да посоча, че играта не е приключила, но ме заслепва с толкова греховен поглед, че почти се разтопявам върху алеята.

- Направих печени спагети – казвам вместо това. – Линдзи къде е?

- У дома. Не се чувства добре. – Очите му срещат моите и прочитам между редовете.

- Двамата цяла нощ ли спорихте?

- Повече или по-малко – въздъхва той.

Преди да може да обясни, пикапът на Корд разбутва чакъла и паркира до този на Джигс. Йоги се изправя отзад, оглежда се наоколо, преди да легне обратно, докато Корд и Бека излизат от пикапа.

Чакам за усмивка, подхилване, но те не идват. Поглеждам въпросително Бека, но тя присвива рамене.

- Здравейте – поздравява ги Тай. – Приятели, гладни ли сте?

- Чух, че си страхотна готвачка – казва Бека, придърпвайки ме за бърза прегръдка. – Имаш ли баня, която да мога да използвам?

- Да – казвам, виждайки притеснените линии около очите й. – През вратата вляво. Искаш ли да ти покажа?

- Не, ще се оправя – казва тя и се отдалечава.

Имам чувството, че иска няколко минути насаме, затова я оставям.

Когато се обръщам, момчетата са по средата на разговор. Джигс поглежда към Тай и виждам как адамовата му ябълка се движи. Той не поглежда към мен, ясно е, че полага усилия да не го прави.

- За какво говорите? – питам, очите ми са забити върху брат ми, защото знам, че ще се пропука преди съпруга ми.

Тай обръща гърба си към мен, а главата му се движи напред- назад.

- По дяволите, Джигс. Можеше да ми се обадиш.

- Откъде трябваше да знам, че не си й казал? Знаеш, че това не е лошо нещо.

- За какво, за Бога, говорите? – настоявам. Въпреки че знам отговора, искам да го чуя от тях.

Искам да го чуя от Тай.

Наблюдавам как гърбът му се напруга, раменете му настръхват, дробовете му се изпълват с дълбоко вдишване, преди да е обърне с лице към мен. Очите му са потъмнели, челюстта му е стисната здраво.

- Обадиха се от Блекуотър. Тази седмица мината ще бъде отново отворена.

Кожата ми настръхва, докато започвам да отстъпвам назад.

- Няма да отидете, нали? – Поглеждам от Тай към Джигс, Корд и отново към Тай. Устата ми пресъхва, докато те се провалят да ми отговорят.

- Ел...

Застрелвам с поглед Джигс.

- Ще се върнеш ли там?

- Разбира се – казва брат ми. – Елин, аз съм миньор. Съпругата ми чака дете. Имам нужда от работа.

- Ще се върнеш ли там, Корд?

- Да – въздъхва той и слага ръка върху рамото ми. – Нормално е да се притесняваш. Последният път, когато си имаше работа с това място, съпругът ти излезе на носилка.

- Той беше почти убит! – казвам, посочвайки Тай. Той ме наблюдава, над него витаеше предпазливост.

- Имаш ли някаква представа как се почувствах, когато те ми се обадиха и ми казаха, че си бил затиснат от греда? Че си на път за спешното и не знаят колко е лошо? – питам аз, а сълзите изгарят очите ми. – Помислих си: „Това е. Това е инцидентът, който всички сме очаквали. Този, който майка ми очакваше, когато баща ми беше миньор, този, който баба ми се молеше да избегне всяка сутрин, когато дядо заминаваше в галериите. Той се случи на мен”.

Затварям очите си.

- Отидох там и те не ми позволиха да те видя. Казаха, че си в операция, и продължих да мисля, че тази сутрин не станах да ти кажа „довиждане”. Ти замина без да ме събудиш, спомняш ли си това?

Той кимва, протягайки се към мен. Взимам ръката му и му позволявам да ме придърпа до себе си. Ръката му се обвива около рамото ми, притискайки ме близо.

Поглеждам към Джигс:

- Момчета, не може да се връщате там долу. Просто не можете. – Поглеждам от Тай към Корд и обратно към Джигс и повтарям отново. – Никой от вас не може да се върне там.

- Разбираме, Елин, наистина – казва Джигс. – Бяхме долу, когато онова нещо падна върху него. Бях адски изплашен. Тук няма други работни места.

- Може да се върнете да учите. Бихте могли...

- И да изпаднем в дългове? И да получим диплома, която никога няма да можем да използваме? И как ще плащаме сметките си, докато правим това? – пита Тай.

Прекалено вцепенена съм за сълзите, които се стичат. Раменете ми се отпускат, съзнанието ми смътно си спомня за спагетите във фурната, но дори не ми пука да го спомена.

- Кандидатствахме навсякъде – казва Джигс, свивайки рамене. – Никой не наема. За

всяка позиция има петдесет кандидати. Това е всичко, което имаме, да не споменавам, че съпругата ми иска да се преместим в шибаната Флорида. Елин, това е хубаво. За това се надявахме.

Заравяйки глава в ръцете си, дишам, колкото мога по-дълбоко и бавно. Държа се ирационално. Знам това.

Гледаме се един друг, въздухът между нас пращи. Тай ме привлича с тази искреност, с погледа в очите си, изпълнен с любов и защита. Слагам ръка на гърдите му и усещам как сърцето му бие силно, страстно.

- Тази вечер щях да говоря с теб за това – казва той, гласът му е достатъчно тих, за да го чуя само аз.

- След като ме биеш на КОН? – казвам, възпирайки сълзите си.

- Щях да те бия, да те внесе вътре, да взема печалбата си и след това да реша как да обсъдим това.

- Ами – казвам аз, избърсвайки очите си, - щеше да ме облизваш до безсъзнание и да използваш това, за да ме отслабиш?

- Млъкнете – стене Джигс.

- Точно така – смее се Тай, топлината в тона му ме кара да се усмихна.

Приближавам се към него възможно най-близо.

- Обещай ми, че ще се прибираш у дома всяка вечер.

- Разбира се – казва той.

– Обещай ми, че ще бъдеш у дома всяка вечер, когато се прибирам.

Усмихвам се на съпруга си.

- Ще бъда. Защото имаш обещание да спазваш.

- Да, мамка му, ще го направя.

- Достатъчно – стене Джигс. – Влизам вътре. Каза нещо за спагети.

Джигс и Тай се отдалечават. Понечвам да ги последвам и се оглеждам за Корд. Стои до пикапа си, лактите му са опрени на багажника, почесвайки Йоги зад ушите.

Приближавайки се, го плясвам по гърба.

- Какво ти става?

- Нищо.

- Лъжец.

Той ме поглежда над рамото си и поклаща глава.

- Ти си като трън в задника, знаеш ли това?

- Знам. Сега си признай, МакКъри.

Той поглежда към къщата и леко маха към Бека, която стои до прозореца. Тя се усмихва в отговор, но не излиза при нас.

- Нещо да не ѝ се е случило? – питам и потупвам кучето.

От него излиза тих смях.

- Не. Тя е добро момиче.

- Тогава? Не виждам проблема.

Той дава на Йоги едно последно почесване, преди да се обърне към мен. Поемайки си дълбоко въздух казва:

- Тази сутрин телефонът ми извъня.

- Моят звъни през цялото време.

- Умница – смее се той. – Значи ти вдигаш своя и това е жената, която те е родила и те е

дала за осиновяване, и си я срещал само веднъж в живота си?

Ахването ми е бързо и задъхано. Очите ми изпъкват, а ръката ми покрива устата ми.

- Шегуваш се с мен.

Цветът на очите му, обикновено толкова игрив и чист, е замъглен от неназовано чувство. Не изглежда като Корд, който обикновено виждам: остър, забавен, умен. Напомня ми за дете от класа ми, което е в беда, и се страхува.

Главата му се поклаща от едната страна на другата.

- Затворена е някъде в Канзас.

- Какво иска да направиш ти за това? – казвам, но тогава осъзнавам, че дори не е това, което си мисля. – Защо изобщо ти се е обадила за това? Какво си въобразява, Корд?

- Не знам – въздъхва той, очевидно разкъсващ се от затруднение.

- И как протече този разговор? – питам, започвайки да виждам в червено, докато наблюдавам как Корд се бори със ситуацията, в която тази закоравяла презряна жена го е вкарала. – Хей, аз съм жената, на която не й е пукало за теб през целия ти живот. Но имам нужда от помощ, затова можеш ли да дойдеш да ми помогнеш?

- В основни линии.

Той се обляга на пикапа, с глава в ръцете си. Йоги се появява и облизва челото му.

- Майната й, Корд. Не й дължиш нищо.

- От участъка казват, че е арестувана за трафик на наркотици. Ако й платя гаранцията, ще стана отговорен за нея...

- О, не – казвам, сваляйки ръцете му, за да може да ме погледне. – Няма да плащаш, за да я изкараш. Мога да прочета по лицето ти, че се чувстваш по някакъв начин за това, сякаш защото ти се е обадила, ти трябва да отидеш и да й помогнеш, но не си.

Отблъсквайки се от пикапа, той скръства ръце върху гърдите си.

- Знам това. Наистина. Не съм глупак, Елин.

- Знам – казвам и слагам ръката си върху бицепса му. – Но мразя да виждам как тя те поставя в това положение.

- Дори не знам как е научила номера ми.

- Ще го загуби – казвам, стискайки ръката му, преди да го пусна. – Тя не е нищо за теб. Ние сме семейството ти.

Думите минават над лицето му, сантиметър по сантиметър, докато започнат да повдигат въгълчетата на устните му.

- Благодаря ти.

Сумтя, размахвайки ръка във въздуха.

- Няма нужда от благодарности. Знаеш, че обичам да ти казвам какво да правиш.

- Без майтап – смее се, обвивайки ръка около рамото ми и повеждайки ме към къщата ми. – Не мисля, че това с Бека ще се получи.

- Защо? – питам спирайки насред пътя си. – Мислих, че нещата вървят добре.

- Снощи излизахме и днес малко. Страхотно момиче е.

Кимвам, прекомерно кимайки нагоре- надолу, съгласявайки се с него. Той се смее на мен, но в очите му отново се настанява тежест.

- Тя има нужда от някой, който е готов да й даде къща и семейство. Този мъж не съм аз, Елин.

- Той може да си ти!

- Не е – усмихва се той. – Животът ми се превръща в каша всеки път, когато си помисля

да направя нещо.

Пухтейки почти, стъпквам крака си.

- Не е вярно.

- Така е. И всичко е наред. – Ръката му се връща на рамото ми и се изкачваме по стъпалата към къщата. – Аз съм просто приятел, човекът, който се скита наоколо. И съм добре така.

Той бута врата и ме изчаква да вляза вътре. Преди да го направя, изучавам лицето му дълго и твърдо.

- Всеки има цел в живота. Дори и ти.

- Искане ми се да мога да я разбера – простенва той, докато минавам покрай него.

- Ще го направиш. Обещавам.

Влизайки вътре, спирам при звука на телефон зад себе си. Поглеждайки през рамо, виждам телефона на Тай на тревата до баскетболната мрежа.

Притичвам по пътеката и го взимам. Натискам екрана и отговарям.

- Ало? – казвам без дъх.

- Здравейте – отговаря женски глас. – Тай там ли е?

- Ъм, кой се обаждат?

- Кажете му, че е Нила.

Червенокосата. Веднага виждам експлозии на нагорещено до червено ярост. Ръката ми трепери, почти изпускам телефона, докато се въздържам да й кажа да се разкара. Вместо това й давам това, което иска. В същото време, ще получа това, което искам – истината.

- Момент – казвам, насочвайки се към къщата.

Преди да вляза, Тай се показва навън. Започва да казва нещо, но първо разчита лицето ми.

- Търсят те. – Протягам ръката, а телефонът лежи в дланта ми като умряла риба. – Нила е.

Пристъпвайки предпазливо към мен, вратата се затваря зад него и той взима телефона.

- Отговори – настоявам.

- Тай е. – Той слуша гласа от другата страна и се усмихва. – Да, добре съм. Как си?

Кръвното ми се извисява до небето, тялото ми трепери от ярост, докато го слушам как се закача без усилие с Нила – която, по дяволите, и да е тя.

- Не, не съм – казва Тай. – Ще се оглеждам за него. – Обръща гърба си към мен. – Шегуваш се?

Слушам как той изсвирва през зъбите си, маха баскетболната си шапка и почесва върха на главата си.

- Леле, Нила. Не знам какво да кажа...

- Аз знам – мърморя. Звукът на гласа ми кара Тай да се завърти и да ме погледне. Гледам го кръвнишки. Засмива се. Посягам да го ударя. Хваща китката ми и ме задържа на място.

- Ако не, ще се отбия и ще те видя. Ще ти кажа. Благодаря, че се обади – казва той, а гласът му е супер захаросан. Дразни ме с намигване, докато се опитвам да изтръгна ръката си от неговата. – И на мен би бе приятно да те чуя. Благодарни на дядо си още веднъж от мое име.

Скоро след като приключи разговора пръстът ми беше върху гърдите му.

- Ти ме излъга!

- Успокой се – подсмива се, очевидно забавлявайки се на реакцията ми.

- Няма да се успокоя! Тя ти се обади. Момичето, с което не си правил нищо.

Тръгвам към вратата, но ръката му се оказва около кръста ми, притискайки ме към него.

- Ще спреш ли да се държиш по този начин? – смее се той. – Какво ти става?

Ръцете ми са заковани от страни и се боря да се освободя.

- Ти си това, което ми става.

- Ще ти кажа нещо – казва той, поставяйки глава върху върха на моята. – Да сключим сделка.

- Не сключвам сделки с лъжци.

- Аз също обикновено не сключвам сделки с лунатици, но тази вечер ще направя изключение, затова предполагам, че и ти можеш да го направиш.

Пълната липса на страх и притеснение леко ме успокояват. Спирам да се боря, за да се освободя.

- Да влезем и да вечеряме с приятелите си. След това ще отидем в леглото и ще ти разкажа всичко, което искаш да знаеш за Нила Крюгер. – Той ме целува по главата отзад. – И ако си добро момиче, ще ти позволя да имаш пениса ми, след като приключим с говоренето.

- Съмнявам се, че ще го искам – въздъхвам, опитвайки се да не му се поддавам.

- Ето пак, отново лъжеш – смее се той.

Побутвайки ме по дупето към къщата, аз се пресягам за ръката му. Пръстите ни се преплитат и влизаме вътре.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ТАЙ

Пръстите ѝ обикалят белезите на гърба ми, леко минавайки над надигнатата кожа. Ръцете ѝ се увиват около мен, бузата ѝ се притиска до гърдите ми, докато лежим мълчаливо.

Все още е ядосана. Не мисля, че ще бъде, ако знаеше колко е очарователна, когато се ядосва заради нищо. Забавно е да се наблюдава.

Заобикаля ме топлина и не само от голото ѝ тяло, или от одеялата на леглото ни, или от факта, че тя увеличи термостата. Това е доволство, удовлетворение, успокояващ мир, който не съм сигурен, че съм чувствал преди.

- За какво си мислиш? – шепти, а тонът я е натежал от сън.

- Колко много те обичам.

Тя притиска целувка към гърдите ми.

- За какво си мислиш? – питам, затваряйки очи и чувствайки докосването ѝ.

Гърдите ѝ се повдигат и спадат срещу моите, преди да погледне към мен.

- Всъщност не знам как да се изразя.

Обвивайки ръцете си около нея, усещайки копринената ѝ кожа, въздъхвам тежко.

- Нещата между нас се усещат различно, не мислиш ли?

- В какъв смисъл?

- Като... - Присвивам рамене. – Не знам. Сякаш преминахме през всички проблеми и сега сме от другата страна. Борехме се и сега сме тук с белезите, които го доказват. Сега нищо никога няма да може да застане между нас.

- С изключение на тайните – казва предпазливо тя. Ръката ѝ плясва гърдите ми и се усмихвам. – Опитвам се, Тай. Опитвам се да ти вярвам, но ти го правиш наистина трудно.

Взимайки ръката ѝ, я премествам върху пениса си.

- Може отново да го кажеш.

Тя пухти, все още раздразнена от мен и желаейки да минем към същината. Тя няма да попита – гордостта ѝ няма да ѝ позволи. Но ще танцува около въпроса цяла нощ, ако ѝ позволя. Мога.

- Ние двамата – въздъхвам.

- Какво?

- Как се чувстваш да бъдем ние двамата? Искам да кажа, след всичко, което се случи? – Извивам се, за да мога да видя очите ѝ. – Искаш ли някой ден да сме трима? Или четири? Или пет?

- Може би след като оправим нещата - шепти. – Веднъж след като бъдем по-добре финансово ще можем да насрочим още една среща и ще видим.

Преглъщайки трудно, се опитва да погледне встрани, но не ѝ позволявам. Финансите са едно на ръка, но не това я притеснява. Обхващам брадичката ѝ с пръстите си и я задържам.

- Ами ако загубя още едно бебе? – пита, а страхът се стича от всяка нейна дума.

Затаявам дъх, за да успокоя думите си, преди да ги освободя.

- Тогава *ние* ще го загубим. Защото каквото и да се случи сме ти и аз, не само ти. Разбра ли?

Устните ѝ се надигат в мека усмивка и я целувам в отговор.

- Каквото се случи в, на който и да е в живота – ще се справим заедно. Доказахме, че сами не е справяме добре – усмихвам се.

- Не, не се справяме – кикоти се.

- Мога да се справя с всичко, което се случва в живота ми, докато ти си до мен, Елин. И аз ще бъда, държейки ръката ти, докато ти преминаваш през твоите неща. И вечерта, ще бъдем тук, в леглото, заедно и ще се смеем на деня ни, и ще планираме следващия. Звучи ли като план?

Кракът ѝ ляга върху моите и държи лицето ми в ръцете си. Усмивката върху лицето ѝ отразява моята като в огледало.

- Кога разбра, че ме обичаш? – пита.

Мисля назад, опитвайки си да си спомня точния момент. Спомням си първия ден, когато я видях до шкафчето ѝ и начина, по който сърцето ми запърха в гърдите ми. Припомням си как я слушах в часа по испански, опитвайки се да повтори думите и особения начин, по който изговаряше р. Начинът, по който се смееше в столовата, как шкафчето ѝ винаги беше подредено, и начинът, по който пристягаше опашката си след час по физическо, ме накараха да се влюбя още повече в нея.

- Тай? – пита тя, докосвайки върха на носа ми, измъквайки ме от спомените ми.

- Знаеш ли – казвам, усмихвайки ѝ се, - не мисля, че е имало време, когато да не съм те обичал.

Тя засиява, претъркулва ме върху гръб и ляга върху гърдите ми. Обичам начина, по който я чувствам срещу мен, тежестта ѝ засилва присъствието ѝ в живота ми.

- Истина е – казвам, хващайки дупето ѝ с ръцете си. – Мисля, че те обичам от минутата, в която те видях. Знам че оттогава съм обсебен от теб, но това просто прерасна в любов, когато станах по-голям и можех да я разбера.

- Спомняш ли си, когато се би с момчето по време на моят мач по софтбоул? – смее се. – Бях огорчена!

Присвивам рамене, наблюдавайки я как си припомня спомена.

- Той флиртуваше с теб от страничната линия. И след това дойде с приятелчето си при мен и ми каза, че ще те чука същия уикенд. Уверих се, че ще разбере намека.

- Направи го – казва, поклащайки глава. – Беше полудял.

- Не, маркирах територията си. Освен това, той не трябваше да говори за теб по този начин. Трябваше да го ударя по-силно.

Отмята главата си назад, докато се смее. Чакам я да се успокои, ръката си ме отпуска отстрани върху леглото и под матрака. Изваждайки плик, го слагам върху гърдите си.

- Какво е това? – пита.

- Това е нещо за теб.

Тя се опитва да седне, с голяма доза предчувствие тя взема плика и го отваря. След като прочита краткото писмо от госпожа Крюгер поглежда отново в плика.

Дъхът секва в гърлото ѝ, когато вижда чека.

- Какво е това?

- Това са две хиляди долара.

С широко отворени красиви очи поглежда към мен.

- Тай...

- Затова се обади Нила. Искаше да се увери, че съм го получил, защото са го изпратили преди седмица.

Очите на Елин светват, а стресът от ситуацията отшумява.

- Сега може да се извиниш – хия се.

- Две хиляди долара? – пита тя, поглеждайки отново чека невярващо.

- Какво да кажа? Аз съм страхотен работник, особено, когато работя за нещо определено.

Поглежда ме любопитно. Вдигам я и я настанявам върху мен, така че да ме е възседнала.

- Това ще оправи сметките ни – казва тя. – Това е Божи дар.

- Не.

- Не? – смее се.

- Не. – Прониквам колкото мога по-надълбоко в очите ѝ. – Чекът от мината ще оправи сметките ни. Тези пари са за теб.

Гърлото ѝ се раздвижва, докато се опитва да преглътне.

- Какво имаш предвид?

- Искам да кажа, че не искам да чакаш, за да продължиш с живота ни. Загубихме достатъчно време, стресирайки се, спестявайки пари, чакайки докато времето стане подходящо.

- Искаш да кажеш...

- Ако все още мислиш, че трябва да се видим с доктор по безплодие, насрочи среща. Използвай парите за това или каквото е необходимо.

- Наистина ли? – ахва тя. – Сигурен ли си? Не знам дали това е логичното, Тай. Сега може да ги използваме за други неща.

- Има смисъл, ако това е, което искаш.

Надигам се, слагам длан зад главата ѝ и приближавам устата ѝ към моята. Тя стене срещу устните ми, когато я обръщам по гръб и я покривам.

- Искам да сложа бебето си в теб – прошепвам в устата ѝ. Тя трепери, повдигайки бедрата си, за да се отърка в пениса ми.

- Направи го – стене, протяга се надолу и гали дължината ми.

Захапвам устната си, когато стиска пениса ми.

- Дяволски съм твърд – казвам през стиснатите си зъби.

Освобождавайки ме, чувствам ръката ѝ под себе си. Поглеждайки надолу виждам как плъзга пръсти през влагата си.

Очите ѝ са върху мен, усмихва се дяволито, докато прокара пръсти по устните ми.

- Нелепо е колко съм влажна за теб – задъхва се, плъзгайки влагата по долната ми устна.

Всмуквам пръстите ѝ в устата си и наблюдавам как очите ѝ се разширяват. Пенисът ми пулсира срещу отвора ѝ толкова силно, че боли.

- Как го искаш? – питам, поемайки зърното ѝ в устата си. Всмуквам го, претъркувам го с езика си, а свободната ми ръка захлупва другата ѝ гърда.

Простенва при допира, повдига бедрата си.

- Просто ми го дай – умолява тя, извивайки гърба си.

Обръщам я върху корема ѝ, слагам ръката си точно върху котенцето ѝ и повдигам дупето ѝ във въздуха. Тя поглежда над рамото си към мен, блясъкът на очите ѝ се забива право в пениса ми.

- Дръж се, скъпа – казвам, допирайки върха на пениса си срещу отвора ѝ. – Това ще бъде една страхотна езда.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

ТАЙ

Спирайки до Съблекалнята, малка къщичка, която миньорите използват, за да се преоблекат с работните си дрехи, изгасвам светлините в пикапа и гледам към мястото, отбелязано като „Шеф на втора смяна”, без да излизам навън.

Дъхът ми се стели на талази пред мен, достигайки хладните стъкла и замъглявайки ги.

Има чувство на нещо познато в рутината да правя това, моя първи ден, когато се връщам на работа. Все пак от години правя това. Но последния път, когато видях това място, бях откаран в линейка. Въпреки че знам, че всичко ще бъде наред, и наистина вярвам във всичко, което казах на Елин, в стомаха ми има леко присвиване.

Наблюдавам как кола спира на няколко места надолу от мен и Петис излиза. Минава пред пикапа ми, не поглежда към мен и влиза в Съблекалнята. Светлината струи през вратата, прорязвайки с халогенен лъч калта на мината, която насища земята.

- Как мога да съм такъв шибан късметлия? – мърморя на себе си, хващайки кутията си за обяд от мястото до мен. Излизам, заключвам и влизам в съблекалнята. Когато влизам, атмосферата е мрачна, моят екип от дванадесет, включително и аз, присъства.

Стените са в мрачен жълт цвят, който прилича на пикня. Подът е цимент, нащърбен и вероятно боядисан в сиво, когато е бил излят преди десетилетия. Годишите и въглищната кал над него, са го направили с цвят на тютюн.

Корд поглежда нагоре и се усмихва, закопчавайки дрехата си. Линията, която минава хоризонтално през материала, отразява светлината горе.

- Беше време да се появиш – шегува се той. – Някой трябва да се отнася добре с Петис. Не ми плащат достатъчно за това.

- Майната ти – казвам, преглъщайки трудно. Слагам обяда си в шкафчето и започвам да се преобличам.

- Рапорта преди смяната е в кутията ти – казва Джигс, тествайки батериите на фенера си и каската. Издържат една десетчасова смяна, може би и малко по-дълго. Научихме по трудния начин да се уверяваме, че работят и са заредени, преди да започнем смяната, в противен случай ще се борим за скапана светлина за десет часа на място, което е толкова тъмно и влажно като в най-лошия детски кошмар.

Кимвам, признавайки съществуването на доклада, и обличам дрехите си. Момчетата говорят около мен, влизайки леко в ролите, които сме играли през по-голямата част от живота ни като възрастни, добра естествена връзка между нас и казвам малка молитва, тя да се задържи. Обикновено Петис не е в екипа ни и не съм сигурен този път защо е. Той е отрова за всеки екип, в който е, и почти всеки бригадир, включително и аз, настояват да бъде преместен от една точка на друга.

- Колко дълго ще се задържи? – мърмори Джигс, докато подминава. Присвивам рамене, знаейки, че говори за Петис, но не знам. Питам се същото. След онази глупост в Тороубредс няма начин да го задържа при мен.

Пращенето на радиото ми разбива концентрацията ми. Вкарва малко реализъм на момента.

- Уит, обажда се Перкора. Получи ли рапорта?

- Да – казвам в радиото. Изваждам го от кутията и го оглеждам бързо. – Виждам местата на оборудването. Таваните са завинтени за първия половин километър. Ще работим на върха и на юг.

- Мда – потвърждава Перкора. – Хубаво е да те имам отново тук, Уит. Опитай се да не бъдеш смачкан тази вечер, става ли?

- Върви по дяволите, Перкора – казвам, поклащайки глава.

Радиото замлъква и взимам фенера си.

- Момчета, готови ли сте?

Хор от мърморения звънват и се насочваме към вратата. Вятърът се е увеличил, студен, прорязвайки през паркинга, докато се насочваме към отвора в склона.

Корд поема дълбоко въздух.

- Ох, няма нищо като миризмата на лайно през нощта.

Джигс се смее.

- Миризмата на директен депозит следващия петък ще си струва.

- Нещата, които правим за пари – намесва се Петис.

- Петис – казва Корд, поглеждайки към мен, очаквайки за някакъв знак, че трябва да замълчи. Не му го давам. – Следващите десет часа ще отминат шибано по-леко, ако си затвориш устата.

- Нищо не съм казал на теб, МакКъри – отвърща Петис.

- Виждаш ли, това е проблемът – казва Корд, заставайки над Петис. – Няма значение дали говориш на мен. Само чувайки гласа ти, ме кара да искам да се счупя на две. Така че докато Тай не разбере как да те махне от този екип, нека се държим под разбирането, че нямам проблем да те ударя в лицето. Отново. И няма да правиш глупости.

Петис изправя рамене, но трепва.

- Какво, по дяволите, съм ти направил?

- Помисли си за това – намигва Корд. – Сигурен съм, че някъде вътре в тази твоя глава ще го разбереш.

Въздухът около нас пращи, настроението се променя. Това ни причинява мината. Нещо в това да се взираш надолу в черната бездна, която те води на стотици метри под повърхността на земята в пролука е достатъчно голямо, за да причини настръхване на кожата на мъжете. Няма значение колко пъти си го правил. Повторението не помага. Това е неестествено движение, пътуване към ада всеки проклет път.

- Добре ли си? – питам Корд. Избликът му е малко преувеличен, дори и това да е насочено към Петис.

- Да. Просто имам много неща, за които мисля. Знаеш как е.

- А ти? – питам Джигс. – Мислиш ли трезво?

- Не съм спал две нощи. Спорех със съпругата си четиридесет и два часа. Да, добре съм.

- Все още ли мисли за преместване?

- Мамка му, на телефоните е с агентите, с майка й, гледа обявите, опитвайки се да ми намери работа. Не мога да достигна до нея.

- Сърцето й е на точното място – казвам.

- Знам – мърмори, а главата му увисва. – Просто имам чувството, че всичко се разпада на части.

Релсите на вагонетката крещят, когато стига върха. Поздравяваме първите четирима мъже, които излизат, преди да се спогледаме. Като бригадир се качвам първи. Корд, Джигс и Грънт, мъжът, който не казва и дума, а само грухти, се присъединяват към мен във вагонетката.

Никой не казва и дума, не че бихме я чули. С всеки метър, през който се спускаме под

повърхността на земята, гърдите ми се стягат малко повече. Въздухът става малко по-тежък. Мракът по-задушлив. Звукът на оборудването става по-силен.

Шахтата е тясна и ниска, достатъчно голяма, за да може техниката да влиза и излиза. Имаш чувството, че се свива, докато се спускаме по-надълбоко в земята.

Затварям очите си и си представям Елин, чудейки се какво прави. В съзнанието ми тя се е свива върху леглото ни, очилата ѝ за четене са на очите ѝ, сноп листове са в скута ѝ. поглежда към мен и се усмихва, косата ѝ пада върху раменете ѝ.

Вагончето все още се движи, вие, адски звук, което пасва перфектно на ситуацията веднъж щом стигаме дъното. Неохотно отварям очите си и им позволявам да се адаптират към липсата на светлина.

Излизайки от вагонетката, кимвам на следващите четирима от първата смяна, а ботушите ми потъват в калта. Тя шляпа под теглото ми, плъзгайки се по долната част на дрехите ми.

- Мамка му – съскам, поглеждайки нагоре към Йодер, бригадира, който се появява. – Тук е адски влажно.

- Да – казва той, лицето му е толкова черно от сажди и кал, че мога да видя само бялото на очите му. – Наистина я дяволски влажно. Обадих се горе преди часове, защото не съм виждам такава мокра дупка през целия си живот.

Вдигам едната си обувка и калта пада.

- Това ще е забавно.

- Но, хей - казва Йодер, потупвайки ме по гърба - отново сме на работа.

- Да - казвам, полуусмихвайки се - отново сме на шибаната работа.

Йодер отива да чака вагонетката да се върне и да вземе него и последните трима. Намирам мястото за хранене и слагам рапорта си, без да обръщам внимание на писъците на машините и мъгливата светлина и гнилия мирис на въглища, изучавам целта ни.

- Ще бъде ад - казва Джигс, стискайки рамото ми с ръката си. - Шефе, готов ли си за това?

Просто кимвам. Защото просто няма друг начин: четиристотин метра под земята само по себе си е ад.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ЕЛИН

Четиридесет и осем.

Четиридесет и девет.

Петдесет.

Наблюдавам, докато всяка минута отминава, часовникът се претърколюва над четири сутринта. Клепачите ми са натежали, очите ми горят, но отказват да се затворят.

Сигурна съм, че е от адреналина. След като излезе от къщата, Тай не се обади, въпреки че бях сигурна, че ще го направи. Обикновено изпраща съобщение от съблекалнята, преди да се спусне. Но тази вечер не го направи.

По-рано вечерта отидох при Линдзи и тя направи начос, изядохме ги в детската стая, докато избирахме цвета за боядисване. Изненадах се, че ще прави детска след начина, по който говореше за Флорида. Но имах нужда от разсейване, затова не задавах въпроси. Джигс нямаше мнение за украсата, само бебето да има снимка в рамка на неговия бейзболен идол, Линкълн Ландри, на стената някъде в стаята.

Избрахме наистина хубаво гълъбово сиво и бледо жълто, които щяха да са красиви независимо дали е момче или момиче, и лесно можеха да се акцентират със синьо или розово, както се изисква.

- Това ми харесва - казах, държейки печелившата проба върху стената. - Ще бъде перфектно.

- И на мен ми харесва. - Тя отговаря кичур коса над рамото си. - Знам, че се държах малко странно за преместването и нещата.

- Да, така е. Защо, Линдз?

Тя присвива рамене, устните ѝ се изпъват.

- Просто искам това, което е най-добро за това бебе. Не искам да те напускам... - Сълзи се изсипват от очите ѝ. - Не искам да изоставя Блоун или Тай, или Корд. Но се страхувам, че ще останем тук, и няма да можем да сложим храна на масата, не можем да поемем подобен риск. Вече не.

- Може ли просто да си помислиш за това? Заради брат ми?

Тя се усмихва през сълзите, които блестят на бузите ѝ.

- Ще го направя. Просто имам чувството, че точно това трябва да направя. Разбираш, нали?

Усмихвам се в отговор, но не отговарям, защото дори и да мислиш, че разбирам, не беше.

Усмивка докосва устните ми, когато си мисля как коремът на Линдзи започва да се закръгля. Маже го с кокосово масло и се моли да няма стрий, и просто се разсмивам. Но, в действителност, бих дала всичко, за да ги имам.

Мисля си как с Тай може да оправяме нашата детска и колко голям би станал корема ми. Чудя се какви имена бихме избрали и дали Тай би масажирал краката ми всяка вечер по начина, по който Джигс прави с тези на Линдзи, дори и когато се карат.

- Може би някой ден - прошепвам, обръщайки се настрана и затваряйки очите си.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА ТАЙ

- Не знаеш и половината на това, което си мислиш, че знаеш - смея се, накланяйки бирата си към Джигс.

- Ами, и все пак е наполовина повече от теб - шегува се той.

Корд поклаща глава.

- Ако някой от вас знае нещо, този пикап ще бъде поправен. От колко време работите по него?

- Прекалено дълго - стене Джигс.

Корд и Джигс се впускат в детайли за камиона в плевнята. Излизам от разговора и сядам върху креслото в средата на всекидневната на Джигс.

Елин и Линдзи са в кухнята, наведени над екрана на компютъра. Пред тях има купчина със сладки и цялата къща ухае божествено.

Така трябва да бъде. Приятелите ми се шегуват, на телевизора тече мач, съпругата ми седи с най-добрата си приятелка, говорейки за бебета, докато е облечена с ризата ми, а косата ѝ е разрошена от бързия секс, който имахме в гаража. Всеки път, когато поглеждах над рамото си, ме улавя да я наблюдавам. Споделяме усмивка, една от тези, които са наполовина обещание за нещо повече по-късно, защото, мамка му, ако тя не е най-красивото момиче, което някога съм виждал и наполовина ме кара да се чувствам като тийнейджър, обхванат от увлечението си.

Отпивайки от бирата си, чувам как някой казва името ми зад мен и поглеждам нагоре към Джигс.

- Чули нещо от това? - пита ме той.

- Не.

- Корд се чуди дали има предпазител, който да не е наред.

Поглеждам към Корд.

- Може би. Все още не сме проверили.

- Сега аз започвам да се чудя - казва Джигс, изправяйки се. Последвам го.

- Отивам до тоалетната - казва Корд, - след това ще дойда при вас там.

Той изчезва надолу по коридора. Взимам якето си от гърба на дивана, докато Джигс се отправя към гардероба до вратата.

Обличайки якето си, се насочвам към Елин. Компютърът е осветен от редове и редове неща, които не мога да си представя, че бебето някога ще има нужда от тях. Изобщо.

- Какво, по дяволите, са тези неща? - питам, събирайки косата на съпругата си в едната ми ръка. Кичурите са като коприна в дланта ми.

- Това е възглавница за кърмене - започва да отговаря Линдзи преди телефонът ѝ да започне да звъни. Поглежда го. - Майка ми е. Имате ли нещо против да отговоря?

- Отивай - казва ѝ Елин, преди да наклони главата си назад, за да може да ме погледне. - В плевнята ли отивате?

- Да, за малко. Готова ли си да тръгваме?

Тя се прозява.

- Да, уморена съм.

- Просто искаш да отидеш в леглото с мен - дразня я.

- Винаги.

- Готов ли си? - вика Джигс от антрето.

Целувам Елин по челото и се запътвам към предната част на къщата.

...

ЕЛИН

Преглеждам страницата и добавям няколко неща в листа на Линдзи, за да ги провери. Кликвам на един лигавник, върху който е изписано „Моята леля е супер”, усмихвам се и затварям капака на компютъра. Изпъвайки ръце над главата си, се прозявам отново.

- Хей - казва глас зад мен.

Подскачам изненадана и се завъртам на стола си.

- Корд! Изплаши ме. Мислих, че си отишъл в плевнята.

- Съжалявам - смее се, присвивайки рамене в якето си. Наблюдава ме любопитно.

- Какво става с теб напоследък?

- Ъм - казвам, повдигайки и сваляйки рамене - нищо ново. А при теб?

- Нищо ново.

- Виждаш ли се напоследък с Бека? - подпитвам.

- Не - хили се той. - Казах ти, че няма да се получи.

Издърпва стол срещу мен и сяда, поклащайки глава.

Наблюдавам го, докато той е отнесен, съзнанието му очевидно е някъде другаде.

- Хей - казвам. - Добре ли си?

- Да. - Той отпуска ръце на масата, а звукът е като трясък. - Просто... се чувствам... изгубен.

Думите му ме пробождаат и инстинктивно слагам ръката си върху неговата. Малка усмивка се появява на устните му при допира и ми се иска да мога да скоча и да го прегърна, но се страхувам, че ще разваля момента.

- Защо се чувстваш по този начин?

- Нали знаеш как си казвала, че винаги си знаела, че ще бъдеш учителка? И как Тай стана треньор, сякаш затова е бил роден? Или начинът, по който Линдзи се усмихва през цялото време, докато подстригва косата ти? Или начинът, по който Джигс никога не спира да се опитва да поправя коли, дори всички да знаем, че той изобщо не може да ги поправи?

- Да - усмихвам се, наблюдавайки как пламъчето нараства в очите му.

- Аз нямам това. Всички имате тази страст за нещо, това... - Той повдига ръце във въздуха, сякаш се опитва да сграбчи думи. - Нещо, за което си роден да направиш. Нещо, което е в кръвта ти от деня, в който си роден на този свят. Вие всички имате необходимите инструменти за живот. Аз нямам.

- На първо място - казвам, слагайки крака си под мен, установявайки се за един дълъг разговор - вярвам, че знаеш през какво премина живота ми. И аз вярвам, че ти ме упъти в правилната посока. Това са твоите инструменти, които взех назаем.

- Животът няма смисъл за мен.

- Животът няма смисъл за никого от нас, Корд.

- Не, наистина няма смисъл за мен. Нищо, което някога съм правил изглежда като правилното нещо. Никога не съм чувствал, сякаш пасвам, с изключение, когато съм с вас. Никога не съм чувствал връзка с момиче по-дълбока от чукане. Няма работа или място, които да чувствам, че трябва да съм там. Има ли смисъл в това?

Въздъхвайки, протягам другата си ръка през масата и я слагам върху неговата.

- Виж, може би просто все още не си намерил своя път. Но имаш време да разбереш защо си на тази земя и кой трябва да обичаш. Ще го получиш.

Той присвива очи със закачлива усмивка на устните.

- Мислиш ли?

- Аз *знам* – казвам, стискайки ръцете му, преди да се облегна назад в стола.

Той ме изучава за една дълга минута, след това две, преди да се наведе към масата. Лампата над нас осветява лицето ми и се отразява в часовника на ръката му.

- Какво друго знаеш? – пита той повдигайки вежда.

- Като?

- Не използвай своя учителски глас върху мен? – смее се.

- Ами, това използвам, когато не разбирам какво имаш предвид – кикотя се аз.

- Като, имаш ли някакви тайни или новини, които би искала да споделиш с класа?

Смеейки се се прозявам още веднъж.

- Не. Не и които да знам. Защо? Знаеш ли нещо, което трябва да знам?

Той се взира в мен през дългите си мигли.

- Извини ме, че питам, но след като се бъркаш в моите работи, аз ще скоча в твоите. Бременна ли си?

- Какво? – ахвам, изправяйки се. – Не. Разбира се, че не. Защо ме питаш?

- Прозяваш се цялата вечер.

- Уморена съм! Не мога да спя, когато Тай е на работа.

- Лицето ти сияе.

- Тук е адски топло.

- И – казва той – тази вечер не докосна вечерята си.

- Защото хамбургерът беше розов, а аз не мога да го ям, когато ми мучи – казвам с раздразнение, докато се надигам от масата.

Започвам да казвам още нещо. Предпочитам да не обсъждам темата за бременността с него. Предпочитам да не мисля за това. Но колкото повече се замислям за това, толкова повече малки балончета несигурност се настаняват в средата на корема ми.

Извиквам календар в мислите си, опитвайки се да си спомня кога точно е цикъла ми. Никога не идва навреме и с целия стрес не съм обръщала много внимание.

Сърцето ми започва да се забързва и чувствам как бузите ми пламват още повече.

Столът на Корд е избутан назад, краката му стържат по пода. Поглеждам към него и той се усмихва.

- Корд... - Устата ми пресъхва, преди да мога да кажа още нещо.

- Четенето на хора е в следствие да си приемно дете. Научавах се да разчиташ хората, да забелязваш малките неща, защото ако не го правиш, ще ти наритат задника – присвива рамене. – Ако си, поздравления. И ако не си... това *ще* стане – казва той, слагайки качулката на якето над главата си. – Сега отивам да покажа на тези момчета как се работи върху пикап.

Той намигва и се насочва към предната врата, оставяйки ме в кухнята с широко отворена уста.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

ЕЛИН

- Какво? – Поглеждам нагоре, докато Линдзи се показва от ъгъла. Ръката ѝ все още държи телефона, а на лицето ѝ е изобразено объркване. – Какво? – питам отново.

Смея се, звук на недоверие заедно с безпокойство.

- Не съм сигурна.

- Момиче, плашиш ме – казва тя, приближавайки ме. – Елин, какво е станало?

Ръката ми трепери, докато я повдигам. Гривните около китката ми звънят заедно. Като на автопилот тя се спуска към корема ми, но я спирам, колебливо, преди да я сложа. С дълбок дъх наблюдавам как дланта ми докосва корема ми.

Очите ми литват към нейните.

- Линдз?

- Да?

- Ъм, не знам дали това дори е възможно. Искам да кажа, че е възможно, технически – казвам бързо, браунито, което ядох започва да пълзи нагоре по гърлото ми, - но не съм сигурна...

- Елин? – Тя скъсява дистанцията между нас, а очите ѝ се спускат към ръката върху корема ми.

Кикотят се нервно.

- Вероятно не – казвам. – Искам да кажа, че никога не съм мислила за това. Но може би?

- О, Боже мой – задъхва се тя и очите ѝ се разширяват. – Наистина ли? Така мислиш?

- Не знам. Дори не знам дали искам да знам.

- Разбира се, че искаш! – казва тя, повеждайки ме надолу по коридора. – Искам да кажа, аз искам, така, че и ти искаш. О, Боже мой! Това ще е най-хубавото нещо!

Сърцето ми се присвива, почти отрязва кислорода ми. Знаейки, че това би било най-хубавото нещо и за двете ни да имаме деца с мъжете, които обичаме, но също така знаейки, че ако нещата са такива, вече сме тръгнали по този път и това кара горещи сълзи да ужилят очите ми.

Стигаме вратата на банята, тази, в която се сблъсках с Тай в нощта на огъня. Линдзи ме завърта с лице към нея.

- Икаш ли да знаеш? – настоява тя. – Искам да кажа, че рано или късно ще знаеш. И искам да те накарам да си направиш тест, но също така знам колко лично е това и може би искаш да изчакаш и да го направиш с Тай?

Представям си лицето му, ако излезе, че не съм. За няколко секунди поглеждам надолу към корема си, преди отново да повдигна очи към приятелката си.

- Да го направим.

Линдзи писка и светва лампата. Кляка до шкафа. Нито дума не излиза през устата ми, но милиони чувства бушуват в тялото ми, създавайки красив опасен хаос, за който не съм сигурна, че мога да управлявам.

- Та-дам! – възкликва, изправя се с малка кутийка. Разтърсва я. – Знаех си, че имам допълнителен!

Тя протяга ръка, предлагайки ми нещото, което или ще промени света ми, или ще съсипе вълнението, което, въпреки усилията ми, вече започва да пуска корени.

- Готова ли съм да направя това? – питам, взимайки кутийката.

- Да, готова си. Трябва да знам.

- Ами махни се оттук и ме остави да пишкам върху лентичката.

Линдзи се смее, подскачайки.

- Добре, но искам да гледам как го проверяваш. Става ли? Искам да кажа, не ми пука, че е грубо.

- Махай се – смея се, побутвайки я внимателно към вратата. След като се маха, затварям вратата и заключвам за по-сигурно.

Скъсвам пакета, хвърлям кутията и упътването настрана. Насилвайки се да преглътна, изучавам малкото бяло приспособление.

- Бъди добро с мен – прошепвам, сваляйки панталоните си.

Отнема ми цяла вечност наистина да се изпишкам и се опитвам да наместя тънката пластмаса под струята. Приключвам и се опитвам да се съвзема, сядам на ръба и отказвам да го погледна.

Не мога.

Топка се настанява в гърлото ми, когато отварям вратата, и се изправям пред приятелката ми. Мисля, че ще припадна.

- Е? – пита тя.

Стискам устни и се боря да задържа сълзите си. Дори и да не съм очаквала тази ситуация, сега, когато се случва, я искам. О, мили Боже, искам я. Никога не съм искала нещо повече от това.

- Да погледнем – прошепва тя, слагайки ръка върху рамото ми.

Заедно се обръщаме. Заедно, си поемаме трескав дъх. В същото време се прегръщаме и сълзи се спускат по лицата ни.

- Позитивен е – казва Линдзи в косата ми.

През риданията, които разтрисат тялото ми, не минава отговор. Коленете ми се тресат, усмивка разтяга устните ми, докато хващам плота, за да се подпра. Слагам и двете си ръце върху корема си и поглеждам надолу.

Изглежда по същия начин както винаги, ризата на Тай виси свободно около извивките, които не загубих от петнадесетата си година. И все пак го усещам. Усещане за чудо, усещане за пълнота и че не съм вече само аз. Сега... сме ние.

Бебе.

- Бременна съм – прошепвам, на никого конкретно. Главата ми се отметва. – Кога за последен път пих?

Линдзи се смее и слага и своята ръка върху корема ми.

- Те ще израснат заедно. Само с няколко месеца разлика. Моето момиче и твоето момче.

- Какво? – смея се.

Присвива рамене:

- Тай ще е страхотен с момче. Кога ще му кажеш?

Искам да му кажа сега. Искам да изтичам в плевнята и да скоча върху него, да го целувам безпаметно, докато се опитвам да облека в думи това. Но там е Джигс и Корд, и след всичко...

Стомахът ми се преобръща, сякаш ледена вода напълва вените ми и трепвам при мисълта да загубя още едно бебе.

- Утре заминават – казвам, обмисляйки смените им. – Ще си бъдат у дома след два дни.

- Искаш да изчакаш дотогава? Можеш ли да задържиш това в тайна още цели двадесет и четири часа?

Представям си го в леглото, сутрешната му коса е разрошена. Ще дойда с кафето му и ще го гледам как ми дава съннена усмивка. Ще се кача на леглото до него, ще се сгуша до силните му гърди и ще му кажа новината. Само ние двамата.

Освен това, ще ми даде време да осъзная това и да се убедя, че всичко ще бъде наред.

- Ще се опитам – казвам. – Наистина искам да е специално. Може би ще изиграя нещо или друго, не знам. Но искам да бъде нещо, което ще си спомняме. Може би, ако го направя различно, ще имаме различен резултат.

Линдзи гримасничи при моите опасения, но избира да ги пренебрегне.

- Значи трябва да пазя тайна? – стене тя. – Толкова съм зле в това!

- Да не си посмяла да кажеш и дума. Дори и на Джигс – предупреждавам я, а пръстът ми политва към лицето ѝ. – Сериозна съм, Линдз.

- Няма – казва тя, извъртайки очи. – Разбира се, че няма. Но, Ели, *бременна си!*

- Бременна съм – прошепвам.

Врата се отваря и затваря, звукът ехти през къщата. Споглеждаме се, преди Линдзи да отиде до вратата.

- Ще отида да ги забавя. Почисти си лицето или Тай ще разбере, че нещо не е наред – инструктира ме Линдзи.

- Линдзи!

- Какво? – изсъсква тя.

- Няма да се местите във Флорида.

Тя ме поглежда с поглед, такъв, за който не съм напълно убедена, че означава, че ще спре да настоява за това, но съм твърде въодушевена, за да мисля за това. Това е разговор за друго време.

Плискам малко вода върху лицето си и го подсушавам. Увивайки теста в тоалетна хартия, прибирам го в шкафа и си отбелязвам мислено да се върна по-късно и да го взема.

Тръгвам надолу по коридора, опитвайки се да не докосвам корема си и да не се усмихвам като смахната, както се чувствам. Когато се появявам всички стоят в кухнята.

- Добре ли си? – веднага пита Тай, приближавайки се към мен. Веждите му се присвити.

- Добре съм. Линдзи точно, ъм, ми каза за бебето и ми трябваше малко време. толкова е вълнуващо.

Поглеждам към брат си и той е разсеян, поглъщайки останалите сладки. Но когато поглеждам към Корд, той се усмихва.

Едва доловимо, колкото мога, кимвам. Той намигва, а бузите му се разтягат в широка усмивка.

- Тогова ли си да тръгваме? – пита Тай, придърпвайки ме към себе си.

Слагам ръката си на гърба му, усещайки повдигнатите бележи през плата на ризата му.

Той е тук. Аз съм тук. И, може би, най-накрая, също и бебето ни.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

ТАЙ

Тъмносивите облаци се търкалят, нисък тътен на гръмотевици се чува на всеки няколко минути. Земята шляпа под ботушите ми, докато поемам пътя към входа на мината заедно с Джигс и Корд.

- Не е зле като за първа седмица обратно – отбелязва Джигс, размахвайки кутията си за обяд. – Попаднахме на добро място. Нищо не се срути....

- И аз не убих Петис – смее се Корд.

- Рапортувах глупостите му от снощи – отбелязвам, мислейки си дванадесет часа назад. – Никой миньор не може да отиде по-далеч, отколкото сме подготвени. Глупакът има предсмъртно желание и докато сърцето ми не се къса от това, искам да живея.

- Аз също – сумти Джигс. – Очаквам дете. Искам да съм наоколо, за да го науча как да скача и стреля като баща си.

- По-добре остави чичо Тай да го научи, ако искаш да бъде най-добрият – шегувам се, докато наблюдавам Петис и Грънт отпред. – Имам чувството, че след като приключим тази вечер Петис ще бъде уволнен. Когато тази сутрин го рапортувах, Перкора каза, че ще се погрижи за това. Знаеш как ще изглежда, ако нещо се обърка, точно след като мината отново е отворила.

- Ще ни затворят и отново ще останем без заплата – казва Корд, бърникайки във фенерчето си. – Мисля, че това нещо има изгорял кабел. Продължава да се изключва. – Разтърсва го във въздуха и мърмори под носа си.

- Нещото вече е счупено – смее се Джигс, докато приближаваме Петис и Грънт. – Момчета, готови ли сте?

Грънт издава звука, който прави, когато има предвид *да, не, и може би*. Петис кимва, поглеждайки ни предпазливо.

Наблюдавам как вагонетката излиза на рампата. Грънт и Петис се качват първи и изчезват в мрака.

- Да приключваме с това и да се прибираме у дома за няколко дни.

...

ЕЛИН

- Не забравяй ръкавиците си! – Втурвам се към вратата и подавам чифт ярко червени ръкавици на един от любимите ми ученици. – Навън е студено, голямо момче. Ще имаш нужда от тях.

- Благодаря, госпожо Уит - усмихва се широко той със зъбата усмивка.

Разрошвам косата му, преди да се обърне и да се присъедини към останалите.

Затваряйки леко вратата зад себе си, освобождавам дълга уморена въздишка. Снощи се въртах и към един часа сутринта се предадох. Седнах във всекидневната и планирах как да кажа на Тай за бебето. Именно вълнението ме държеше будна. Но за времето когато заспах и се събудих, адреналинът се бе разсеял и се чувствах уморена.

Когато осъзнавам, че Тай все още не е у сома, адреналинът отново се завръща.

Оказва се, че бригадата му работи извънредно, което не е необичайно. Обикновено обаждане до офиса на мината, нещо, което съм правила няколко пъти през годините, отговори на това. И все пак, започвайки деня колебливо и въртележката от върхове и спадове, оказват своето влияние.

- Ох – мърморя, спирайки напред пътя си. Едната ми ръка се подпира на чина и затварям

очите си. Тътен, не съвсем схващате, стяга корема ми.

- Дишай – казвам си, концентрирайки се върху повдигането и спадането на гърдите ми.

Дишането ми се учестява, докато се опитвам да се успокоя.

- Не – прошепвам. – Не, не, не.

Имам нужда от съпруга си. Имам нужда да чуя гласа му.

Бързо отивам до чантата си, която е в дъното на чекмеджето ми. Треперещите ръце отварят ципа и изваждам мобилния.

- Нека си е у дома – прошепвам, докато друго пристягане минава през вътрешностите си.

– Моля те. Нека си е у дома.

В очите ми започват да се събират сълзи, когато отключвам екрана си, за да се убедя, че нямам пропуснати обаждания и съобщения. Десет часа е, минават седем минути, за да сме точни, и не може да се боря с треперенето в подсъзнанието ми, че е странно, че изобщо не съм се чувала с него.

Казвам си, че вероятно е просто изтощен, взел си е душ и е заспал, докато намирам името му в списъка с предпочитани номера. Пръстът ми е над снимката му. „Любов моя” е написано отгоре, готова съм да направя повикването, когато някой почуква и звукът отеква в класната стая.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

ЕЛИН

Ръката ми кръжи над името му и се колебая да не отворя и да набера. Отговорът сам ме намира.

Вратата се отваря и господин Уолтърс, училищния директор, се появява.

- Елин?

Поемайки си дъх свалям телефона.

- Да, съжалявам, господин Уолтърс. Как мога да Ви помогна?

Той влиза през прага.

Дъхът ми секва..

Мрак е изписан върху чертите му. Прочиства гърлото си и се изпъва.

- Наистина не знам как да ти кажа това, Елин, но трябва да събереш нещата си и да дойдеш с мен, моля?

- Ъм, добре. Всичко... всичко наред ли е?

Милион мисли се втурват през главата ми – уволнена ли съм? Някой да не е подал рапорт срещу мен?

- От мината се обадиha в кабинета ми преди няколко минути и помолиха да отидеш веднага в централата им – казва меко.

- Защо са поискали това?

Страхувам се да попитам, но повече съм ужасена от отговора. Когато Тай бе ранен, те се обадиha на моя телефон и ме помолиха да посрещна линейката пред болницата. Телефонът ми днес не е звънял. Няма пропуснати обаждания.

Защо са се обадили в училището?

Разбирам, само от лекото потрепване в хладнокръвието на господин Уолтър, че бих предпочела този въпрос да остане без отговор. Краката ми се подкосяват, докато ръцете ми се протягат гневно за нещата ми.

Той говори, но мислено вече съм се отдалечила от този момент. Това е някакъв вид спасителен механизъм, сигурна съм. Ако просто мога да намеря подходяща причина, това ще оправи нещата.

Може би Тай е тестван позитивно за наркотици и трябва да отида да го измъкна?

Моментално се успокоявам с идеята. С това можем да се справим.

Да, ще го измъкна и ще му скъсам задника, ще го заведа този път да получи професионална помощ. Истинска помощ, не някаква собственоръчна детоксикация...

- ... инцидент, Елин.

Главата ми се завърта към предната част на стаята.

- Какво казахте?

Погледът му е приятелски и все пак смесен с тъга, такъв, който мразя. Също така е такъв, който не мога да осмисля в момента, защото съзнанието ми е заседнало върху тази единствена малка дума.

- Инцидент? – питам, а гласът ми е твърде силен за стаята. – Какъв инцидент? Кой е претърпял инцидент?

- Признавам, че не съм сигурен – казва той и му вярвам. Чертите на лицето му омекват. – Те просто помолиха да пристигнеш колкото можеш по-скоро. Да те откарам ли?

...

Колата лети надолу по магистралата, преминава покрай нивите, които сега очакват пролетта

да пристигне за следващата реколта. Нищо не изглежда необичайно, нищо не се усеща по-различно от всяка една четвъртък сутрин, с изключение, че колата на господин Уолтърс се движи с висока скорост, докато се опитвам да се свържа с Линдзи.

Всеки път звъни и изключва.

- По дяволите! – казвам, затваряйки още един неуспешен опит за свързване. – Не става.

Главата ми се отпуска в ръцете ми и се насилвам да вкарам и изкарам въздух в дробовете си. Сърцето ми бие силно в гърдите, докато всеки лош сценарий изгаря съзнанието ми.

- Елин, ако нещо много лошо се беше случило, не мислиш ли, че щяхме да го чуем по радиото? Или да бъде отразено по медиите? – Ръката му ляга върху коляното ми и се вирам в нея. Усещам я тежка, тежест, настанена странно върху крака ми. Той я отмества веднага.

- Не знам – отговарям, желаейки да замълчи. Знам, че се опитва да помогне, но трябва да помисля. Отивам на името на Тай и набирам телефона му за стотен път.

Изпраща ме в гласова поща.

Ръката ми трепери неконтролируемо, докато се концентрирам върху дишането си и се опитвам да убедя себе си, че всичко ще е наред.

Сепвам се, когато усещам как телефонът ми звъни.

- Здравсти! – казвам веднага. – Линдзи? Къде си?

- Пътувам към Блекуотър.

Единствена дума гавирана с ридание толкова дълбоко и изтощително, че разбива останалото от нервите ми.

Трябва да е Джигс. Няма да ѝ се обадят, ако нещо се е случило на Тай.

Дъхът ми се накъсва, когато си представям лицето на брат ми, чувам глупавия му смях, представям си очите му озарени, когато ме дразнеше какво ще получи за Коледа, докато растяхме.

Почти изпускам телефона си.

Мили Боже, нека да е добре. Нека всички да са добре. Нека това да е някаква тъпа среща за здравеопазването.

- Какво ти казаха? – питам аз, а гласът ми пресеква от сълзите, които отчаяно се опитвам да възпра. – Казаха ли ти нещо?

- Не. Просто ми казаха, че трябва да отида в централата възможно най-скоро.

Сълзи започват да се стичат по страните ми, докато тя плаче в телефона.

- Сама ли си? – питам я.

- Да. Сама шофирам. Почти съм там.

- Мисля, че си точно преди мен – казвам, забелязвайки синята кола на около километър и нещо напред по пътя.

- Защо идваш? – пита тя, подсмърчайки. – И на теб ли са се обадили?

Кимвам, а след това осъзнавам, че не може да ме види.

- Да.

- О, Елин – казва тя, хлипайки отново. – Какво ли може да е?

- Линдз, спри. До минута ще се там. Може би е нищо – предполагам, въпреки че не го вярвам. Не и по начина, по който се случват нещата.

Мисля, че ми прилошава.

- Пристигнах. Ще се видим вътре – казва тя и приключва разговора.

Поглеждам към господин Уолтърс и той ми се усмихва тъжно, затова отклонявам поглед. Съжалението не е искано. Няма причина за него. Всичко ще е наред.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

ЕЛИН

Пристигаме до входната врата и виждам колата на Линдзи в аварийната лента, но не я виждам никъде.

- Искаш ли да дойда с теб? – пита господин Уолтърс.

- Не, ще се оправя. Благодаря, че ме докарахте – казвам и излизам от колата, преди да е спряла напълно и се насочвам към стъклените врати с изобразено логото на мини Блекуотър отпред.

Топлият въздух се разбива в лицето ми, правейки възприятието ми за задух още по-истинско. Оглеждам трескаво лицата пред мен.

Мъже, жени, някои в костюми, някои в своите миньорски дрехи. Едно е общото нещо: погледът на опустошение и страх върху лицата им.

- Аз съм Елин Уит – заявявам, затръшвайки чантата си върху плота. – Някой ме е търсил.

За един кратък момент никой не помръдва. Поглеждам от лице на лице, желаейки някой да пристъпи напред и да ми даде отговорите.

- Госпожо Уит, последвайте ме – казва един голям едър мъж. Той тръгва надолу по дългия коридор и се обърна към мен, докато върви. – Аз съм Върнън Трент, главен директор по безопасността на Блекуотър.

- Какво е станало? – питам, надничайки през прозорците в кабинетите, докато стигаме края на коридора. – Трябва да намеря снаха си. Тя също е получила обаждане.

Хлъцване спира останалото от думите ми. Върнън спира пред вратата на затворена стая.

- Тя е тук. Моля, последвайте ме.

- Дано това да е някаква среща за застраховката...

Вратата се отваря и се оглеждам. Линдзи се разхожда до далечната стена. Когато влизам се обръща, спиралата е набраздила лицето ѝ, когато тръгва към мен. Улавям я в прегръдка, ръцете ни се обвиват една около друга. Не мога да плача. Не искам. Всичко ще е наред.

- Всичко е наред – казвам, обещавайки колкото мога. – Шшшт. Всичко ще бъде наред. – Отмътайки косата от лицето ѝ, се отдръпвам, за да я погледна. – Казаха ли ти нещо?

- Все още не.

- Дами. – Гласът на Върнън изпълва стаята, властен, тон, който ни завърта на петите. Стой в предната част на стаята, ограден от жена в тъмносиня пола и сако, перли и коса навита като на домакиня от 50-те. Мъжът от другата му страна е в смачкан черен костюм и вратовръзка. Никой от тях не изглежда доволен да стои пред нас.

Стомахът ми пада в петите и стискам Линдзи толкова силно, колкото мога.

Върнън поглежда придружителите си, преди да прочисти гърлото си.

- Имаме някои лоши новини. Моля, седнете.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ТАЙ

Отварям очите си. Веднага се закашлям, задъхвайки се за въздух, докато очите ми обхванат странната, непозната сцена. Лампата на каската ми осветява пода на мината и прахът, който се стели над него.

Какво, по дяволите?

Лицето ми е притиснато в мократа хлъзгава земя и когато го повдигам, всмукателен звук разбива тишината около мен.

Треперейки се опитвам да се ориентирам.

- Петис! Спри! – гласът ми звънти през мината, над оборудването, покрай Корд и Джигс, двамата мъже, които стоят между мен и него. – Спри!

Поглежда към мен над рамото си.

- Мамка му, успокои се, Уит.

- Не! – крещя, оставяйки чука си и тръгвайки към него. Ако той продължаваше под този въгл, таванът ще подаде и ще падне точно върху Корд.

Смехът на Петис се извисява над машините и осъзнавам, че той точно това се опитва да направи.

- Спри, Шейн! – крещя.

Той се обръща да се върне към минната машина, но осъзнава какво имам предвид. Отдръпва се, но в този момент твърде късно.

Цялата кухня, в която сме, започва да се тресе – стените, пода, тавана над нас – и ме изкарва от равновесие.

- Бягайте! – крещя, гласът ми е заглушен от звука на парчетата въглища, които се срутван с трясък. – Изчезвайте!

Шумът от оборудването спира. Виковете на бригадата ми се стопяват. Светлините изчезват, докато погледът ми става черен, докато стените буквално ме затрупват.

Опитвам се да раздвижа краката си. Поглеждам зад мен, там където трябва да е тялото ми, но главата ми не се обръща напълно и светлината не може да премине през прахта. Не ги виждам.

- По дяволите – мърморя, не съм сигурен какво, по дяволите, се случва. Няма болка или не мога да почувствам, ако я има. Борейки се да се изправя на лактите си, а краката ми се притискат към земята, гласът на Корд прозвучава някъде през тинята.

- Чува ли ме някой? – Гласът му е дрезгав, а думите му се накъсват, когато започва да кашля, несъмнено прочистваш се от прахта, летяща във въздуха.

- Тук, Корд – казвам, размахвайки във въздуха пред лицето ми с ръка. Частици танцуват на светлината, движейки се на песен, която не чувам.

Не мога да си спомня къде бяха всички, когато стените подадоха.

Къде беше Джигс?

Преравяйки паметта, си го откривам на мое далечно ляво. До шахтата водеща навън.

Моля те, нека да се е измъкнал оттук.

Използвам съзнанието си, за да локализирам къде сме под земята, припомняйки си картата в джоба ми, преди да слезем тук преди часове. Не сме много надълбоко, което даваше на някои от момчетата някакъв шанс да се измъкнат.

Шансовете Джигс да се е измъкнал са прилични.

Какви са шансовете ние да се измъкнем?

В мен започва да се настанява паника, свиваща се около гърдите ми. Не са добри, наистина шибано малки, но трябваше да остана спокоен. Да видя кой още е тук. Да разбере как да останем живи.

Раздвижвайки краката си, чувствам как тежестта се отмества, докато те се освобождават. Те са напрегнати и болезнени и ги чувствам като мъртва тежест, но се движат. И все пак при всяко движение болката е по-силна.

- Не мога да помръдна – стене Корд.

Превъртам се, треперейки, докато гърбът и краката ми крещат от болка. Блокирайки ги, се оглеждам, докато се изправлям.

Прахта започва да се уталожва, острият мирис на въглища избледнява. Единственият звук е борбата на Корд някъде пред мен и стичащата се вода вдясно от мен.

Лампата върху главата ми прави кръг, докато се обръщам, осветявайки разрушението в краката ми.

Стената вдясно, тази, в която копаехме, се е срутила. Осветявам напред, мястото, където видях да копае Петис, област, където не е обезопасена. Няма нищо освен една купчина отломки на девет метра от там, където стои.

Превивам се на две от кашлицата, която ме раздира.

- По дяволите - проклина Корд от другата страна на малката кухня, образувана от срутването и се изправлям, обръщайки светлината си към него.

- Там ли си? - питам, ботушите ми разплискват калта, докато се превъртам през въглища и счупени тавански греди.

- Да.

Забелязвам движение откъм далечната стена, на няколко метра от мен и най-накрая виждам лицето му. Черно е като въглищата покрай него. Само бялото на очите му се вижда от купчината.

Разчиствам тялото му от отломките и му помагам да се изправи на краката си. Очите му са широко отворени, струйки кръв се смесват със саждите и се стичат надолу по бузата му.

- Прецакани сме, нали? - пита той.

Над нас се е спуснала тишина. Той също я усеща, защото поглежда встрани.

Вместо да му отговоря си поемам дълбоко въздух.

- Някой чува ли ме? - викам аз.

Тишина.

- Може ли някой да ме чуе? - викам отново, премествайки светлината в предната част на галерията.

Наклонът водещ към дупката е напълно блокиран, отцепвайки ни от останалата част на света.

Когато започвам да усещам тежестта на значението на това, виждам движение под купчината разбити скали.

- Мамка му - казвам аз, приближавайки се до мястото. Корд е зад мен, ръката му е върху рамото ми, докато вода и двама ни.

Разриваме отломките, Корд съсредоточен върху краката на мъжа, докато аз върху торса. Веднъж щом лицето му е разчистено, започвам да го избръсвам, за да мога да го разпозная.

Гърдите започват да се движат по-бързо и мъжът се закашля и простенва. Който и да е той, е жив.

Очите му се отварят и когато поглеждат към мен, по-слаба версия на най-любимата ми

усмивка на света ме заслепява.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

ЕЛИН

Линдзи хваща ръката ми, докато сядаме върху диван от седемдесетте. Ноктите ѝ се впиват в кожата ми и боли, но по някакъв начин на мен ми харесва. Държи ме в настоящето. Разсейва ме от вцепенението, което започва да обхваща нервите ми.

- Дами - казва Върнън - това е Грета Ван Браун, член на борда на директорите на Блекуотър и Рейд Фасинели от Съвета по минна безопасност. Съжалявам да Ви информирам, но днес по земята се случи инцидент.

- Не - ридае Линдзи, а очите ѝ се разширяват от паниката. Пресягам се към нея, а по лицето ми надолу започват да се стичат сълзи.

- Кой е наранен? - питам, а гърлото ми изгаря от чувствата.

Намек на изненада проблясва през лицето на Върнън. Това е достатъчно да ме удари право в корема и знам, че има нещо повече.

Въпреки че краката ми треперят под мен се изправям се и ръката ми се свлича от рамото на Линдзи.

- Госпожо Уит, бихте ли седнали?

Изражението на лицето на Грета ме смразява до костите. Свличам се върху мястото си.

- Къде е Тай? - питам, гласът ми е толкова ясен, че дори и аз се изненадвам. - Къде е съпругът ми?

- Госпожо Уит, моля Ви...

Прекъсвам Грета:

- Моля Ви, спестете ми красивите думи и отговорите на въпроса ми. Къде са съпругът и брат ми? Къде е Корд МакКъри? Ако са в болницата трябва да отидем при тях.

Не отговарят, но и не трябва да го правят. Израженията върху лицата им казват всичко.

Крясъкът ми изпълва стаята. Линдзи ме привлича към себе си, сълзите ѝ са горещи върху бузата ми. Ушите ми са нападнати от риданията ѝ, насочени директно в тъпанчетата ми. Но нищо от това няма значение.

Вече не.

...

ТАЙ

- Можеш ли да се движиш? - питам Джигс.

Той стене и се надига, внимателно, раздвижвайки прасците си.

- Да - кашля той. - Така мисля.

С Корд му помагаме да се изправи на краката си. Малко залипа преди да се стабилизира.

- Какво, по дяволите, стана? - пита Джигс, сваля каската си, опипва главата си и трепва.

- Петис пробиваше там. Спомням си, че му казах да спре, той погледна през рамото си и всичко започна да се движи. Това е всичко, което си спомням.

- Кой друг е тук? Кой... знаеш? - Джигс казва думите с накъсване, сякаш ситуацията, в действителност, започва да го удря право в почернялото от въглища лице.

- Ние.

Думите звънтят около мястото, изпрацвайки тръпки през всички ни.

Казвам го, ясно като ден, защото това е истината и колкото по-скоро го приемем, толкова по-добре. Това е първото нещо, което научаваме на обучението. Да сме наясно със ситуацията.

Това е нашата ситуация.

- По дяволите - съска той, оглеждайки тъмната пещера. - Как, по дяволите, ще се измъкнем оттук?

Поглеждам към Корд, който гледа към мен. Той знае това, което знам аз - че трябва да сме слепци в мрака, че някога ще можем да се махнем оттук. Шансовете не са добре. всъщност са скапани. Те ще опитат, знам, че ще го направят, но също така зная числата и коефициентите, и затова сме прецакани.

Извърщам се преди Джигс да може да види лицето ми. Сълзи изпръскват очите ми, солта изгаря бузите ми, където може би има порязвания и драскотини.

Дори не съм проверил дали кървя. *Така или иначе има ли това някакво значение?*

Стискайки очите си в опит да спра сълзите виждам Елин. Лежи в леглото ни, срамежливата ѝ усмивка е отпечатана върху красивите ѝ устни. Ръцете ми се свиват отстрани, сега сълзите ми текат по-силно, защото бих дал всичко, за да се кача на леглото до нея, със саждите и всичко, и да я държа, докато спра да дишам.

- Съжалявам - казвам ѝ мислено, изтривайки очите си с обратната страна на мръсните ми ръце. Мога да вкуся въздуха, да ги почувствам върху кожата ми. Чувствам ужилването в очите от гнилия прах.

Прочиствайки гърлото си и изплювайки смес от слюнка, сажди и горчивината изгарящи гърлото ми, се обръщам към приятелите ми. Гледат ме.

Тук долу, аз съм този, който командва. Имам обучението, часове стоейки в класната стая и запознаван с всяко нещо тук. Знам какво да правим, но оглеждайки се, чувствайки реалността на нещата, знам едно нещо: цялото обучение е глупост.

Дробовете ми се стяган в гърдите от паниката, която започва да пуска корени.

- Как ще се измъкнем от тук, Тай? - пита отново Джигс. - Какъв е плана?

Поглеждам в лицето му, едва се вижда блясък на кожа в мрака размазващ лицето му. Очите му са широко отворени, умолявайки ме за отговор.

Джигс преглъща, премества тежестта си от единия крак на другия, и знам, че сме на път да го загубим. Това ще се случи от кислорода, който имаме тук и ще прави нещата по-лоши за всички ни.

- Бих казал, че сме запечатани. Няма да бъдем измъкнати по рампата. - Кимвам зад Джигс към стената от чакъл, където трябва да бъде пътя ни за навън. Преравяйки съзнанието си за плана започвам да съставям план.

- Скоро след като се уверят, че земята е стабилна ще пробият шахтата за кислород.

- Колко кислород имаме? - пита Корд.

- Достатъчно - казвам с повече увереност, отколкото чувствам. - Не можем да се паникьосваме, не бива да сме глупави. Най-доброто, което сега можем да направим е да останем спокойни.

- Да останем спокойни - мърмори Джигс в един дъх. - Да, мамка му, точно така. Хванати сме в капан под шибаната повърхност и ти искаш да останем спокойни?

Това в гласа му - това се случва точно преди някой да загуби спокойствието си. Не мога да го обвинявам, но също така не мога да позволя да се случи.

- Хей - казвам му, тонът ми не е обичайки, който използвам към шурей ми. - Искаш ли да се измъкнеш оттук и да видиш съпругата и детето си?

Думите ми го поливат като кофа със студена вода. Пренебрегвам погледа на Корд, този, който пита наистина ли вярвам, че това е възможно, и задържам погледа си върху Джигс.

- Защото тук долу загубиш ли спокойствието си това няма да помогне с нищо - казвам.

- Съпругата ми е горе! - крещи Джигс, думите са твърде силни в тясното пространство. -
Трябва да се махна оттук!

Хващам го за раменете и го бутам назад.

- Познай какво? Съпругата ми също е горе - напомням му, стоейки толкова близо до него, че носовете ни почти се докосват. - Твоята шибана сестра? Спомняш ли си я? Затова, приятел, остани спокоен.

Дъхът му е горещ върху лицето ми, ноздрите му пламтят, докато чака следващите думи, които ще излязат от устата ми.

Корд слага ръцете си върху раменете ни.

- Момчета, успокойте се - казва той. Спокойствието в тона му намалява напрежението между двама ни с Джигс и ние изпускаме дъх. - Ще се махнем оттук. Да го даваме по-леко и да се настаним удобно, защото може да бъде доста продължително.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

ЕЛИН

- Дами, моля Ви, чуйте ме - казва Върнън, клякайки пред нас.

През косата на Линдзи поглеждам към лицето му. В началото, през сълзите си, виждам единствено, че устата му се движи, страхът ме е стиснал в здрава хватка и блокира думите му. Но когато чувам „Тай“ се отдръпвам от Линдзи.

- ... още не сме сигурни какво го е причинило. Повечето от бригадата е избягала, не сме локализирали Тай, Джигс, Корд МакКъри, Грънт Сейлс и Шейн Петис.

- Какво имате предвид, че не сте ги локализирали? - ридае Линдзи.

- Не знаем къде са.

- Може ли да пробият навън? - питам, без да си правя труда да опитам да спра сълзите, които се стичат по лицето ми.

Върнън се изправя и се присъединява към другите сътрудници в строга линия.

- Възможно е. Но, дами, мисля, че трябва да се подготвите за възможността да бъдате заклещени долу.

- Не... - проплаква Линдзи, обвивайки ръка около врата ми.

Сядам, позата ми е скована. Не мога да плача, не мога да ридая, не мога да задавам въпроси. Тялото ми започва да трепери, температурата му спада и знам едно: в шок съм.

...

ТАЙ

Водата капе надолу по стените, приземявайки се в локвите. Звукът отеква през малкото пространство създадено от срутването.

Би могло да е успокояващо, в подходяща ситуация. Това ми напомня за малкия фонтан, който веднъж имаше Елин във всекидневната, докато Корд не пи прекалено и го бутна, разбивайки го на милион парчета.

- Добре, да съставим план - казвам, успявайки да се съвзема. - Някой да има радиото си?

- Батерията умра преди няколко часа, преди цялата тази гадост - казва Корд. - Имам го, но не е добре.

Джигс се оглежда:

- Нямам представа къде е моето.

- Моят беше във водата - казвам, хвърляйки останките на счупеното ми радио в купчината въглища през мястото. - Батерията е изгоряла.

Оглеждам се.

- Имаме ли някаква храна?

- Колко дълго мислиш, че ще сме заседнали тук? - пита Джигс.

- Не знам, честно - признавам. - Но вероятно по-дълго, отколкото смеем да признаем. Отново пренебрегвам острия поглед на Корд. - Значи, храна. Светлина. Какво имаме?

Корд се препъва към задния ъгъл и се оглежда. Няколко минути по-късно пристъпва в светлината на лампата ми.

- Имаме една кутия за храна.

- Моята е - казвам. Устните ми се свиват, докато се боря със себе си да не я грабна от ръцете му. Знам, че вътре има малка бележка от Елин така и обяда ми - последното нещо, което може би е направила за мен. Юмруците ми се свиват, докато откъсвам очите си от металната кутия.

- Да се надяваме, че Елин ти е приготвила нещо хубаво - казва Корд.

Чувайки името ѝ на глас разкъсва душата ми. Чудя се къде ли е и дали знае. Надявам се някой да е с нея, да я успокоява, да ѝ казва, че по някакъв начин всичко ще бъде наред. *Този някой я лъже.*

- Може би трябва да пазим светлините си - посочва Корд. - Ще стане адски тъмно, ако не го направим.

- Това е ад - сумти Джигс.

- Не, прав си - казвам. - Да намерим сигурно място да седнем и да пестим от батериите. Ще ги включваме от време на време.

Започваме да разчистваме място на пода за трима ни. Взимаме парчета отломки и ги слагаме над калта и водата, която изглежда, че не спира да се стича. Работим мълчаливо, никой не прави зрителен контакт, сякаш ако не гледаме другите, това може да не е истинско.

Сядаме в кръга от отломки, Корд е вдясно, Джигс е отляво, кутията ми с храна е до мен.

- Трябва да сме наистина изобретателни - казва Корд - може да се убедим, че сме около лагерен огън. Особено от начина по който трептят фенерите и осветяват тази малка точка.

- Имахме някои добри - спомня си Джигс. - Спомняте ли онзи във фермата на Дънам в нашата първа година в гимназията? Пуснахме на онова поле почти всички глави добитък?

Засмивам се на спомена:

- Момчета, това не беше най-доброто ни решение.

- Нее, но става добра история - смее се Джигс. - По дяволите, това беше нощта, когато говорех с Линдзи да излезе с мен.

- Спомням си - казвам. - Бяхме във Фаунтен. Тя каза, че ще излезе на разходка с теб, ако ме биеш на билиард.

- И ти ми позволи - смее си Джигс, но нямаше как да се отрече тънкия слой тъга, която се промъква в гласа му. - Благодаря ти да това, Тай.

Поклащайки глава поглеждам към малкия участък мрак между нас.

- Тай?

Бавно повдигам глава и поглеждам към Джигс. Очите му са изпълнени с поглед, който единствено може да бъде описан като чист страх, поглед, който никога преди не съм виждал у него. Поглед, който ме раздира до ядрото ми.

- Да? - отговарям.

- Ще се измъкнем от тук, нали?

- Да, ще се измъкнем - казвам, насилвайки се да се усмихна, за да направя несигурността си по-малко очевидна. - Скоро ще чуем пробивните машини. Просто трябва да сме търпеливи.

Въздухът застива, докато всички решаваме дали да ми повярват или не. Машините ще дойдат. Трябва да повярвам в това. Но дали ще дойдат навреме? Това са два различни въпроса.

- Хай - казва Корд, изкарвайки ни от мислите ни. - Трябва да пестим лампите.

Дробовете ни са пълнят с въздух, когато осъзнаваме какво означава това. Тотален. Мрак. Една по една, светлините ни угасват. Първо на Корд. После на Джигс.

- Ето така - прошепвам, повдигайки ръка към каската си и изключвайки лампата.

Черния мрак се установява над нас върху студения влажен под на ада.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

ЕЛИН

Хартиената чаша се върти в пръстите ми.

Върти се.

Върти се.

Върти се.

Водата вътре се плиска срещу стените, заплашвайки да се изсипе. Няма да е студена ако прелее и докосне пръстите ми. Там е прекалено дълго за да е такава.

В тази стая сме от шест, може би седем часа. Понякога усещането е като за по-кратко, а понякога за много по-дълго.

Сега би трябвало да се прибирам у дома от работа.

Докосвам корема си и затварям очи, припомняйки си плама ми да кажа на Тай, че ще имаме бебе.

Би трябвало да правя това сега. Не... това.

Водата се върти в чашата и се боря да се съсредоточа. Сънят бode съзнанието ми благодарение на инжекцията на д-р Уолкър. Разбира се трябваше да му кажа, че съм бременна и когато осъзнах, че още един човек е узнал преди Тай напълно ме срива.

Поглеждам нагоре при лекото почукване по вратата. Главата на Върнън се появява.

- Дами, да Ви донеса ли нещо? Каквото и да е? - пита той.

- Съпругът ми, брат ми и приятелят ми.

Лицето му се отпуска:

- Опитваме се, госпожо Уит.

- Опитай те по-силно.

- Сега установяваме къде се намират. Ще ви съобща скоро след като науча повече.

- Трябва да ги намерите - умолявам ги. - Вие не разбирате...

Част от мен се чувства зле. Вината не е негова, не точно негова. Тай избра да работи въпреки че знае рисковете. Но Върнън избра да е лице на Блекуотър, затова със сигурност е очаквал такова отношение от мен. Ако не е, ще трябва да преразгледа решението си.

- Семейството на Петис е в стаята до вашата, както и на Сейлс. Ако искате да ги видите те са до вратата вляво.

Кимвам, но нямам интерес да ги виждам. Дори не ги познавам, не наистина, с изключение на Шарп, когото ненавиждам.

- И все още не сме открили семейството на Корд МакКъри. Дами, имате ли някаква идея къде да ги намерим?

Сърцето ми се присвива в гърдите и поглеждам към Линдзи:

- Ние сме семейството му.

- Искам да кажа истинското му семейство.

- Не разбирате, Върнън. Ние сме семейството му.

Той кимва, без да разбере, но разбирайки гледната ми точка.

- Тук да ви види е преподобният Мичъл - заявява. - Бихте ли искали да го видите?

- Да. Моля - проговаря Линдзи.

- Задържахме всички посетители, освен ако не ни дадете техните имена точно. Има ли някой, когото искате да видите освен адвокатите ви и доктора?

Линдзи му дава имената на родителите й. Сърцето ми се разбира от факта, че нямам родители.

- Ъм, майката на Тай е на пътешествие. Ще се обади на кораба и те ще се опитат да се свържат с нея, затова ако се обади, моля Ви, свържете я. но се съмнявам, че ще стане.

Той изглежда загрижен за миг преди чертите му отново да се изгладят. Когато по-рано Ерик Пъркър ни посети в Блекуотър, ни каза, че фирмата ще се опита да ни отдели от останалите, докато нещата се разрешат. Предложи да останем тук в непосредствена близост, но да настояваме за достъп до всеки, който искаме да видим. Досега не бяхме искали да се видим с никого.

- Медиите искат да знаят дали искате да направите обръщение...

- Ако имат въпроси трябва да се свържат с Ерик Паркър - заявявам аз.

- Много добре. Ще ви изправа преподобния.

Наблюдавам как сребърната глава на преподобния Мичел минава през вратата.

- *Да не би да избра розово и сребърно, защото си отиват с косата на преподобния? - смее се Тай, опъвайки краката си върху капака на багажника на пикапа.*

Лунната планина е осветена от милион светулки, които проблясват около нас. Притискам бузата си до гърдите му и се сгушвам в него.

- *Не, избрах ги, защото са красиви - казвам, заслушана в биенето на сърцето му.*

- *Знаеш ли какво друго е красиво?*

- *Какво?*

- *Ти.*

- *Мислиш, че съм красива?*

...

ТАЙ

- *Мислиш, че съм красива?*

Гледам най-красивото момиче, което някога съм виждал как се изчервява от думите ми. Как може да не знае? Как може да няма идея, че тя е всичко за което мисля, докато седи пред мен по математика? Как може да не разбира, че тя е всичко за което мисля, когато съм сам, откакто се появи в училището ни преди десет дни?

- *Надявам се, че обмисляш да ми станеш приятелка.*

Зачервяването ѝ става по-силно, докато аз се опитвам да не направя нещо глупаво и да пропиля шансовете си. страхувам се да не кажа прекалено много, да се усмихвам прекалено широко, да я докосвам прекалено много в случай, че ще изгоря всички точки, които съм успял да натрупам пред това прекрасно ново момиче в класа.

- *Наистина ли? - Гласът ѝ е мек, точно като слабия аромат на ягоди в косата ѝ. - Искаш да излизаш с мен?*

- *Кой няма да иска да излиза с най-красивото момиче, което някога е виждал?*

Светлина потрепва вдясно от мен. Слаба е, почти кафяв оттенък вместо жълтата светлина, която е от лампите ни. Лицето на Корд хлътва, торбичките под очите му са очевидни.

- *Добре ли сте всички?*

Всички кимваме, защото всичко друго би било лъжа.

Светлината отново изгасва и тъмнината се настанява отгоре ни.

- *Мразя тъмнината - смее се Корд. - Винаги оставям лампата в банята, надолу по коридора, да свети през нощта, защото мразя да вървя в пълна тъмнина.*

- *Баща ми винаги казваше, че е по-сигурно в мрака, защото шансовете са по-добри между теб и онова, което е след теб - казва Джигс. - Не мисля, че това се брои.*

- Баси тъпотията - казва Корд, въздъхвайки. - Имам нужда от шибан душ и не знам дали ще е достатъчно да се изчистя и стопля.

Всичко е влажно. Дори и малката платформа, която построихме, има вода точно до върха на скалите. Студът се настанява в костите ни, карайки телата ни да ни болят.

- По-добре свикни да не спиш - казвам. Знаеш, че Линдзи ще има бебе.

- Да... - Гласът на Джигс се чува от разстояние и знам, че обмисля положението ни. Но трябва да повдигна духа му. Трябва да останем позитивно настроени колкото можем по-дълго.

Докато вече не можем.

Не мога да се оставя. Имам чувството, че трябва, да се подготвя, но как можеш да се подготвиш за... *това*?

- Ще го наречете на мен, нали? - питам, за да разсея себе си и останалите.

Той сумти, а звукът ме кара да се засмея. Мога да го видя как поклаща глава, да извърта очи - но трябва да си го представя, защото, въпреки че е на крачка от мен, не мога да го видя.

- Линдзи мисли, че е момиче? . казва Джигс.

- Значи, Корделия, а? - пита Корд.

- Не, задници. Няма да нарека детето си на вас - смее се Джигс. - След като излезем оттук, може никога повече да не ви видя.

- Знам как се чувстваш - въздъхвам, карайки и двамата да се разсмеят.

- Колкото и да съм несъгласен - казва Джигс, - може да се съглася с плана ѝ да се преместим във Флорида.

Гласът му меко се понася през пещерата, когато започва да плаче:

- Мамка му, момчета. Просто искам да изляза оттук. Ще се преместя, мамка му, където тя поиска. Просто я искам.

Тишината , която вече познаваме интимно, още веднъж се спуска върху нас, докато плачът му замира. Дишането ни дрънчи наоколо, капките вода пронизват тишината. Това е като филм на ужасите, и ние очакваме чудовището да скочи.

- Знаеш ли - казва Джигс, - ако не излезем оттук...

Гласът му отново се пречупва и се протягам към него, но не мога да го намеря в тъмнината. Гърдите ми се свиват, докато се тътря по задника си върху скалите, докато не заставам до него.

- Слушай ме - казвам - ще излезем оттук.

- Може би - казва той, а гласът му е груб, - а може би не. Но, знае ли, най-малкото Линдзи ще има...

- Слушай - прекъсва го Корд, а гласът му заглушава този на Джигс. - Стига си приказвал тази глупост „може би не”. Става ли? Те ще дойдат за нас. Знаеш, че ще го направят.

- Да... - казва Джигс, подсмърчайки. - Момчета, не е честно. Това не трябваше да се случва.

- Елин каза, че всички имаме причина да живеем - казва Корд.

- Какво? - питам, със силно раздразнение в гласа си. - За дойдем в ямата на ада и да умрем? Възразявам.

- Може би... - Корд е прекъснат от слаб звук, който не е от гласовете ни, не е от дишането ни, не е от водата.

Това е звукът на пробивните машини.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И СЕДМА

ЕЛИН

- Изобщо яли ли сте нещо? - Доктор Уолкър поглежда към мен, после Линдзи, и отново мен.

Поклащам глава за не.

- И двете трябва да се храните. Заради вас и бебетата.

Поглеждайки към стените на конферентната зала сълзи замъгляват зрението ми. сърцето ми е разбито. Душата ми е разкъсана на парчета. Съзнанието ми не желае, не може, да мисли за живота ми освен за щастливия край със съпруга ми.

Съзнанието ми е извън контрол. Ако не мога да продължа да бъда фокусирана върху спомена, плана, идеята, ще започне да се чуди къде е той, наранен ли е, боли ги го, студено ли му е.

Ако е мъртъв.

Жлъч се катери по гърлото ми, пърленето вече прогаря плътта от няколко ходения до тоалетната. В стомаха ми няма нищо, което да е останало. Само вторичните продукти на агонията ми.

Липсва ми усмивката му, начина, по който смехът му се излива върху мен и ме кара да се чувствам сякаш всичко ще бъде наред. Имам нужда от това. Нуждая се от това сега.

- Моля те да си добре - прошепвам. - Имам нужда от теб. Ти ми обеща, че ще се прибиращ у дома. Ти ми обеща, че няма да ме лъжеш.

- Искате ли да ви донеса плодове? - пита доктор Уолкър.

- Не мога да ям нищо - казва Линдзи зад мен. Гласът ѝ е лишен от чувства. Като мен, тя е изтощена по всички възможни начини.

Изправя се в стола, хваща подлакътника на стола и се закрепва:

- Просто продължавам да мисля как спорех през последните няколко седмици с него за преместването. Само го притисках и притисках и... - Тя се огъва в кръста и хваща главата си с ръце: - Тръгна на работа ядосан на мен.

Изправям се и я прегръщам, а сълзите се спускат по бузите ми:

- Никога не ти се е сърдил. Той те обича толкова много.

- Скоро ще имат новини за вас. - Доктор Уолкър избира внимателно следващите си думи. - Знам, че сега сте изплашени, и това е разбираемо. Но може ли да бъда честен с вас?

Главата ми бавно се обръща, докато го погледна. Неспособна съм да се усмихна, да кимна, да му кажа, че може да каже каквото поиска, защото съм вцепенена.

- Твоят съпруг и брат ти са двама силни мъже. Знам Тай от малко момче. А Джигс... - Той се смее и поглежда за момент в страни. - Знам брат ти откакто той дойде при мен в първата си година в гимназията за преглед за отбора по футбол. Той направи не много джентълменски коментар за мен, когато го помолих да погледне встрани и да се изкашля.

Ъгълчето на устните ми се повдига:

- Мога да си го представя.

- Сигурен съм, че можеш - казва той. - Знаеш ли, в моята област, вярваме в науката на нещата. В студените, твърди факти. Но аз винаги съм вярвам, дори и в медицинското училище, че има нещо повече от това. Това, че хората усещат мислите на другите хора и желанията им. И след цялото обучение и тридесетгодишна практика, все още вярвам.

Той коленичи пред мен, поглежда над рамото ми към Линдзи за една част от секундата.

- Знам, че си изплашена. Имаш всяко право да бъдеш. Но трябва да си силна. За теб -

казва той, преди да посочи корема ми - и за бебето. За твоя брат и съпруг и Корд... и за Линдзи.

- Но точно сега не съм силна - прошепвам.

- Скъпа, ти си по-силна, отколкото осъзнаваш. Искам да се вгледаш надълбоко и да помислиш за това, което казах. Изпратете на вашите момчета долу някои добри вибрации, нека знаят, че светът се моли за тях.

Веждите ми се присвиват:

- Светът?

- Навсякъде по медиите е, Елин. Това е водеща новина по големите канали. Обръщат голямо внимание на това място.

- Мили Боже... - Главата ми се заравя в ръцете. - Това прави ли трудно Блекуотър да се съсредоточи върху работата?

- Мисля, че всъщност получиха известна помощ от експерти, до които обикновено нямат достъп - казва доктор Уолкър. - Мисля, че това е хубаво. - Лицето му се сбръчква и той си поема дълбоко въздух. - Но мисля, че трябва да се подготвиш в случай, че това не приключи по начина, по който искаш.

- Не...

- Елин - казва той, а ръката му хваща коляното ми. - Не казвам, че това ще стане, но не искам да си неподготвена, ако кажат лоши новини.

- Мислиш, че има начин да се подготвя за това? - Главата ми се заравя в ръцете преди нещо да се появи в съзнанието ми. - Може ли да ми направиш една услуга?

- Да - казва доктор Уолкър.

- Може ли да се увериш, че някой се е погрижил за Йоги? Това е кучето на Корд и той ще е адски бесен, ако сме забравили момичето му.

Отново започвам да плача, когато звук привлича вниманието ми. почукване върху вратата и последвалото отваряне. Доволна съм от разсейването, осъзнавайки че може би ме спаси от това да ударя доктора в лицето.

Върнън е следван от Грета, Рийд и още един мъж в син раиран костюм, който се представя на Линдзи и мен, докато тя сяда до мен.

- Някакви новини? - питам, докато доктор Уолкър се обръща да си ходи. Хващам ръката му, имайки нужда от подкрепата му. Той застава зад мен - едната му ръка е върху рамото ми, а другата е върху това на Линдзи.

- Всъщност да.

Сърцето ми се качва в гърлото, ръката ми стиска силно тази на Линдзи, докато Рийд разтваря някаква карта на стената пред нас.

- Това е мината от птичи поглед - казва Върнън, посочвайки чертежа. - Областта в кръга е там, където трябва да са миньорите.

- Колко дълбоко е това? - питам. Не съм сигурна защо това има значение, но е така.

- Около 91-120 м. под повърхността - отговаря сковано Върнън. - Рампата, която използват за влизане и излизане е запечатана. Опитваме се да отстраним отломките и да ги достигнем през този тунел, но е прекалено тясно и не можем да гарантираме, че няма да се случи друго срутване, ако разрушим грешното място.

- Тогава какво ще направим? - пита Линдзи.

Рийд прочиства гърлото си.

- В момента пробиваме въздушен отвор към мястото. - Използва показалка, за да посочи

място във вътрешността на кръга. - Тук вярваме, че са вашите съпрузи.

Сърцето ми прескача ритъм, докато се вирам напрегнато в малката черна точка на този одрипяло бяло парче хартия.

- Започнахме да пробиваме, само преди няколко минути, и се надяваме тръбата да достигне до мъжете - казва Рийд.

- Това е страхотно! - казва Линдзи, потъвайки обратно в дивана. - О, Боже, моля те, нека ги намерим. Моля те, нека ги намерим - моли тя.

- Искам да кажа - казва Върнън, поглеждайки Линдзи - че това не се осъществява без рискове.

- Какви рискове? - питам, вирайки се в него.

- Някак, бригадата е копаела в това, което наричаме „стара работа”. Това е мина, която е била изкопана преди да са направени карти на работата, която е била извършена. Не знаем, че е съществувала. Но съществува и мислим, че това е причината за срутването.

Изправям се от мястото си.

- Можем ли да ги измъкнем от там? Можем ли да намерим вход в тази мина и да ги измъкнем от там?

- Не - казва той, убивайки пеперудите, които играеха в корема ми. - Нямаме идея къде тази мината е отворена и затворена. Спомни си, че ние до сега не знаехме за съществуването ѝ. И обикновено тези неща са пълни с вода, което представлява заплаха.

- Каква заплаха? - питам, усещайки ръката на доктор Уолкър да стиска рамото ми.

- Ако миньорите са намерили свободно място и то се напълни с вода... няма да има къде да отидат.

Ръката ми трепери, докато се пресягам за доктор Уолкър. Той обвива с длан ръката ми.

- Сега не можем да направим нищо - казва Рийд. - Но това, което можем да направим е да се опитаме да достигнем до тях отгоре. Както каза Върнън, водата точно сега е голяма заплаха и за съжаление, там има вода, точно където трябва да бъдем. Трябва да минем през нея, за да стигнем до тях.

- Чакайте - казвам, изправяйки се. - Но тя няма ли да се изсипе там, където са те?

- Би могло - казва предпазливо Рийд. - Но се надяваме джоба, в който ще проникнем да е сух, или малък. Няма начин да кажем това, докато не го достигнем.

- Мили Боже... - стене Линдзи, хващайки ръце пред себе си като за молитва. - Моля те, помогни ни.

Погледът ми среща този на Грета:

- Омъжена ли сте?

- Да, госпожо.

- Тогава, като съпруга на съпруга, доведете съпруга ми у дома.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ОСМА

ТАЙ

Водните капчици ме улучват в лицето, и стават причина саждите от почерненото ми лице да се стичат в очите ми. Изтривам ги, доколкото мога и се заслужвам как пробивната машина се приближава.

Стоим в линия, очите си към тавана, осветен от лампата на Джигс, очаквайки за всеки знак, че машината може да пробие. Очаквайки, също така, за всеки знак, че таванът може да се срути и да бъдем затрупани в мрака като вкаменелости. Стените на тази гробница изглежда се свиват с всяка изминала минута, въздухът има вкусът по-скоро на гнило, а шумът от машината по-оглушителен.

Ръка ляга на рамото ми и поглеждам към Корд. Той се усмихва, зъбите му са опръскани с парченца черен въглищен прах. Усмивката му е толкова естествена, че ако не бяхме тук, нещо обикновено като „Хей, искаш ли да поиграем?” или „Искаш ли да вземем Йоги и да отидем заедно на езерото?” ще премине през устните му.

Но ние сме тук. В тази адска дупка. В такава, че съм започнал да мисля, с всяко поскръцване на тавана, може да бъде нашето последно лобно място. „Смъртта” на „докато смъртта ни раздели”.

Потрепвайки, въздъхвам силно.

- Мислиш ли, че ще издържи? - питам, кимвайки към тавана, който веднъж бе задържан от гредите. Гредите са паднали, скали и отломки висят безмилостно от горе като сталактити в пещера.

Пробиването спира.

- Мисля, че ще се пръсне там - казва Корд, кимвайки покрай Джигс.

- Да - съгласява се Джигс, а зъбите му тракат. - Водата капи яко там. Предполагам, че минават през воден пласт и тя се стича тук.

С Корд разменяме поглед, знаейки вероятностите. И ако най-лошия сценарии се случи и тази пещера започне да се изпълва - няма къде да се отиде.

Бръмченето започва отново, този път по-силно, и ние се отдръпваме към мястото, където трябва да е рампата ни за навън. Стените се тресат, парчета скала и руда се разбиват през стаята.

Сърцето ми препуска, кръвта ми пулсира в главата ми, и ми се завива свят. Никога не съм бил толкова безпомощен. Всичко, което мога да направя е да наблюдават как мястото се тресе яростно, наблюдавайки как тънката струйка вода става по-голяма, слушайки звука от тряска на пробивната машина. Съдбата ми е в ръцете на някой друг.

- Внимавай те - казва Корд през хаоса. Пещерата се разтърсва силно, докато ние се свиваме в ъгъла. Мога да чуя молитвата на Джигс, същата, която Елин шепти, когато е нервна, тази, която майка им им е казала, когато са били малки.

Сърцето ми се качва в гърлото ми, докато включвам лампата си и звукът от машината изпълва мястото.

В един силен гръм от енергия, край на метален инструмент пронизва тавана там, където си бяхме направили лагер.

Отскачаме, когато парчетата от тавана изпадат и постоянен поток от вода се стича надолу по стената. Преди да мога да го осъзная чувам гласове.

Изправяйки се на краката си се насочваме към тънкия лъч светлина над нас. Хлад избухва върху мръсната ми кожа, докато викаме, намествайки телата си под светлината.

- Аз съм Фред Джаспър - чуваме глас отгоре. - Колко сте там?
- Тук сме Тайлър Уит - крещя. - Заедно с Джигс Уотсън и Корд МакКъри.
- Само тримата?
- Да.

Поглеждам към Джигс, очите му са нажежени. Потупва ме по рамото облекчен.

- Тайлър, знаеш ли къде се намират Грънт Сейлс или Шейн Петис?

- Не, господине - крещя, светлината започва да заслепява очите ми. - Мисля, че Петис бе убит при срутването, но не знам нищо за Грънт.

- Как се справяте? Някой ранен ли е?

- Не - крещя, закривайки очите си с ръка. - Как са семействата ни?

- Семействата ми бяха осведомени. Те са тук и очакван новини.

- Може ли да говорим с тях? - крещи Джигс през мен.

- Точно сега трябва да се съсредоточим върху това да ви измъкнем оттам - отговаря Фред. - Ще кажем на семействата ви, че сме осъществили контакт.

Обръщам гръб на приятелите си и се вирам в мрака. Носът ми ме сърби, гърлото ми е блокирано от бучка с размерите на парче въглища.

- Може ли... - казвам, подсмърчайки, обръщайки се обратно. - Може ли да им кажете, че ги обичаме? Кажете на Ели, че я обичам, може ли?

Гласът ми се пречупва и дясната ръка на Корд ляга върху рамото ми. Не мога да го правя повече; не мога да бъда силния в групата. Независимо дали това ме прави слаб или не, това няма значение. Просто имам нужда да чуя гласа ѝ. Трябва да ѝ кажа, че я обичам. Не чрез посредник, не чрез някой, който некога не ме е срещал.

- Няма ли начин да говорим с тях? - пита Джигс, сякаш прочел мислите ми или чувствайки се по същия начин.

- Съжалявам, в момента това е против протокола - казва Фред.

- Знаеш ли какво? - вика Корд. - Майната му на протокол. Твоят шибан протокол ни остави тук долу, затова най-малкото, което можеш да направиш за тези мъже е да говорят със съпругите си.

- Нуждаем се останете спокойни - казва Фред, гласът му е толкова спокоен, толкова безгрижен сякаш си говорим за времето. - Нека заедно измислим план да ви измъкнем оттук и след това ще можете да говорите с тях лице в лице, става ли?

- Аз... - казвам, но Корд поклаща глава в моята посока.

- Какъв е плана? - пита Джигс. - Как ще ни измъкнете оттук?

- Ще се опитаме да пробием достатъчно широка шахта, за да ви измъкнем.

Наблюдавам как водата продължава да се стича по стената.

- Знаете, чу тук може да имаме проблем с водата, нали?

- Наясно сме - гласът на Фред е стегнат и прочитам точно какво казва.

- Мамка му - мърморя.

- Ще ви изпратим храна и вода. Допълнително осветление. Трябва да се държите и не разрушавате нищо, нали? Тук ще има постоянно някой, ако имате някакви въпроси. Просто се обадете.

- Добре - казва Джигс. - Мамка му, побързайте все пак, нали?

- Правим всичко, което можем.

Представям си лицето на Елин.

- Фред?

- Да?

- Прави повече, отколкото можеш. Трябва да се измъкнем оттук.

...

ЕЛИН

Почукването е кратко и се завъртам на петите насред краченето ми в дъното на стаята. Ръката ми се вдига към гърлото, вероятно защото спирам да дишам всеки път, когато някой почука.

- Имаме новини - казва Върнън, когато влиза. Той, също така, изглежда с години по-възрастен през последните двадесет часа. Торбички под очите, дрехите му сега са намачкани и изцапани с нещо, което може би е разлято кафе.

Линдзи прекосява стаята и хваща ръката ми. преплетените ни кокалчета треперят, докато претърсваме чертите му за някакъв знак за добро или лошо.

- Направихме контакт със съпрузите ви. Живи са - казва той.

- Слава Богу - казвам, цялото ми тяло се разтреперва от силата на чувствата ми. навеждам се, коленете ми започват да се подвиват. - Добре ли са? Наранени ли са? Страдат ли? Чухте ли нещо за Корд?

- Корд е с тях. - В дупката, която е оформена от свличането като пещера са само тримата.

- Благодаря ти, благодаря ти - повтаря Линдзи, освобождавайки ръката ми и притискайки лицето си.

- Долу изпратихме храна и вода и са наясно с плановете ни да ги измъкнем.

- Може ли да говорим с тях? - питам, а сърцето ми бие бясно в гърдите ми. - Моля?

- Страхувам се, че не - казва Върнън, трепвайки.

- Защо не? - пита Линдзи. - Ние сме съпругите им. Джигс е също така нейн брат! Това са глупости!

- Знам какво чувствате - извинява се Върнън. - Това е стандартен протокол. Трябва да се съсредоточим сега върху операцията и няма да бъдете допусната до там. Съжалявам.

С Линдзи се обръщаме една към друга, зарявайки лице в рамото на другата, а риданията изкривяват чертите ни.

- Помолиха ни да ви кажем, че ви обичат.

Разплаквам се по-силно. Това трябва да бъде облекчение, това, че са живи и са добре, но не е така. Това означава, че са наясно, че са заседнали на около сто метра под земята. Това означава, че вероятно са станали свидетели на смъртта на приятелите си. Това означава че най-големия страх на миньора се случва на съпруга ми, брат ми и приятеля ми.

- Върнън? - питам, бършейки очите си. - Какви са шансовете да ги измъкнем от там?

- Не мога да кажа.

- Да, можеш - казвам, присвивайки очи. - Какви са шансовете всичките трима да излязат от там?

- Правим най-доброто, което можем.

- Това не е достатъчно.

- Госпожо Уит - казва той, а гласът му се изпълнен с мъка - само това знам. Правим всичко по силите си, за да ги приберем. - Тръгва към вратата, отваря я, но спира преди да излезе. - Ако желаете нещо друг, ще бъда точно отвън.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ТАЙ

Корд хвърля камъче. То се удря в локва вода и пръска. Години риболов и хвърлени камъни ми подсказват, че там водата е по-дълбока, отколкото просто мокро петно.

Лампата върху каската на Джигс се изгасва, когато той се обляга на хлъзгавата стена на мината. Мърмори в съня си, нещо за трансмисии. С Корд се усмихваме, но не се смеем. Във всяко друго време, щяхме да го закачаме безмилостно, но не и днес. Не сега. Просто го оставяме да се наслади на обикновената досада от трансмисията.

Сиянието на светлината осветява боклука от храна и празни бутилки. Повдигам крака си, тялото ми е студено, мокро и боли. Дрехите ми да напълно мокри, дори и през минния костюм, който се предполага, че е водоустойчив. Предполагам, че не са направени да стоиш в такова положение с часове.

Или дни?

- От колко време мислиш, че сме тук? - питам Корд, поддържайки гласа си нисък, за да не събудя Джигс.

Хвърля друго камъче.

- По дяволите, ако знам. - Изстрелва друго камъче. - Надявам се не много дълго.

Още едно камъче е хвърлено.

- Мислих си... - Насилвам се да преглътна. Веднъж взето решение, сделката трябва да се подпечата. Като бригадир, решението е мое. Спомням си колко много решения трябваше да взема и колко мразех са го правя и се засмивам. Бих дал всичко, за да изтъргувам глупавите решения за това.

- Ако отворят проработи - казвам, - трябва да се съгласим кой в какъв ред ще излезе.

Очите на Корд потъмняват.

- Ще изляза последен.

- Не - преглъщам, думите засядат в гърлото ми. - Трябва да изляза последен. Аз съм отговорника.

- Майната му на това - казва Корд, хвърляйки останалото от камъните в ръката си през стаята. - И двамата имате съпруги, семейства. Аз ще изляза последен.

- Не мога да направя това, Корд.

- Разбира се, че можеш.

Издишвайки, се овладявам.

- Ще се съглася Джигс да е първи. Линдзи е бременна. Това му дава старшинство, по мое мнение.

Корд кимва, устата му се отваря за част от секундата. Поклаща глава и изръмжава през стаята.

- Какво? - питам.

- Нищо. - Той сваля каската си и я поставя до себе си. - Добре. Джигс е първи. Съгласявам се с това. След това си ти.

Той поглежда многозначително към мен, огъня в очите му е такъв, какъвто не съм го виждал често.

- Аз съм бригадира - посочвам. - Зарекъл съм се да вкарвам и изкарвам мъжете си всяка смяна.

- Наистина не ми пука - подсмива се гневно.

- По дяволите, Корд. Ако нещо се случи с теб, мислиш ли, че ще бъда способен да живея

със себе си, знаейки, че съм те изоставил?

- Това работи и в двете посоки, господин Бригадир. Няма да изляза навън и да кажа на Елин „Той беше точно там”.

Олюлявам се на краката ми, трепвам, когато левия ми крак крещи в агония.

- Това е Джигс. Ти. След това аз. Разбра ли? - заявявам аз.

Той се поглежда по-отблизо, устните му са тънка линия. Най-накрая, той свива рамене и се изправя, взимайки каската си от земята.

- Както и да е, Уит. Отивам да се изпикая.

Ботушите му шляпат през водата, докато отива в мрака. Наблюдавам го, докато повече не мога да го видя, и се обръщам към Джигс. Той се усмихва в съня си, лицето му е на черни ивици, карайки го да изглежда като анимационен герой.

Коленете ми се подкосяват, когато ситуацията ме затиска. Подпирам се на стената.

- Мили Боже - прошепвам, чувствайки как миглите ми докосват песъчинки по лицето ми. - Моля те, изкарай ни оттук.

...

ЕЛИН

- Обичам те.

Въпреки че не съм казала думите на глас, мога да ги чуя как рикошират в съзнанието ми.

Лицето на Тай е всичко, което виждам, неговата широка усмивка е ярка в съзнанието ми. мога да видя гъстите му мигли, малките лунички от дясната страна на носа му. Начина, по който тъмната му коса контрастира с кожата му.

Успокояващо е, единственото облекчение, което намирам сред тази лудост. По този начин усещам връзката с него, представям си го пред мен и говоря с него.

- И преди сме минавали през тези глупости, а? - казвам, въпреки че не на глас. Думите ми, отново, са само за мен и него.

Блокирам Линдзи, която говори по мобилния си от другата страна на стаята. Не обръщам внимание на слабите звуци на офиса, с когото споделя една стена с конферентната зала, в която стоим през изминалия ден. Концентрирам се върху Тай.

Сълзи мокрят миглите ми, когато оставям мисълта да мине над мен.

- Ти си оцеляващ - казвам му. - И преди си минавал през този ад. И сега се нужда от теб повече от всякога.

Ръката ми ляга върху корема и се боря със сълзите си.

- Тай, имам изненада за теб.

Улавям ридание преди да излезе и привличам вниманието на Линдзи. Точно сега, когато стресът на е на макс, животът ми е на пауза, имам нужда от този момент със съпруга си - истински или не.

- Все още има толкова много неща, които да направиш тук. Трябваш ми, за да поправиш задната врата. Трябваш ми, за да се увериш, че печката все още работи. Трябваш ми, за да ме прегръщаш - казвам, а дори моят въображаем глас пресеква.

Тялото ми се разтриса от сълзите, които умоляват да потекат, гърба ми повдига кафявия плат на стола.

- Вземи брат ми, Корд и излизай от там - умолявам. - Чуваш ли ме? - крещя в главата си. - Не може да ме изоставиш тук! Не отново.

Мъжки глас ме кара да подскоча, почти повдигайки ме от стола ми. Клепачите ми се отварят, само за да видя Върнън да стои в отпред.

Линдзи ми хвърля странен поглед и осъзнавам, че сигурно не съм чула почукването му.

- Получихме актуална информация от мината. Ще започнем сондирането на дупката до час - казва той.

Поглеждам към часовника. Почти обяд е, почивния ден на Тай.

- Това е фантастично! - възкликвам аз.

- Това са страхотни новини - казва той предпазливо. - Само помнете, че няма гаранция. - Той повдига ръце, докато с Линдзи се разочароваме. - Не искам да ви плаща, но искам да сте наясно с рисковете.

- Които са? - пита Линдзи.

- Имаме експерт за такива ситуации. Той е проектирал планове за измъкване на миньори много пъти преди, затова имаме причина да сме оптимисти. Но трябва да помните, ние се борим с майката Природа. Няма гаранции.

Стаята внезапно се усеща толкова малка. Въздухът е твърде застоял. Светлините твърде фалшиви.

Започвам да крача, напред и назад по ламината.

- Трябва да изляза оттук - казвам, спирам и поглеждам към Върнън. - Може ли да се приближим до мината?

- Със сигурност мога да ви преместя в друга стая. Но не сме оторизирани да ви приближаваме до мината. И силно препоръчвам да не излизате навън, освен ако не искате да дадете изявление пред пресата. Те лагеруват отвън, очаквайки новини, точно както и ние.

Главата ми се извъръща към тавана и усещам тежестта на света върху раменете ми.

- Ще донеса вентилатор. Може би ако въздуха се раздвижи това би помогнало? - пита той.

Наблюдавам го сякаш луд. Не, вентилатор няма да помогне. Не, раздвижването на въздуха няма да помогне.

Да получа съпруга си и да се приберем у дома ще помогне.

Изглежда, че той усеща мислите ми и се насочва към вратата.

- Ще дам най-доброто, за да ви информирам преди каквито и новини да получат медиите. Те са отвън и записват. Ако искате да гледате, мога да ви донеса телевизор...

Линдзи поглежда към мен, а аз се вирам безизразно в него. Той си тръгва.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТА

ТАЙ

Джигс седи на върха на купчина въглища, главата му е заровена в ръцете. Водата плиска върховете на ботушите му, точно както и моите.

Тя се процежда в ботушите ми, остро пареща пръстите ми. Зъбите ни тракат, докато се борим да не изпаднем в хипотермия. Така е от няколко часа.

Духът ми е спаднал, колкото и да се опитвам да поддържам всички ни. Уморен съм, студено ми е, боли ме. И имам този непреодолим страх, който пусна корени в мен, докато енергията ми гасне, че това няма да свърши добре. Всеки час, докато ние сме долу, увеличава възможностите да не се измъкнем навън. Точно затова те предложиха да напишем тези писма. Знаят шансовете.

Треперейки, сърцето ми е също толкова разбито като стените на тази пещера, поглеждам в мрака. Толкова много неща не бях направил, толкова много неща отлагах, толкова много неща смятах за даденост, защото кой би помислил, че това може да се случи на мен.

Поглеждам към приятелите си.

Да се случи на нас?

Корд взима химикалката от мен и откъсва лист хартия от тефтера, който изпратиха отгоре. Мога да видя, че хартията се мокри, когато влажните му пръсти я докосват.

Тежест се настанява върху нас, карайки ни всички да замълчим. Веднъж щом започнат да пробиват, за което ни информираха, че ще започнат скоро, контактът ни с външния свят ще престане. Цялото внимание ще е насочено към пробиването и върху резервоара с вода, който е над главите ни, същата вода, която бавно изпълва мястото.

- Готов съм – след известно време казва Корд. Сгъва листа на четири. Слага го в пликчето и когато с Джигс не си правим труда да ги сложим вътре, смачква отвора в ръката си и въздъхва.

- Просто... дай ми минута – добавям, наблюдавайки как хартията трепери в ръцете ми.

Ако тази ситуация тръгне на зле, това биха били последните думи към жена ми. Към любовта на живота ми. Към жената, за която бих направил всичко и я обичам отвъд всичко. Искане ми се да имам повече време да напиша това, повече време да бъда в състояние да намеря думите, с които да ѝ кажа всички неща, които искам да знае, да ѝ дам някакъв вид наръчник как да прави нещата, които не знае.

Поглеждам в мрака и издишам, дори мракът е замъглен от сълзите ми.

Обичам я. Толкова много я обичам. И ако не изляза оттук, съм се примирил с това. Искане да кажа, мразя, че няма да изживея живота си с нея, но какво ще знам след като поема последния си дъх? Нищо.

Мразя това заради нея. За болката, през която ще трябва да мине, че ще трябва отново да пренареди живота си. Имам чувството, че съм я разочаровал, и просто искам да мога да говоря с нея, лице в лице, още един последен път, и да я умолявам да ми прости и да ѝ кажа колко много означава за мен, да поддържа ръката ѝ и...

Сълзите тръгват по-бързо и по-силно.

Всмуквайки кратък дъх, поглеждам към думите върху бележката в ръката ми. Незавършени са. Несвързани теми, думи и чувства и неща, които ще я накарат да се разсмее, но това е най-доброто, което мога да направя.

Думите ми са огледало на мъжа, който съм: неуспешен опит да оправя нещата.

- Готови сме да започнем! – извиква глас отгоре.

Поглеждам към Джигс, когато главата му се повдига към мен. Очите му са зачервени, кожата му е спечена от саждите.

- Започва се – казвам, протягайки се за неговото писмо. Той го целува преди да го сложи в ръката ми. Слагам ги при това на Корд.

Той се изправя и ги слага в кутията ми за храна. Завързва въже около дръжката, подръпва я и наблюдаваме как се издига към повърхността, докато водата се стича надолу към пода.

...

ЕЛИН

Плато с плодове и сандвичи е на масата между нас. Хартиени чаши с вода, недокоснати, са до него.

Лицето на Линдзи е подуто, устните ѝ са напукани и червени. Кожата ѝ е на петна, а косата ѝ е разрошена. Това е толкова далечно от обичайния ѝ вид, че разбива сърцето ми.

- Как си? – прошепвам със сухо гърло.

- Същото като теб. – Гласът ѝ е дрезгав, точно като моя. – Знаеш, че изглеждаш ужасно, нали?

Намек на усмивка се появява на устните ѝ и внезапно, малко от напрежението спада от раменете ми.

- Напоследък не си се гледала в огледалото, нали? – дразня я.

- Не сме ли гледка, а? – Тя се обляга назад в стола. – Колко дълго мислиш, че ще отнеме?

- Нямам представа.

Отново седим в мълчание, всяка от нас се опитва да се примири със следващото парче пъзел. Как следващите няколко часа ще предопределят остатъка от живота ни.

- Те ще се оправят – казва Линдзи от нищото. – Знам, че звучи лудо и оптимистично, но го вярвам.

Усмивам се на половина, неспособна да ѝ дам повече.

- Заспах по-рано – днес? Вчера? – и имах един сън. Раждах това бебе, момиче, ако се чудиш, и Джигс е с мен, държейки ръката ми. Почувствах се толкова спокойна, толкова щастлива. Това трябва да е било поглед в бъдещето, защото никога няма да се чувствам така, ако той не е там. Просто не мога. – Тя ме поглежда сериозна. – Те ще се оправят, Елин.

- Трябва да го направят – казвам, желяейки да се чувствам толкова сигурна като Линдзи. – Не мога... - преглъщам – не мога да си представя да прекарам живота си без който и да е от тях.

- Знам и точно за това те ще се върнат при нас. Те имат ангел пазител, който ги наблюдава. Чувствам го.

Взимам сандвич и избягвам погледа ѝ. Въпреки че се опитвам да се убедя, че това ще приключи добре, не се чувствам по този начин. Може би защото съм чувала как Тай говори за минни бедствия. Може би защото чувствам, че той веднъж вече беше пощаден. Може би защото разбирам опасностите повече от нея. Каквато и да е причината, просто не мога да намеря мир за това.

- Мислих си – казва тя, а гласът ѝ ме изтръгва от унеса ми. – Трябва да направим двойно бебешко парти.

- Точно сега не мога да мисля за това.

- Със сигурност можеш – казва тя, опирайки лакти върху масата. – Трябва да изпълниш главата си с резултата, който искаш. Ако си представим това парти заедно, с нашите бебета там, това ще изпрати във вселената енергията за това, което искаме да имаме.

Извъртам очи смеейки се.

- Не знам колко вярвам в тази работа с вселенската енергия.

- Е, аз вярвам – казва протичко тя. – И ще бъда тук избирайки темата и хапките, затова ако искаш да се включиш, ще говоря.

- Ти си смахната – казвам, усещайки как лекотата се просмуква в костите ми.

- Такава съм – смее се тя. – Е, ще чакаме ли докато разберем какво очакваме, или просто ще изберем зелено и жълто и...

Прекъсва я почукване върху вратата. Положителния въздух се изпарява от стаята, когато Върнън влиза.

- Пробиването започна – казва той, вървейки към масата. Той се насилва да преглътне, преди да сложи две торбички. – Съпрузите ви ви изпращат това.

Стомахът ми се изсипва върху пода, докато се вирам, неподвижно, в моето име написано от почерка на Тай върху мръсното парче хартия пред мен.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ТАЙ

Пробивната машина крещи над главите ни, разклащайки всичко около нас. Смесвайки се с водата, която тече като отприщана река, все едно си в гигантска пералня.

Сега водата е до кръста ми. Море от студена черна вода, която е като супа от отломки, кал и мръсотия, развълнувано от постоянното движение от сътресението горе.

Вече едва чувам звука. В началото беше силен, толкова силен. Но това бе преди несметни минути. Може би часове. Сега отново е нормално, докато чакаме да видим дали вала е ударил дъното.

Сърцето ми се удря срещу ребрата, дробовете ми също, докато се опитвам да остана спокоен. Да остана жив.

Парчета скали падат от тавана, когато всички четири стени трептят и се люлеят от нападението на пробивната машина, и аз се насочвам в една посока: оцеляване.

- Тай!

Прочитам устните на Корд, отколкото чувам гласа му, когато дръпва ръката ми, издърпвайки ме от краката ми. Едната ръка се опира на гърдите му в опит да се хвана, а гърдите ми се потапят в мътната вода. Камък, с размерите на малка кола се разбира във водата точно където бях застанал.

Разкъсват ме тръпки, повече от страх от това какво можеше да се случи, отколкото от ледено студената вода.

Джигс хваща другата ми ръка и ми помага да се изправя на краката си. Зъбите му са стиснати, бузата му е срязана, но кръвта е съсирена от черната кал.

Изтощен съм. Умората, която чувствам се отразява върху лицата на приятелите ми.

- Само още малко, поглеждайки колкото мога оптимистично. Те кимват, но думите ми не правят нищо, за да помогнат на духа им.

Начелника на Корд просветва от звука та още един камък удрящ водата. Сякаш сканира пещерата, спира на северната стена и към постоянния поток вода, която се стича по стените.

- Останете спокойни! – опитвам се да надвикам пронизителните писъци на пробивната машина.

- Мааааамка мууу! – вика Джигс, очите му са широко отворени, когато се отдръпваме от падащите камъни, които се изсипват над нас и около нас.

- По дяволите! – кредити Корд, лицето му е изкривено едновременно от агония и страх, когато скала удря рамото му. Той се огъва при удара, коленете му се подкосяват, заплашвайки да го потопят във водата около нас.

С Джигс го сграбчваме и го изправяме, Корд трепва от болка, когато се скупчваме заедно в един ъгъл и се опитваме да останем живо.

- Останете спокойни! – повтарям, а лицето ми е на сантиметри от техните.

- Трябва да са близо! – крещи Джигс, поглеждайки над рамото ми към точката, където тавана е накланя и огъва. – Със сигурност са близо!

- Ох! – викаме в унисон, когато звукът става прекалено силен, за да се възприеме и пробивната машина пробива тавана.

Крешим победоносно, сълзи се спускат надолу по нашите черни лица, докато се прегръщаме един друг в опит да празнуваме, както и взаимно да се подкрепим от падане във водата.

Машината е мълчалива, когато започва своето изкачване в мрака.

- Момчета, добре ли сте? – вика глас от горе.

- Да! – крещя в отговор. – Корд понесе малко удари, но сме тук!

- Каква е ситуацията с водата?

Завъртам начелника си около стаята. Сега водата се втурва в мястото с пълна сила.

- Навлиза бързо!

- Ще ви пуснем кутия след няколко минути. Ще трябва да работим бързо! Влизате вътре, дръпвате въжето, и ние ви издърпваме! Разбрахте ли?

- Да!

Поглеждам в лицата на приятелите си. Комбинация от облекчение и страх са гравирани във всяка черта.

Поглеждайки към Корд му давам последно кимване за споразумението, което сключихме по-рано, че Джигс е приоритет. Той кимва.

- Джигс – казвам, поглеждайки го в лицето. – Ти ще си първи.

...

ЕЛИН

Никога не съм знаела, че едно парче хартия може да тежи толкова много.

Държейки го в ръка, с отворена длан, поглеждам към Линдзи. Очите ѝ са широко отворени, докато гледа бележката на Джигс в ръката си. Обръщайки се с гръб към мен се насочва към предната част на стаята и излиза през вратата.

Прокарвам пръст над името си, написано с почерка на Тай и оцветено с вода и мръсотия. Това ми напомня на вътрешността на автомобила му – всичко си има своето място, но нищо не може, но нищо не може да се избегне въглищния прах. Точно като това писмо.

Със сърце туптейки оглушително, внимателно разгъвам хартията.

Ъглите са разпокъсани, петносани, и с голяма капка от нещо в средата, правят думите трудни за разчитане. Започвам отгоре.

„Скъпа Елин,

Ако четеш това, предполагам, че не съм успял да изляза.

- Не – прошепвам, премигвайки сълзите си. Брадичката ми се повдига предизвикателно, приглаждам страните на хартията и разтварям писмото.

- Ти *ще* успееш - казвам на глас. – Няма да прочета това, ако това е каквото мисля, че е.

През мен проблясва гняв, енергия, която прегръщам.

- Доведи задника си тук – настоявам, без дори да ми пука дали някой няма да ме чуе и да ме помисли за луда. – Спри с това „предположение, че няма да излезеш“ глупости и се прибери у дома.

Описвам кръг, чувствайки електричество, което трепти през вените ми.

- Тай, ако ме чуваш – казвам на глас, - имам нужда да се прибереш. Трябва да ти кажа нещо, и този път по-добре, мамка му, да се прибереш у дома.

Взимайки чашата с вода от масата отпивам дълго. Водата е хладка, но я чувствам добре спускайки се надолу по гърлото ми. Изпивам я цялата.

Оставяйки я отново на масата продължавам с молбите ми.

- Джигс, ако ме чуваш, от сега нататък няма да бъда домакин на Деня на благодарността. Затова си оправи проблемите и се върни тук. Имаш жена, за която да се грижиш и очакваш бебе. И не казвай на Тай, но също така очакваш племенник или племенница.

Премигвам сълзите си и подсмърчам.

- Корд... - Гласът ми се пречупва, когато мисля за скъпия ми приятел. – Ти никога, никога

не си ме предавал. По някакъв начин ти винаги си разбирал от какво имам нужда, или какво се нужда да чуя и си го правил. Всеки. Път. Точно сега, имам нужда да дойдеш самия ти, заедно с красивия ми съпруг и нелепия ми брат. Чуваш ли ме? – питам, а долната ми устна потреперва. – Това е заповед.

Падам в стола до масата и слушам как риданията ми отекват през стаята.

- Дами – казва Върнън, влизайки без да чука с Линдзи по петите му.

Изправям се веднага, подскачайки на краката си, а сърцето ми застива в гърдите:

- Какво?

- Един от мъжете е по пътя си нагоре.

Засмуквайки въздух очите ми се преместват към Линдзи. Издишвайки, накъсан, пълен със сълзи дъх:

- Кой? – питам.

- Не знам. Току-що научих, че един е в дупката. – Премества поглед между нас. – Ако искате да наблюдавате там има телевизор. Мога да освободя стаята.

- Да – казвам, кимвайки енергично. – Моля ви.

Той върви преди нас и чуваме гласът да се повишава в другата стая, последвано от стъпки по пода. Хващам ръката на Линдзи и прекосяваме коридора до стая E11.

Празна е. Огромен телевизор с плосък екран работи на далечната стена, една от националните телевизии предават пряко. Без звук е, но разбираме всичко. Думите, които вървят в долната част на екрана са ясни за това, което се случва: Миньо #1 се изкачва към повърхността.

- Чудя се, кой ли е – казва Линдзи без да се обръща към някой. Гласът ѝ е дрезгав. – Боже, чувствам се виновна, защото се моля да е Джигс. Но знам колко много се нуждаеш това да е Тай... или Корд....

- Има добър шанс това да е Джигс или Корд – казвам. Боря се да върна жлъчта в стомаха ми. – Не мога да си представя Тай да излезе преди тях.

Духът ми спада, само малко, когато осъзнавам това. Аз също се чувствам виновна, но не мога да се удържа. Това е съпруга ми.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ТАЙ

Клетката пристига, виси на върха на водата. Част от мен, голяма част от мен, иска да вляза вътре, да дръпна въжето и да изчезвам оттук.

Но не мога.

Никога няма да си простя, ако те не успеят да излязат, а аз успея. И как да погледна съпругата си и да знам, че съм убил брат й?

- Джигс, влизай вътре – казвам, хващайки рамото му и бутайки го към клетката.

Водата реве в мястото като отворено сито. Показва се бързо, сега е до гърдите.

- Момчета, не мога да ви оставя тук – проплаква той, сълзи се стичат по лицето му.

- Да, можеш – казвам. – Очакваш дете и имам нужда от някой, който да наглежда съпругата ми както би го направил ти. Сега вкарай задника си вътре.

- Обещайте ми, че ще се качите – казва той, влизайки вътре. – Обещайте ми.

- Обещаваме – казва Корд. – Сега, мамка му, побързай.

Джигс се пресяга нагоре и дръпва въжето. Машините реват, докато той се издига нагоре и изчезва от поглед.

- Един по-малко – прошепвам на себе си. Обръщайки се към Корд и казвам на един дъх. – Ти си следващия.

Очакваме клетката да дойде, но не идва. Надвиквам нагоре и мога да видя блясъка на светлината горе, но никакво движение от клетката.

- Имам проблем с предавките! – извиква някой отгоре. – Опитваме се да ги оправим.

- Водата е на нивото на гърдите! – крещя. – Мамка му, побързайте!

Поглеждам към Корд.

Той поглежда към мен.

...

ЕЛИН

- Хайде, хайде, хайде – повтарям, когато наблюдавам как мъжа бива ескортиран в носилка. – Кой е? – викам.

Не можем да видим достатъчно близо, за да кажем, просто тяло на мъж, което може да бъде на всеки един от тримата. Сърцето ми е в гърлото, ръката на Линдзи почти ще счупи моята, докато наблюдаваме със затаен дъх.

Ръката ми е върху корема и прошепвам:

- Татко обеща да се прибере у дома, малкото. Той ще се прибере у дома. почакай.

- Беше Джигс – казва Върнън зад нас.

Завъртаме се, докато Линдзи крещи, ръката й се повдига към устата.

- О, Боже мой!

Тя поглежда към мен и ме придърпва в прегръдка.

Изумена съм, замръзнала в пространството. Чувам, че говори, наблюдавам я как ме пита нещо, за което кимам. Тя излиза от стаята с Върнън и аз оставам сама, наблюдавайки телевизионния екран, където нищо не се случва.

Натискам бутоните отстрани, докато звукът се появи.

- Все още работят нещо по предавките, Джералд. Проблемът произтича от спускането. Беше ни казано, че е спешно извличането на останалите двама миньора колкото е възможно по-бързо, защото водата изпълва пещерата долу. Слушайте всички, молете се за тези мъже.

Задъхвайки се, отстъпвам назад, докато не се облягам на стената. Краката ми се

разлюляват, а телевизорът се размива от сълзите.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА

ТАЙ

Клетката започва да се спуска в наша посока и спирам въздишката на облекчение. Тогава реалността ме удря.

Водата е до гърлото ми, плиска се срещу устата ми. Студена, гъста и горчива.

Надигам брадичка към тавана и поглеждам към Корд.

- Приятел, твой ред е.

Той поклаща глава.

- Корд, мамка му, ела тук!

- Тай, само един от нас ще успее.

- Не казвай това – викам. – Влез, по дяволите, в клетката и се качи преди никой от нас да не успее!

Хващам ръката му, рамото, което бе ударено, и той трепва. Успокоявайки се, той се възползва и се намирам завъртят във водата.

Главата ми се извърща към неговата, очите ми са широко отворени. Зъбите му са стиснати, погледът на окончателно решение е върху лицето му.

- Не, Корд – казвам, а гласът ми се накъсва, когато осъзнавам какво прави. Боря се с всички сили, които са ми останали, но той ме побеждава.

- Влиза вътре, Тай.

- Не! – крещя, докато ръцете му намират раменете ми и той ме бута към клетката. Продължаваме да се борим, докато водата се покачва. Стените на шахтата започват да се рушат, водата пръска лицата ни.

Той се пресяга вътре и дръпва въжето. Веднага, клетката се раздвижва нагоре.

- Какво правиш? – крещя, сълзи наливат очите ми. – Корд! Проклет да си!

- Погрижи се за Йоги заради мен – крещи над звука на мръсотията, която се откъртва.

Виждам очите му в морето от тъмнина, докато се изкачвам. Сгромолясвам се върху пода на импровизирания асансьор, опитвайки се отчаяно да чуя гласа му.

- Благодаря за всичко, което направи за мен, Тай – крещи той, докато се изгубва от поглед. – Обичам те, човече!

- Корд! – крещя, свличайки се срещу черната стена, ридаейки.

...

ЕЛИН

- Госпожо Уит – казва гласът на Върнън до мен. – Още един е на път.

Страхувам се да погледна, но няма начин да не го направя. Правейки няколко плахи стъпки към телевизора сдържам дъха си.

Мъжът излиза от клетката, на ръце и колене, преди над него да се хвърли одеяло и му помагат да се изправи на крака.

- Кой е? – питам, завъртайки се. Сърцето му заплашва да се взриви в гърдите ми. – Кой беше?

Върнън, който вече излиза, се извърща:

- Беше Тай.

Падам на коленете си, плачейки в ръце.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ТАЙ

- Извадете Корд! – крещя, а думите ми се пречупват от мъка.

Знам, че няма шанс. Водата е прекалено висока и тунелът се разпада. Клетката никога няма да може да достигне до него. Знам това, но не мога да повярвам. Не мога да се предам.

- Извадете Корд! – крещя отново, зрението ми е размазано от халогенните светлини, които светят ярко върху мен. – Побързайте!

- Ще слезем за него – казва ми един мъж, но не виждам лицето му.

- Трябва да го извадите! – Хвърлям каската си и хващам косата си. – Извадете го. По дяволите, трябва да ги извадите! Защо ми причини това? – крещя, докато сълзите се стичат надолу по лицето си и аз ридая в нощта. – Защо? Проклет да си копеле!

Заравям главата в ръцете си, докато тялото ми се тресе от мъката, че моят най-добър приятел току-що даде живота си заради мен. – Проклет да си, Корд!

За няколко минути никой не се приближава до мен, давайки ми време да се съвзема. Независимо дали ще изглеждам външно овладян или не, никога повече няма да бъда същия отвътре. Част от мен ще бъде долу в дупката, част от мен ще бъде нащърбена като стените в онова място.

- Къде е съпругата ми? – питам, най-накрая взимайки протегнатата кърпа и изтривайки горящите си очи. Белият лен се оцапва с мазнина и отломки. – Къде е Елин?

- Изпратихме някой за нея. Господине, трябва да Ви заведем в Спешното.

- Не и докато не я видя – казвам, отказвайки да вляза в линейката. – Трябва да говоря с някой. Трябва да знам дали са извадили Корд.

Мъж в черен костюм влиза в палатката с празно изражение върху лицето:

- Господин Уит?

- Извадихте ли Корд? Кажете ми, че ще го извадили. Моля ви...

- Съжалявам. Ударихме вода.

- Не! – стена, покривайки лицето си с кърпата. – Не!

...

ЕЛИН

- Той е там. – Върнън посочва една сива палатка.

Започвам да бягам, блъскам се в хората, загубвам равновесие върху кабели и проводници, не обръщам внимание на молбите към мен да спра и да отговоря коя съм аз, бягам, фокусът ми е ясен: да се добера до Тай.

Отваряйки брезента бързо оглеждам стаята. Но го чувам преди да го видя.

Гърлото ми се стяга, сърцето ми се разцепва, когато го чувам да риде от другата страна близо до линейката.

Тичайки към звука го виждам. Седи на стол, покрит от глава до пети с черна кал. Навел се е, лицето му е заровено в кърпа, тялото му трепери, почти в конвулсии.

- Тай! – крещя и той поглежда нагоре. Бягам към него и той се изправя, хваща ме, когато почти скачам върху него. – О, скъпи! – плача, прокарайки ръце през косата му, заравяйки лицето си в извивката на врата му.

Отдръпва се и целувам лицето му, устните, докато той ме придърпва силно, по-силно отколкото ме е притискал преди. Цялото му тяло е покрито с нещо като мазна смазка. Тя е спекла косата му, ушите, очите.

- Добре ли си? – питам, избърсвайки калта от лицето му. – Кажи ми, че си добре. Кажи ми,

скъпи. Трябва да чуя гласа ти.

- Добре съм – казва той. – Но Корд...

Сърцето ми спира.

- Корд?

- Той не успя.

- Не! – стена, краката ми заплашват да се срутят под мен. Залюлявам се напред, сърцето ми се разбива на милион парчета, и се пресягам за съпруга си.

Неговите големи, красиви очи са пълни със сълзи и плачът ни се смесва в едно, един горчив, самотен звук, докато се свличаме на земята.

- Корд! – ридая. – Не...

Тези приятелски очи, чаровната му усмивка – всичко проблясва пред очите ми. Гласът му минава над ушите ми, не толкова като думи, а като тембър. Лекотата на духа му, добротата на всичко, което направи ни залива, докато с Тай седим, преплетени върху мръсния под.

Той се разпада в ръцете ми, тялото му се тресе неудържимо.

- Казах му... казах му да не го прави... - Думите му едвам се разбират пред воплите му. – Боже, Корд, защо?

Придърпвайки съпруга ми колкото мога по-близо, го успокоявам колкото мога, докато аз самата съм в своето собствено страдание. Точно, когато съм на път да изпадна от ръба, го усещам. Усещам Корд. Като прилив на топлина от следобедно слънце знам, че духът му е тук.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА

ЕЛИН

Миглите му са разперени върху бузите, кожата му срязана и наъбена от изпитанието. Сега е почистен и лежи в болничното легло. Седя на стола до него и казвам молитва на благодарност, че е само под наблюдение и има малка хипотермия. И това ще бъде добре като нов.

Джигс е в стаята до нас, спи заради нараняванията си. С Линдзи сменяме стаите няколко пъти през последните двадесет и четири часа, най-вече защото не искам Тай да е сам и желая да имам поглед върху брат си.

Джигс понякога се будеше и бяхме говорили. Сподели малко от това през което бяха минали, но мога да кажа, че може да мине известно време, ако изобщо го направи, преди наистина да поиска да говори за това. От болницата казват, че ако пожелаят ще им изпратят съветник, за да се справят със скръбта и да им помогнат да споделят.

Тай спи почти постоянно, откакто пристигнахме тук. Докторът каза да го оставим да почива и това е най-добрия начин да оздравее. Успях да поспя малко, толкова дълго, колкото му държах ръката. Дори и тогава, това е полусън, защото той мърмори името на Корд и сълзите ми отново тръгват.

Сякаш усетил, че сега го наблюдавам, отваря очите си. Това е бавен, сънен процес, но такъв, който ме кара да се усмихна.

- Здравсти – казвам тихо, повдигайки кокалчетата му към устата си и целувайки ги. – Как се чувстваш?

- Добре, предполагам – казва той. – Сега по-добре след като виждам лицето ти.

- Бях тук през цялото време.

Той се усмихва и наблюдавам усилието, което му отнема, за да изобрази изражението. Раната в лявата му буза се разтваря и го кара да трепне.

Въпреки, че е малко очукан, леко в синини, мисля, че нараняванията са вътрешни. Разбито сърце. Белязана душа, която може би никога няма да заздравее. Като моята.

Загубата на Корд ми се струва все още нереална. Очаквам смахната му усмивка, топлия му глас да минат всеки момент през вратата. Бих направила всичко, за да го чуя да ме нарича питбул, да затрудни Тай на билиард, или да изкара дяволите на Джигс, заради начина по който шофира.

Нищо в живота ни повече няма да е същото и ще чувствам постоянно загубата на Корд МакКъри. Всички ще я чувстваме.

- Как е Джигс? – пита Той, въртейки се. Помагам му да се намести в леглото преди да ме дръпне за ръката. – Ще легнеш ли до мен?

Смея се.

- Не мисля, че на сестрите ще им хареса това.

- Не ми пука. Прекарах... колко дълго?... време без теб. Искам те до мен.

- Как бих могла да устоя на това?

Събувайки обувките си се качвам на леглото до него. Слагам глава на рамото му, както правя всеки път, когато лежим заедно, и слагам ръка върху торса му, внимателно, за да избегна кабелите и превръзките.

- Джигс е добре - най-накрая казвам, думите ми са тихи. - Има няколко натъртвания повече от теб и счупено ребро, но е добре. Полудували сте малко там.

Той се смее, гърдите му се повдигат и спадат, но чувам колебанието в него.

- Как си? Наистина? - питам.

- Не знам. Знаеш ли, физически съм добре. Не се чувствам твърде зле. Просто... - Гласът му заглъхва и тялото му застива. - Не знам дали някога ще мога да изтрия лицето на Корд от съзнанието си. Или това, което направи за мен. За нас.

Притискам го силно и преглъщам сълзите си.

- Имаше високо мнение за теб - казва Тай, подсмърчайки. - Когато преживявахме проблемите ни, той беше моят глас на разума. Казваше ми да продължавам, да не се предавам. Този кучи син...

Плачем заедно, сърцата ни оплакват загубата на един от най-добрите хора, които някога са кръстосвали този свят. Сладкото момче, милата душа, може би той не осъзнаваше, че знае как да обича, но обичаше повече от всеки, когото някога съм срещала.

- Мисля, че трябва да го почете - казвам, бършейки очи с чаршафа. - Той даде живота си за да бъдем заедно. Трябва да разберем какво да дадем на света в негово име.

- Никога не бихме дали достатъчно за това, което той даде на нас - казва Тай. - Това е труден подарък за приемане.

Повдигам се и го поглеждам в лицето:

- Но е този, който той даде знаейки за последствията. За теб да не го приемеш отнема от това, което той направи.

Той свива рамене, не се съгласява, но не го отрича. Вместо това променя темата.

- Искам да отидем на почивка. Само ти и аз.

- Къде?

- На океана. Корд винаги искаше да види океана и никога не успя. Искам да направя това. Заради него. Добре ли звучи?

- Да - казвам, а сърцето ми препуска. - Но може би няма да бъде толкова забавна.

- Защо?

- Ами - казвам, намествайки тялото си, за да мога да виждам лицето му. - Не мога да ям морска храна.

- Със сигурност можеш. Знам, че не харесваш скариди, но мисля, че омара би ти харесал. И ролца от раци.

Ъглчетата на устните ми се извиват:

- И моят закръглен корем може да не изглежда добре в бикини...

- За какво говориш? - казва той, омаловажавайки коментара ми. - Ти си адски секси и искам да те видяя...

Той застива. Очите му се разширяват, а главата му се навежда настрани:

- Какво ми казваш?

- Казвам - казвам, навеждайки се така, че устните ми са върху неговите - че съм бременна с бебето ти.

- Наистина ли? - Гласът му е пълен с колебание, очите му бляскат, все още невярващи, сякаш си мисли, че се шегувам.

- Не, измислям си - кикотя се. - Да, наистина! Тай, бременна съм.

Той ме придърпва към себе си, едва не ме задушавя. Кикотейки се се опитвам да се отдръпна:

- Не мога да дишам!

Той позволява на лицето ми да се повдигне, но след това го задушавя с целувки. Устните му все още са подути от инцидента, но това не го спира да ме целува безпаметно.

Отново се настанявам до него, забелязвайки, че усмивката му е изсечена на лицето му.

- Господин Уит?

Поглеждаме към вратата. Един мъж стои там с голям кафяв плик в ръка.

- Вие ли сте Тайлър и Елин Уит? Това е стая 5431, нали?

- Да - казва Тай. - Какво можем да направим за Вас?

- Аз съм от Блекуотър. Казвам се Хю Ъмброуз. Как сте?

- По-добре от всякога.

- Ами, всъщност съм тук, за да видя съпругата Ви. - Хю ми подава плика. Сядам и го

взимам. - Това са копия от документите на Корд МакКъри. Той Ви е посочил като негов близък роднина.

Пускам документите върху чаршафите.

- Какво?

- Вие сте посочена като неговия най-близък роднина. Що се отнася до Блекуотър, Вие сте отговорна за делата му.

Поглеждам към Тай и той просто се усмихва.

- Но ние не сме... искам да кажа, аз не съм семейството му - казвам, отново вдигайки плика. - Не и по кръв.

- Понякога семейството не е направено от кръв, госпожо Уит. Понякога е избор и господин МакКъри избра Вас

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА

ТАЙ

Отражението ми се взира в мен от огледалото. Не изглеждам зле, само малко наранен тук и там. Косата ми има нужда от постригване и накуцването ми се завърна по-силно, но няма трайни последици от инцидента.

Не и физически.

Слагам вратовръзката около врата си и чакам Елин да дойде и да я завърже. Дори няма да се опитвам. Не само защото не мога да го направя по правилния начин, а и защото ми харесва вниманието ѝ към мен.

Имам нужда от него.

Жадувам за него.

Тя е единственото нещо, което ме задържа цял.

Спането стана моя враг. Събуждам се в студена пот, понякога от виждането на лицето на Корд потъвайки в тъмнината, понякога като че ли усещам как земята се тресе и слушам как скалите започват да падат. Джигс има същия проблем. Казват, че евентуално това ще отmine. Може би. Така или иначе, мога да се справя с това, защото Корд ми даде възможност.

Усмивам се, когато мисля да живота му. Никой не го е обичал като родител, никой не го е обичал като съпруг. И все пак, дори и с липсата на такъв вид непоколебима привързаност, той я знаеше.

Аз съм доказателството.

Това ме накара да осъзная колко егоистични сме с чувствата си. Как обвиняваме другите хора за решенията, които взимаме или за липсата на възможности и колко глупаво е това. Корд имаше извинение да се измъкне от всичко; имаше най-трудния живот от всеки, когото познавам. И все пак той некога не го използва като патерица, и не допусна това да го задържи от избора да обича. Дори и да не го е осъзнавал.

- Здравсти - казва Елин зад мен.

Обръщам се да я видя. Очите ѝ са подпухнали.

- Какво е станало? - питам, пресягайки се и хващайки брадичката ѝ.

Тя въздъхва:

- Имах чувството, че трябва да погледна плика от болницата - казва тя. - И открих това.

Той държи парче хартия, който ме успокоява. Това е хартия от бележник зацапан с черно.

- Корд написал това, докато сте били под земята. И върху него е моето име - прошепва тя.

Прегръщам я и поставям брадичка върху главата ѝ, докато си припомням как ги писахме. Нямах представа, че той е писал на нея, но не мога да кажа, че съм изненадан.

- Казва ли нещо важно?

Тя се отдръпва.

- Ще ти го прочета

„Е, това е гадно”.

Тя се смее на малкото нарисувано човече, което е нарисувано в очевидно състояние на безсилие и е ясно, че е там за нейно забавление.

Тук долу имах много време да помисля. Мислих за много неща, но продължавах да се връщам на това, което каза, че животът на всеки има цел. Стоя тук в тази дупка с размерите на малка стая с вода, която вледенява пръстите ми и твоят съпруг и брат ти ме подлудяват с техните караници и се чудя - как, по дяволите, попаднах тук? Може би целта на моя живот е да бъда измъчван от тези задници. От двама им.

Още едно нарисувано човече я кара да се засмее и поглежда към мен, след това прочиства гърлото си преди да продължи.

„През целия си живот ти направи най-голямата разлика”. Тя поглежда към мен, нуждаейки се от секунда да се овладее преди да продължи. ”Дори растейки, докато бяхме деца, ти ми показва как да се борим за хората, как да се застъпим за това, което е правилно. Никога не си го знаела, но много от това, което се научих да бъда, е като наблюдавах теб и твоята съпричастност към хората, дори и когато беше трудно. Ще бъдеш невероятна майка.

Гласът ѝ се пречупва, затова хващам ръката ѝ и я стискам.

„Искам да знаеш, че ще направя всичко, за да мога да ти доведа твоето семейство обратно при теб. И ако не мога да изляза от там, не искам да се разстройвам. Искам да кажа, плачи, защото това ще подхрани леко егото ми, но разбери, че това може би е била целта на живота ми, както каза ти. И ако случая е този, аз съм добре с това. Наистина. Спомняш ли си историята, която ти разказах веднъж за „безумните решения”? Това решение е предумишлено. Помни това. Винаги.

Животът не е за хора със слаби сърца, това е дяволски сигурно. Но това, което не ни убива ни прави по-силни, и това, приятелко моя, няма да те убие. Но не знам колко по-силна ще те направи.

- Има намигащо лице - казва тя, преглъщайки сълзите си.

„Благодаря ти, че се интересува от детето от приемно семейство на опашката в кафенето, когато бяхме в прогимназията. Не знам защо го направи, но това се оказа най-щастливия ден в живота ми. Това бе началото на семейство, което никога не съм имал.

„Благодаря, Питбул. Никога наистина не съм го казвал на никого, но обичам ви, приятели. „Корд.”

Тя избухва в сълзи и я прегръщам по-силно.

- Нямах представа, че е мислил за мен по този начин - подсмърча тя. - Нямах идея.

Езикът ми е завързан, представата, че моя приятел си е отишъл е твърде прясна. Изслушването на последните му думи, думите, които съм наблюдавал как ги пише на листа хартия, прочетени на глас, е трудно.

- Трябва да тръгваме - казва тя, пресягайки се за вратовръзката ми. - Не можем да закъснеем за погребението му.

Тя оправя самото ми, когато поглеждам към нея.

- Знаел е, че си бременна, нали?

Усмивката ѝ застива.

- Да?

- И аз не съм знаел?

Тя поглежда в очите ми, а сълзите ги изпълват.

- Корд ми каза, че съм бременна. - Тя се връща към това да оправя вратовръзката ми, и прочисти гърлото си. - Някой ден той щеше да стане страхотен съпруг и страхотен баща.

Насилвам се да преглътна и отклонявам поглед, изпускайки дъх:

- Прочете ли писмото, което аз ти написах?

Тя поклаща глава.

- Не. Не можах. Искам да кажа, опитах се. Но то започваше с „предполагам, че не съм успял да изляза” и не можех да продължа да го чета. - Тя приключва с вратовръзката ми, потупва гърдите и отстъпва. - Готово, красавецо.

Кимвам, благодарен, че не е прочела писмото ми. Може би някога ще го прочетем заедно и може би ще го приберем в някое чекмедже. Не знам. Всичко, което знам е, че съм благодарен, че тя *не е трябвало* да го прочете.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА

ЕЛИН

Заклех се, че никога повече няма да стъпя тук. След погребението на родителите ми, едва можех да минавам покрай малката сграда на главната улица без да се пречупя. И все пак, само няколко години по-късно, стоя на същото място, възхвалявайки още някой, когото обичам.

Микрофонът съска, докато го коригирам. Смътно се питам дали просто не го изключа.

Поемайки си дълбоко въздух, дробовете ми се изпълват с уханието на стотици цветя положени около ковчега на приятеля ми. Вчера беше поклонението. Тай, Джигс, Линдзи и аз стояхме до Корд и наблюдавахме опечалените подредени по пътеката, към вратата и зад ъгъла. Те стояха на тротоара под проливния дъжд, докато не дойде техния ред да влязат и да отдадат почит на мъжа, който я е заслужил.

Не мога да погледна натам. Краката ми са залепени за подиума, застинала на място от погледите на хората, заели местата с лица към мен. Директорът донесе всеки стол, който имаха на склад и все още не бяха достатъчно. През прозорците мога да видя хората, които стоят на тротоара отвън, слушайки службата през говорителите. Почти е прекалено много, за да се възприеме.

Ръцете ми треперят, когато слагам листа хартия върху дървената стойка пред мен. Късно снощи подредих думите колкото можах красиво, искайки да кажа перфектните неща като сбогом с приятеля ми. Не мога да видя нищо от това.

Глава наведена, устни треперещи, задушavam риданието, което разтриса гърдите ми. Линдзи се втурва към мен, с кърпичка стисната в ръката. Ръката ѝ обгръща раменете ми и се обръщам към нея.

Плачем. Дори и когато съм сигурна, че няма сълзи, които да се пролеят, те прииждат на вълни. Преди да мога да се овладея, Тай и Джигс ни придърпват в една голяма прегръдка.

Стоим, четиримата, нашето пето колело липсва, и чувстваме загубата му повече от всякога. Ръцете ни са преплетени, главите ни се докосват, сълзите се смесват – скърбим за загубата на човек, която е просто незаменима.

Поглеждам нагоре, бършейки сълзите по лицето си. Малка въздишка избягва от устните ми. Половината от хората пред мен са изправени, другите на път да го направят. Брадичките са сведени към гърдите, ръцете им допрени като за молитва – и това изпраща тръпки през мен.

Джигс взима съпругата си под ръка и я води до мястото ѝ. Тай притиска лека целувка на челото ми и ме пита с очи дали съм добре.

- Добре съм – прошепвам.

Изглежда несигурен, потривайки с пръсти раните, които току-що бяха започнали да зарастват по бузите му.

Най-накрая заема мястото си на първия ред и съм оставена да гледам хората от града как заемат своите.

- Искam да благодаря на всички ви, че дойдохте днес – казвам, а гласът ми е пълен с емоции. – Знам, че никой от нас не иска да е тук. Предпочитам да бъда у дома и да слушам как Тай, Джигс и Корд спорят кой е по-добрия механик.

Кратък смях минава из залата. Очите ми намират Тай и той се усмихва, насърчавайки ме.

- Корд ме остави да отговарям за делата му. Когато документите ми бяха предадени, не бях сигурна как да го приема. Аз? – Посочвам се. – Защо аз? Тогава видях колко разхвърляна бе

къщата му и осъзнах, че това е някаква форма на разплата.

Усмивката на Линдзи ме успокоява и си поемам дълбоко дъх.

- В някои отношения Корд бе сложен човек, в други, бе толкова сепъл. От една страна той ме разстройваше като никой друг на планетата. Не правеше това, което му казвах и ме наричаше Питбул – казвам, извъртайки очи, - въпреки че знаеше, че мразя това.

Думите свършват, докато задушавам сълзите си.

- Това е лъжа – подсмърчам. – Не го мразех. Това, което ще мразя е, че повече няма да ги чуя.

Поглеждам към ковчега. Дишането ми се накъсва, раменете ми се разтрисат от чувствата, които заплашват да прелеят. Изглежда толкова спокоен, сякаш всеки момент може да седне и да ни се усмихне. Опустошително е.

- Казват, че хората не помнят думи. Те помнят как си ги накарал да се чувстват. Не съм съгласна. Ще запомня толкова много неща, които са казани от устата на Корд. – Усмивка гъделичка устните ми, докато вкусвам солта на сълзите, които се стичат над тях. – Ще ми липсва как ме командва наоколо и ми дава съвет, дори и когато нямам нужда от него. Ще ми липсва начина, по който смехът му звучи по средата на Тороубредс в събота вечер. Ще ми липсва начина, по който ме кара да направя това, което иска без да го осъзнавам.

Опитвам се да намеря Бека в морето от лица. Знам, че е тук. По рано я видях, но сълзите правят всичко да се размаже.

- Толкова е нечестно – казвам, прецеждайки думите между риданията. Погледът ми среща този на Тай и трябва да се хвана за подиума, за да се задържа, когато виждам мъката по лицето му. Ръцете му са склучени в скута, погледът му е фиксиран в ковчега отпред.

- Искане ми се да мога да поговоря с нещо само още веднъж. Да му кажа... - Взимам си секунда, за да си поема дъх. – Да му благодаря, че ми изпрати Тай и Джигс при мен. Да му кажа, че беше прав за толкова много неща. Да му кажа колко много го обичаме всички.

Кърпичката ми е напълно мокра, белият материал се разпада в ръката ми. Притискам длани върху очите си. Знам, че изглеждам като пълно бедствие, но нищо не може да се сравни с това как се чувствам.

- Това, което се случи в мината беше трагедия. Бих дала всичко, за да върна този ден и да задържа всички тях у дома. но не мога. Въпреки че той не го признаваше и може дори да не го е осъзнавал, но Кори МакКъри обичаше по-чисто от всеки. Неговата любов не беше с условия. Нямахме случайност в приятелството му. Ако те харесваше, това беше. Мисля, че всички можем да научим нещо от това.

Изправям се, прочиствам гърлото си, чувствам внезапен прилив на яснота.

- Животът на Корд беше прекъснат несправедливо и отказвам това да е напразно. Смъртта му няма да е нещо за което плачем днес и утре отиваме на работа и забравяме. Няма да позволя това. Корд даже живота си за този на съпруга ми и брат ми. Неговата храброст, неговото себеотрицание са несравним. Предизвиквам всеки от вас да живее живота си по същия начин.

Оправяйки отново микрофона намирам Бека. Тя ме наблюдава с изострено внимание, очите ѝ са подути от плач.

- Една от най-дразнещите черти на Корд бе, че винаги е прав. Нямахме значение дали ставаше въпрос за пикапа на Джигс или за брака ми, той имаше рядката дарба да знае кой е правилния отговор. – Поглеждам към брат си. – Съжалявам, Джигс.

Тълпата отново се засмива.

- Неговите малки насоки ме научиха на много неща, но най-важното бе за взаимоотношенията. Че понякога трябва да направиш крачка назад и да дишаш. Че не може да вземеш *безумни решения*, когато в главата ти е каша. Че когато не можеш да ходиш в обувките на другия, трябва поне да ги опиташ.

Отново поглеждам ковчега и се усмихвам:

- Не са само думи, които казваме в момента, а има значение тежестта на думите в течение на времето. Думите, които избирате всеки ден се натрупват. Вие сте думите, които казвате, дали са конструктивни или деструктивни. Корд беше светлина. Неговото наследство, тежестта на думите и действията, които остави, са доказателство за това. Трябва да живеем като Корд – умолявам. – Трябва да се отнасяме към хората в живота ни, независимо дали тона е партньора ни, родителите, или приятелите с грижа. Да им дадем правото да се усъмнят. Наддайте ухо. Бъдете чувствителни за изпитанията през които може би минават и които не можем да видим. Може да оставим приятеля ни да живее през нас чрез начина по който се отнасяме един към друг в добро и лошо. Взаимоотношенията могат да се объркат. Моят собствен брак беше така до не отдавна. – Поглеждам към Корд, когато лицето му се стяга. – Корд ми напомни да се боря за това, което искам, дори и да съм изплашена. Да живея и да обичам храбро. Искане се кураж, за да обичаш. Но да имаш някой, който да обичаш и да те обичат си струва всяка неравност по пътя.

Усмихвам се към съпруга си и наблюдавам как чертите му се отпускат:

- Животът не е лесен. Любовта не е за хора със слаби сърца. Трябва да загърбите страховете си и да го направите. Научих това от Корд, мъжът, който мислеше, че не може да обича – смея се. – Корд никога не е изоставял хората, които обичаше, дори и когато нещата ставаха трудни. Дори, когато беше под земята. Дори когато знаеше края.

Напускам подиума, вървя през килима в цвят бордо и надниквам в ковчега. Ръката ми ляга върху неговите, докато давам на Корд една последна усмивка:

- Обичаме те. Толкова много.

Поглеждам към събралите се.

- Тук сме, за да отдадем почит на един невероятен човек. Нека това не спира, когато излезете през вратата. Обичайте пълно, дори и когато стане трудно. Давайте прошка, дори, когато не сте сигурни, че другият я заслужава. И във всяка връзка, в което сте, не забравяйте наистина да бъдете приятели.

Поглеждам през морето от лица, докато очите ми попадат на Тайлър Уит. Усмихва се със същата усмивка, която ми даде онази сутрин, когато ме попита за дъвка, преди толкова много години.

Докато заемах мястото си и химна започна да звучи, мир се настанява в душата ми. Тай взема едната ми ръка, а Джигс другата. Стискам и двете, топлината на дланите им ме утешава.

Шест месеца по-късно...

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА

ЕЛИН

- Сигурен ли си, че не съм прекалено тежка? – започвам да ставам от скута на Тай, но той ме придърпва надолу срещу тениската му на Стрелите.

- Ще спреш ли? Не си прекалено тежка.

- Огромна съм – казвам, потривайки подутия си корем. – Това бебе ще бъде над четири килограма. Знам го.

- Ще бъден най-красивата мама на четирикилограмово бебе, която съм виждал – дразни ме той, потривайки носа ми с неговия.

Намествам се в него, докато седим в стола в детската. Слънцето блести през прозорците, дървото отпред хвърля сенки върху златните стени.

Бейзболната декорация краси стените и кошчето и съм сигурна, че има подписана снимка на Линкълн Ландри на вратата на гардероба.

Това е перфектната стая за малкия Корд, дори и да е малко лигаво. Но удоволствието на Тай от декорирането и ентусиазма му за това как да изглежда – как бих могла да кажа не?

Поклащаме се леко напред назад, усещайки късното следобедно слънце върху кожата ни.

- Приключи ли с домашното си? – питам го.

- Да, мамо – присмива се той, целувайки ме по рамото. – Ще бъда доволен, когато завърша *мое* домашно и го предам.

- Изчакай, докато се дипломираш – посочвам. – Не е толкова забавно.

- Спомняш ли си колко забавно е да оценяваш с мен? – Веждите му играят и се засмивам. – Освен това, няма да искаш да правиш това за мен? Ще бъдат по география, и мразя да го кажа, много по-интересни от твоите таблици с режи и сложи.

- Може да ги вземеш и да накараш Джигс да ти помогне. Тази работа от девет до пет в електроцентралата не е достатъчна, за да го държи ангажиран. Линдзи е готова да го убие – смея се. – Вчера каза, че е добре, че не се преместиха във Флорида. Без теб да го забавляваш, сигурно е щяла да подлудее.

Тай извърта очи.

- Мислиш ли, че пикапът ще проработи дори и при цялото свободно време, което има. Може Делия да му помогне, когато порасне.

- Като спомена Делия – казвам, усмихвайки се, - казах на Джигс, че утре вечер ще я гледаме, за да могат да излязат на среща. Джигс ме накара да направя резервация за тях, цветя и всичко останало.

- Не се брои, ако го правиш заради него.

- Да, брои се! – смея се. – Само се надявам да искаш да се грижиш за мен както той прави с Линдзи, след като родя Корд.

- Не го ли правя вече? – казва той, целувайки бузата ми.

- Правиш го. Само не ме забравяй, когато твоето малко спортно приятелче се роди – смея се, чувайки задната врата да скърца. Чакаме, докато тежки стъпки минават през къщата и вратата на детската се отваря.

Главата на Дъстин се появява в рамката. Йоги използва възможността и се свива в краката ни. Протягам се надолу и я почесвам между ушите.

- Здравсти, мога ли да отида да поиграя малко топка с Джейсън? – пита Дъстин.

- Да. Вечерята е в шест и половина и се увери, че ще се върнеш до тогава – казвам, усмихвайки се на своя нов осиновен син. Той връща жеста, с мекота в очите му, която току-

що бе започнала да се завръща.

Водещия по случая от Защита на децата каза, че Дъстин е живял в пет различни домове, откакто е в системата. Това обясни неговото отношение и поведение. След като приключихме курсовете за приемни родители, той се премести и нещата се промениха.

Оценките му са значително по-добри. Дисциплинарното му досие в училище е много по-чисто. И лекотата в стъпките му е много по-лесна.

Дъстин ми каза, че никога не е имал собствена стая и никога не е ходил да си купува собствени обувки. В деня, когато избра свое собствено легло и баскетболни обувки беше един от най-щастливите дни в живота ми, само заради радостта на лицето му.

Това са малките неща. Знаех това преди инцидента, но сега го знам повече. Не става въпрос за парите, не става въпрос похарчиш парите за цяла седмица само за един ден. Не става въпрос да отидеш от точка А до точка Б и определено не става въпрос да се раздразваш заради малките неща в живота. Всъщност за това става въпрос.

Животът е да спреш и да си поговориш с Руби на ъгъла на Фаунтен, докато ти прави шейк. Да планираш меню за Деня на благодарността със снаха си и да спориш за това кого да поканиш тази година, да изгориш вечерята, защото съпругът ти не може да свали ръцете си от теб. Това е да уреждаш Бека с всеки мъж, когото срещна, за да може тя да намери своя „щастлив край“, въпреки мисълта, че не разполагам с време, да споря с осиновения си син за вечерния му час и всяка есен да правя плашило.

Някои от тези неща може да болят. Животът е пълен с удари. Но има белези, които ни правят тези, които сме, които разказват история на живота, който сме живели.

- Какво сте направили за вечеря? – пита Дъстин.

- Печено пилешко и паста. Може би и един ангелски кейк.

Поглеждам над рамо и виждам Тай да сияе към мен. Взима ръката ми и гали кокалчетата ми с показалеца си.

- Страхотно! – усмихва се Дъстин и затваря вратата зад него. Стъпките му трополят надолу по коридора, излиза и вратата скърца.

- Някога ще поправиш ли тази врата? – питам.

- Не.

Поглеждам към него и гримаснича.

- И защо не?

Бузите му леко се изчервяват, нещо което повечето хора не биха забелязали, но аз да.

- За какво е всичко това? – питам, подсмивайки се.

- Искаш ли истината?

- Разбира се.

Той намества тежестта ми на коляното си и ме поглежда в лицето.

- Когато бях хванат в капан долу, продължавах да мисля как трябва да съм тук, за да оправя вратата, печката и всички неща, които не знаеш как да оправиш. Сега не искам да ги оправя, защото ми напомня за задълженията ми тук, има ли това смисъл?

Целувам пълните му устни.

- Има. Но тук имаш много работа. Може ли да поправиш задната врата?

Устните му се притискат отново срещу моите, ръцете му се местят от бузите ми, шията, раменете, докато не застават на върха на заоблените ми гърди.

- Мисля си за една друга работа, за която бих искал да се погрижа тук, ако се чувстваш добре.

Гледам красивото му лице.
- Винаги се чувствам добре.
- Тогава да вървим.

КРАЙ